

Raftul Denisei

Peter Carey

Furtul
O poveste de iubire

roman

HUMANITAS fiction

Divorțat, falit și căzut în dizgrație, pictorul Butcher Boone se refugiază, de voie, de nevoie, în casa de la țară a celui mai important colecționar al tablourilor sale. Aici speră să reînceapă să picteze și să-l poată supraveghea, în același timp, pe fratele lui, Hugh, hirsutul „idiot savant“. Într-o seară, când apele râului din ținut au ieșit din matcă și Butcher se crede mai izolat ca oricând, în curte apare Marlene, o blondă seducătoare ce se dovedește expert în artă. Mai mult, este nora unui celebru pictor și are dreptul să autentifice valoroasele opere ale maestrului defunct. Coincidență sau premeditare ? Atras ca un fluture de strălucirea frumoasei Marlene, Butcher va porni împreună cu Hugh într-o călătorie epopeică pe trei continente, ce se va transforma pe nesimțite, alături de Marlene – păpușarul care manevrează din umbră oameni și orchestrează întâmplări –, într-un calvar tragicomic. Scris cu poftă, cu umor savuros care devine când ironie rafinată, când satiră mușcătoare, romanul reflectează asupra dragostei și artei, realități esențiale care, dacă știi cum să le contempli, te lasă „nebun de bucurie“.

Scriitorul Peter Carey s-a născut în Australia, în 1943. Își face studiile științifice la Monash University, apoi începe să lucreze în advertising. Debutează literar cu două volume de povestiri suprarealiste: *War Crimes* (1979) și *The Fat Man in History* (1980). Urmează apoi o serie de romane: *Bliss* (1981, distins cu Australian National Book Council Award), *Illywhacker* (1985, nominalizat la Booker Prize și la World Fantasy Award for Best Novel, câștigător al Ditmar Award for Best Australian Science Fiction Novel în 1986), *Oscar and Lucinda* (1988, Booker Prize for Fiction), *The Tax Inspector* (1991), *The Unusual Life of Tristan Smith* (1994), *Jack Maggs* (1997, Commonwealth Writers Prize în 1998), *The True History of the Kelly Gang* (2001, al doilea Booker Prize for Fiction), *My Life as a Fake* (2003), ***Furtul. O poveste de iubire*** (*Theft: A Love Story*, 2006). Peter Carey semnează, de asemenea, scenariul filmului *Until the End of the World*, regizat de Wim Wenders. A mai scris o carte pentru copii, *The Big Bazoohley* (1995), și două volume de eseuri: *30 Days in Sydney: A Wildly Distorted Account* (2001) și *Wrong about Japan* (2005). Noul roman al lui Peter Carey *His Illegal Self* apare în 2008. Peter Carey este cel mai important scriitor australian, deținător a peste douăzeci și cinci de premii și distincții literare. I s-au acordat trei titluri de onoare: Fellow al Royal Society of Literature, al Australian Academy of Humanities și al American Academy of Arts and Sciences. În prezent predă *creative writing* la New York University.

Roman apărut în douăzeci și două de țări, nominalizat în 2007 la Man Booker International Prize și Commonwealth Writers Prize

Michael „Butcher" Boone este un pictor australian cândva faimos, acum doar proaspăt ieșit din închisoare. Fascinat de fața demonică a creativității și de problema falsului, Boone începe un lung proces de reinventare de sine. În momentul în care intră în scenă misterioasa și seducătoarea Marlene, Michael se va trezi în mijlocul unui puzzle de enigme, piste false și intrigi ale colecționarilor de artă.

„Peter Carey este un scriitor extraordinar. Proza lui hipnotizează, iar personajele sale, oricât de excentrice, sunt o infuzie de vitalitate."

John Updike

„Romanul lui Peter Carey își absoarbe cititorul instantaneu, pentru că vocile personajelor lui au o putere hipnotică. ***Furtul. O poveste de iubire*** e o capodoperă ce nu seamănă cu nici un alt roman contemporan."

Pittsburgh Post-Gazette

„O carte nerușinat de seducătoare, ireverențios de frumoasă, războinică și profană."

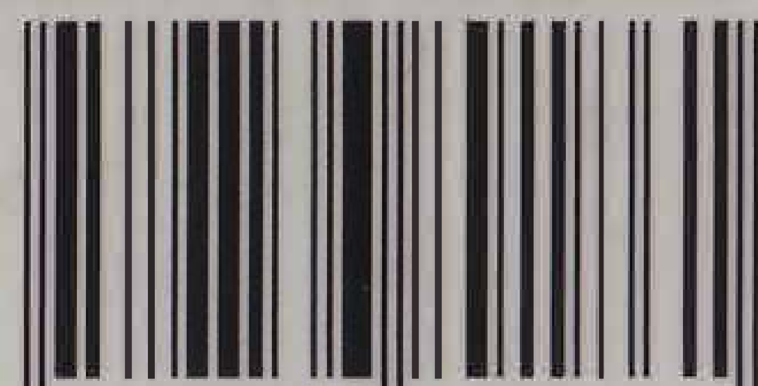
Guardian

„Peter Carey este un povestitor iscusit și ventriloc, adică plin de har."

The Atlantic Monthly

Foto copertă © W.Cody/CORBIS/PHOTOLAND

ISBN 978-973-689-186-1

PETER CAREY

Furtul
O poveste de iubire

Traducere din engleză și note de
DANA CRĂCIUN

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU

Redactor
ANDREEA RĂSUCEANU

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAREY, PETER
Furtul: O poveste de iubire/ Peter Carey ; trad. : Dana Crăciun. - București : Humanitas Fiction, 2007
ISBN 978-973-689-186-1
I. Crăciun, Dana (trad.)
821.111-31=135.1

Pentru Bel

Este destinul meu să fiu rege, sau numai un porc?

FLAUBERT, *Jurnalul intim*

Joachim se născuse înainte de război, în anii în care copiii încă mai erau nevoiți să învețe pe dinafară cele treisprezece reguli de folosire a majusculelor. La acestea, el a mai adăugat una proprie, care spunea că urma să facă, indiferent de situație, exact ceea ce își dorea.

MACADO FERNANDEZ, *Un om*

1

Habar n-am dacă povestea mea este destul de măreață ca să treacă drept o tragedie, deși, fără îndoială, s-au întâmplat o mulțime de porcării. E categoric o poveste de dragoste, cu toate că partea asta n-a început decât pe la jumătatea porcăriilor, iar în acel moment îmi pierdusem deja nu numai băiețelul de opt ani, ci și casa și studioul din Sydney unde fusesem cândva celebru, atât cât poate spera un pictor să fie la el acasă. Era anul în care ar fi trebuit să primesc Ordinul Australiei – de ce nu! – uitați-vă doar cui anume îi este el dat. În loc de asta însă, mi s-a furat copilul, iar eu am fost jupuit de avocați la divorț și apoi întemnițat pentru că am încercat să-mi recuperez cele mai bune lucrări, care fuseseră declarate „bunuri comune".

Când am ieșit din închisoarea Long Bay, în primăvara înnegurată a lui 1980, am aflat că urma să fiu expediat de urgență în nordul statului New South Wales, unde, chiar dacă nu urma să am nici un ban de cheltuit pentru mine personal, se presupunea că îmi voi putea permite, dacă o lăsam mai moale cu băutul, să pictez lucrări mai mici și să am grijă de Hugh, fratele meu de o sută de kilograme și cu probleme.

Avocații, dealerii și colecționarii lucrărilor mele își uniseră forțele ca să mă salveze. Cât erau de buni și de generoși! N-aveam cum să recunosc că mă săturasem până peste cap să am grijă de Hugh, că n-aveam chef nici să plec din Sydney

și nici s-o las mai moale cu băutura. Cum n-aveam tăria de caracter să spun adevărul, m-am complăcut în a porni pe calea pe care o aleseseră pentru mine. În Taree, la trei sute de kilometri nord de Sydney, am început să scuip sânge într-un lighean de motel. Doamne-ajută, m-am gândit, nimeni nu mă mai poate obliga să fac nimic de-acum încolo.

Dar n-a fost decât pneumonie și până la urmă am supraviețuit.

Jean-Paul Milan, cel mai important colecționar al lucrărilor mele, a fost cel care a pus la cale planul conform căruia eu urma să am grijă pe gratis de o proprietate a lui de la țară, pe care încerca de un an și jumătate să o vândă. Jean-Paul era proprietarul unui lanț de cămine de bătrâni, care au fost ulterior anchetate de Comisia pentru sănătate, dar îi plăcea și să picteze, iar arhitectul îi proiectase un studio al cărui perete dinspre râu se deschidea în sus, ca o ușă rabatabilă de garaj. Lumina naturală, după cum mă prevenise atât de dulce chiar în timp ce-mi oferea darul, era puțin verzuie, un „cusur" care se datora bătrânilor pini australieni ce mărgineau râul. Aș fi putut să-i spun că toată tărășenia asta cu lumina naturală e o prostie, dar iar mi-am ținut gura. În acea primă seară petrecută în libertate, la o cină deprimantă din cauza absenței vinului, pe care am luat-o cu Jean-Paul și soția lui, am fost de acord că e tragic că am întors spatele luminii naturale, luminii lumânărilor, luminii stelelor, că e adevărat că vizionarea pieselor Kabuki era mult mai satisfăcătoare la licărirea lumânărilor și cel mai bine era să privești tablourile lui Manet în lumina unei ferestre părfuite, dar la dracu' – lucrările mele aveau să trăiască sau să moară în galerii și aveam nevoie de 240 de volți de curent alternativ de încredere ca să-mi pot face treaba. Îmi era acum sortit să locuiesc într-un „paradis" unde puteam fi sigur că nu voi avea parte de așa ceva.

După ce ne-a cedat casa cu atâta generozitate, Jean-Paul a început imediat să-și facă griji că aveam să i-o distrug, într-un fel sau altul. Sau poate că adevăratul alarmist era soția

sa, care mă prinsese odată, cu mult timp în urmă, că îmi suflam nasul mucos în șervetul de la masă. În orice caz, la doar șase dimineți după ce am ajuns la Bellingen, Jean-Paul a dat buzna în casă, trezindu-mă. A fost un șoc urât din toate punctele de vedere, dar mi-am mușcat limba și i-am făcut o cafea. Apoi, preț de două ore, l-am însoțit în jurul proprietății ca un câine, notându-mi toate tâmpeniile pe care mi le spunea în carnet, un volum vechi legat în piele, la care țineam ca la ochii din cap. În el îmi însemnasem fiecare amestec de culori pe care îl făcusem din momentul primei mele așa-zise expoziții de succes, din 1971. Era un tezaur, un jurnal, o mărturie a declinului și căderii, o istorie. Scaieții, a spus Jean-Paul. Am scris „scaieți" în frumosul meu caiet. De tuns gazonul. Notat întocmai. Copacii căzuți în râu. Drujba Stihl. De uns niplurile de pe lamă. Apoi a fost ofensat de tractorul parcat undeva în josul casei. Grămada de lemne era în neorânduială – l-am pus pe Hugh să o clădească ordonat, în forma pe care o prefera Jean-Paul. În cele din urmă, am ajuns împreună cu binefăcătorul meu în studio. Și-a dat jos pantofii de parcă voia să se roage. Am făcut și eu același lucru. A ridicat ușa rabatabilă dinspre râu și a zăbovit vreme îndelungată contemplând pustietatea și vorbind – pe cuvânt că nu fabulez – despre nenorociții de *Nuferi* ai lui Monet. Picioarele lui erau foarte frumoase, le mai observasem și altă dată, foarte albe și cu talpa arcuită. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, dar degetele îi erau drepte ca ale unui bebeluș.

Deși avea vreo douăzeci de cămine de bătrâni, Jean-Paul nu prea era genul care să se dea în vânt după atingeri; cu toate acestea, acolo, în studio, și-a pus mâna pe brațul meu.

— Te vei simți bine, Butcher.

— Da.

A privit în jurul încăperii lungi și înalte, după care a început să-și târâie picioarele acelea perfecte, de om bogat, pe suprafața fină a podelei. Dacă ochii nu i-ar fi fost atât de umezi, ar fi arătat ca un atlet care se pregătește de vreo cursă științifico-fantastică.

— Lemn de satin, a zis el, nu-i aşa că-i ceva deosebit?

Se referea la podea, care era într-adevăr frumoasă, de un gri deschis, ca piatra ponce. Era de asemenea un lemn rar de pădure tropicală, dar cine eram eu, un delincvent condamnat, să mă leg de chestiuni de etică?

— Dacă ai şti cât te invidiez, a spus el.

Şi aşa mai departe – ce vreau să spun e că am fost docil ca un labrador bătrân care trage vânturi în tăcere lângă sobă. Aş fi putut cerşi nişte pânză, şi mi-ar fi dat-o, atâta doar că ar fi vrut şi un tablou. Şi tocmai la acel tablou, cel pe care nu aveam să i-l dau, mă gândeam în acel moment. El nu ştia, dar îmi mai rămăseseră cam unsprezece metri de doc, ceea ce însemna vreo două lucrări înainte să fiu nevoit să folosesc masonită. Am sorbit încet din berea fără alcool pe care mi-o adusese în dar.

— E bună, nu?

— Zici că-i adevărată.

Apoi, în cele din urmă, au fost date ultimele indicaţii, făcute toate promisiunile. Am stat în faţa studioului urmărindu-l cum îşi hurducă automobilul închiriat peste grătarul care împiedica vitele să iasă în drum. Când a ajuns la asfalt, a izbit fundul maşinii de şosea, după care a dispărut.

Un sfert de oră mai târziu eram în Bellingen, prezentându-mă indivizilor de la magazinul din sat. Am cumpărat nişte placaj, un ciocan, un ferăstrău de mână, un kilogram de şuruburi Sheetrock de cinci centimetri, douăzeci de becuri incandescente de 150 W, douăzeci de litri de vopsea Dulux neagră şi tot atâta albă, şi pe toate acestea, plus alte mărunţişuri, i le-am trecut lui Jean-Paul în cont. După care m-am întors acasă să-mi amenajez studioul.

Ulterior, toată lumea avea să se oripileze pentru că, vezi Doamne, *distrusesem* podeaua cu şuruburile, dar nu văd cum altfel aş fi putut fixa placajul peste ea. Categoric n-aveam ce face cu podeaua aşa cum era. După cum ştia toată lumea, eram acolo ca să pictez, iar podeaua atelierului unui pictor trebuie să fie ca un loc de sacrificiu, străpunsă de scoabe,

dar și îngrijită, măturată, frecată, spălată după fiecare întrevedere. Am întins linoleumul gri ieftin peste placaj și l-am dat cu ulei de in până ce a început să miroasă ca o *pietà* proaspătă. Dar de lucrat tot nu puteam lucra. Nu încă.

Arhitectul premiat al lui Jean-Paul proiectase un studio cu un tavan înalt și arcuit, pe care l-a întins cu cabluri de oțel asemeni coardelor unui arc. Era o adevărată minunăție, și am atârnat de cabluri o grămadă de becuri incandescente, ceea ce a cam anihilat și eleganța designului, și lumina verzuie care venea dinspre pini. În pofida acestor îmbunătățiri, cu greu se putea imagina un loc mai nepotrivit pentru a face artă. Era infestat de gângănii ca o junglă, iar insectele se lipeau de vopseaua mea Dulux, însemnându-și agoniile prin cercuri concentrice. Și bineînțeles că ușa aceea imensă constituia o invitație deschisă pentru drăcoveniile alea. M-am întors la magazin și am luat pe credit trei aparate din cele cu lumină albastră care îi căsăpesc pe nenorociți, dar vreo mare diferență nu s-a simțit. Eram înconjurat de păduri subtropicale, de nenumărați copaci și insecte încă nenumite, decât de mine – pizdă ce ești, rahatule –, care îmi sabotau netezimea curățată și dată cu șmirghel a lucrării de care mă apucasem cu atâtea sacrificii. Ca să mă apăr, am pus sită pentru muște, dar bucățile nu erau destul de late, așa că, în disperare de cauză, am comandat pe credit o perdea de mătase, cu scai pe margini, și de-a lungul ei, pe jos, un sac de pânză groasă cu nisip. Perdeaua cra albastru-închis, iar sacul, un maro ruginiu. Micii sabotori cădeau acum în pântecele acela mătăsos și nădușit și mureau cu miile în fiecare seară. Îi măturam în fiecare dimineață când curățam podeaua, dar am păstrat câțiva de model, pur și simplu pentru că desenul mă relaxa, și mă așezam deseori la masă, mai ales când rămâneam fără vin, și îmi umpleam încet caietul cu atente reproduceri gri ale cadavrelor lor frumoase. Vecinul meu, Dozy Boylan, îmi mai spunea uneori cum le zice.

Până pe la începutul lui decembrie, fratele meu Hugh și cu mine eram complet instalați ca îngrijitori și ne aflam tot

acolo în mijlocul verii, când în viața mea s-a deschis un capitol nou și interesant. Transformatorul de pe șoseaua Bellingen fusese lovit de trăsnet, deci iar nu mai aveam lumină bună la care să lucrez, așa că îmi răsplăteam binefăcătorul înfrumusețându-i terenul din fața casei, tăind cu o săpăligă scaieții din jurul panoului cu anunțul DE VÂNZARE.

În nordul regiunii New South Wales, ianuarie e luna cea mai caldă și mai umedă. După trei zile de ploaie torențială, terenul era îmbibat, iar când am dat cu săpăliga, am simțit între degetele de la picioare noroiul călduț ca rahatul. Până în acea zi, pârâul fusese limpede ca de cleștar, un curs stâncos rareori mai adânc de jumătate de metru, dar surplusul de apă care n-a mai putut fi absorbit de pământul saturat transformase pașnicul pârâu într-o bestie umflată: galbenă, învolburată, invadatoare, crescând rapid la șase metri, înghițind limba largă de teren inundabil a peluzei din spate și întinzându-se și spre partea de sus a malului pe marginea căruia austerul studio era cocoțat înțelept, dar nu infailibil, pe niște piloni de lemn. De aici, de la trei metri deasupra pământului, puteai să ieși până aproape de râul înfuriat ca pe un ponton. Când mi-a prezentat casa, Jean-Paul numise această platformă instabilă „Șopârla", referindu-se la acele șopârlițe australiene care își abandonează cozile când se întâmplă vreun dezastru. M-am întrebat dacă își dăduse vreodată seama că întreaga casă era construită pe un teren inundabil.

Nu eram în exil de prea multă vreme, vreo șase săptămâni poate, și țin minte ziua aceea pentru că am avut parte de prima inundație, precum și pentru că Hugh a sosit din vecini aducând în haină un pui de câine de cireadă australian. Era deja destul de greu să am grijă de Hugh și fără această nouă complicație, chiar dacă adevărul e că nu îmi dădea întotdeauna bătăi de cap. Uneori era atât de al naibii de deștept, atât de coerent, iar alteori doar un idiot care gemea și spunea numai tâmpenii. Uneori mă adora, zgomotos, pasional, ca un copil cu perciuni căruia îi pute gura. Dar în ziua sau chiar clipa următoare, deveneam Liderul Opoziției și mă pândea

printre tufele de cameleon sălbatic, se năpustea asupra mea, mă tăvălea violent prin noroi, sau în râu, sau printre dovleceii bondoci de vară. Numai de un cățeluș drăguț nu aveam nevoie. Îl aveam pe Hugh Poetul și Hugh Criminalul, Hugh Idiotul Savant, care era mai greu și mai puternic decât mine, și, odată ce mă punea jos, nu-l puteam controla decât îndoindu-i degetul mic ca și cum aș fi încercat să i-l rup. Nici unul dintre noi nu avea nevoie de un câine.

Am tăiat rădăcinile la vreo o sută de scaieți, am crăpat niște eucalipt rășinos, am aprins focul în soba care încălzea apa pentru vana japoneză și, dându-mi seama că Hugh dormea și cățelușul dispăruse, m-am retras pe Șopârlă ca să privesc culorile râului și să ascult cum se rostogolesc bolovanii pe sub pielea învinețită și umflată a acestui capăt de lume. Mi-a atras atenția rața vecinilor, care era purtată în sus și în jos de valurile șuvoiului galben, în timp ce eu simțeam cum platforma se cutremură ca și catargul unui iaht la un vânt de treizeci de noduri.

De undeva se auzea lătrând cățelușul. Probabil că fusese întărâtat de rață, sau poate se credea el însuși o rață – scenariu care mi se pare foarte plauzibil acum, dacă stau să mă gândesc. Ploaia nu se potolise câtuși de puțin, iar tricoul și pantalonii scurți îmi erau leoarcă, și mi-am dat seama dintr-odată că aveam să mă simt mult mai bine dacă le dădeam jos. Așa că stăteam acolo, surd la cățel, ceea ce nu-mi stătea în fire, ghemuit în pielea goală, ca un hippy, deasupra șuvoiului care se umfla, un măcelar, un fiu de măcelar, minunându-mă că mă aflam la cinci sute de kilometri de Sydney și atât de neașteptat de fericit în ploaie, iar dacă arătam ca un wombat masiv și păros, cu atât mai bine. Nu că eram neapărat într-o stare de extaz, dar m-am simțit, pentru un moment cel puțin, eliberat de agitația mea obișnuită, de amintirea plină de melancolie a fiului meu, de furia că trebuia să pictez cu rahatul ăla de Dulux. Preț de șaizeci de secunde, am fost chiar aproape împăcat, dar apoi două lucruri s-au întâmplat în același timp și deseori m-am gândit că primul

a fost un soi de prevestire căreia ar fi trebuit să-i acord atenție. N-a durat decât o clipă: cățelușul, purtat rapid prin fața mea de torentul galben.

Aveam mai târziu să văd în New York un om aruncându-se în fața metroului. În secunda asta a fost. În secunda următoare n-a mai fost. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Nu știu ce am simțit în cazul cățelului dar nu a fost nici pe departe ceva atât de simplu precum mila. Incredulitate, bineînțeles. Ușurare – că nu mai exista cățelul de care să am grijă. Furie – că va trebui să fac față suferinței exagerate a lui Hugh.

Nu-mi amintesc ce intenționam, dar am început să mă lupt cu hainele ude și așa se face că, din întâmplare, puteam vedea clar, în fața studioului, poarta principală unde, la vreo douăzeci de metri de grătarul de oprit vitele, am zărit al doilea lucru: o mașină neagră, cu farurile aprinse, scufundată până la osii în noroi.

N-aveam nici un motiv rezonabil pentru care să fiu furios pe potențialii cumpărători, atâta că momentul era prost și, fir-ar să fie, nu-mi convenea să-și bage cineva nasul în treburile mele sau să-și permită să-mi judece pictura sau felul în care aveam grijă de casă. Doar că eu, fostul artist renumit, nu eram acum decât îngrijitorul, așa că, după ce m-am vârât cu forța înapoi în hainele ude și neplăcut de lipicioase, am luat-o încet și plescăind prin mocirlă spre șopron, unde am pornit tractorul. Era un Fiat, și, cu toate că diferențialul zgomotos mi-a nenorocit rapid auzul, am rămas cu o afecțiune ridicolă pentru bestia aceea galbenă. Cocoțat pe spinarea sa, la fel de caraghios în felul meu ca și Don Quijote, m-am îndreptat spre împotmolitul meu vizitator.

Într-o zi mai frumoasă, poate că aș fi observat creasta Dorrigo care se înălța la o mie de metri deasupra mașinii, ceața care se ridica din străvechile tufișuri netăiate, norii proaspeți gonind în văzduh în trombe puternice de aer cald pe care orice planorist le-ar fi simțit în stomac, dar acum munții erau ascunși și nu puteam vedea nimic dincolo de gard și de farurile puternice. Geamurile Fordului erau aburite,

așa că și de la o distanță de doar zece metri n-am putut distinge nimic altceva în interior în afară de contururile etichetei AVIS de pe oglinda retrovizoare. Ceea ce mi-a confirmat că persoana era un cumpărător, așa că m-am pregătit să răspund cu politețe aroganței. Am însă tendința de a mă ofusca, iar când din mașină n-a ieșit nimeni să mă salute, am început să mă întreb ce fel de rahat din Sydney își închipuia că putea să-mi blocheze distinsa cale de acces și apoi să se aștepte să îl servesc. Am coborât din tractor și am izbit cu pumnul în capota Fordului.

Timp de aproape un minut nu s-a întâmplat nimic. Apoi a pornit motorul și fereastra aburită a coborât, dezvăluind o femeie cam la vreo treizeci de ani, cu păr de culoarea paiului.

— Sunteți domnul Boylan ?

Vorbea cu un accent ciudat.

— Nu, i-am răspuns.

Avea ochi migdalați și buzele aproape exagerat de mari pentru fața ei subțire. Era mai degrabă neobișnuită, dar foarte atrăgătoare, așa că e ciudat, ați putea crede – luând în considerare existența mea nenorocită, precum și starea mea de continuă ațâțare sexuală –, cât de puternic și de profund a reușit să mă irite.

Și-a scos capul pe geam, uitându-se la cele două roți, din față și din spate, pe care le înfipsese adânc în pământul meu.

— Nu sunt în ținuta potrivită pentru așa ceva, mi-a zis.

Dacă și-ar fi cerut scuze, probabil că aș fi reacționat altfel, dar, în loc de așa ceva, a închis înapoi geamurile și a început să-mi strige indicații de dincolo de ele.

Mă rog, oi fi fost eu faimos la un moment dat, dar acum nu mai eram decât un om bun la toate, deci la ce mă așteptam ? Am înfășurat capătul liber al cablului Fiatului de osia din spate a Fordului, un efort care m-a acoperit de noroi și poate și un pic de balegă de vacă. Apoi m-am întors la tractor, l-am lăsat la turație mică și i-am dat drumul. Bineînțeles

că lăsase maşina în viteză, aşa că această manevră s-a soldat cu două dâre lungi pe iarbă şi pe şosea.

N-am văzut ce rost ar fi avut să-mi iau la revedere. Am desprins cablul de pe Ford şi m-am întors la şopron fără să mă uit în urmă.

Pe când mergeam înapoi spre studio, am văzut că de fapt nu plecase, ci traversa peluza, cu pantofii cu tocuri în mână, îndreptându-se spre casă.

Era ora la care de obicei desenam şi, în timp ce oaspetele se apropia, mi-am ascuţit creioanele. Râul îmi mugea ca sângele în urechi, dar i-am simţit picioarele urcând treptele de lemn tare, un soi de freamăt de-a lungul podelelor.

Am auzit-o strigând, dar cum nici Hugh, nici eu n-am răspuns, a pornit de-a lungul pasarelei acoperite care era suspendată între casă şi studio, o structură instabilă şi delicată aflată la vreo trei metri deasupra pământului. Ar fi putut să bată la uşa studioului, dar mai era un pasaj foarte îngust, un soi de scândură, care şerpuia de-a lungul peretelui exterior al atelierului, aşa că şi-a făcut apariţia în dreptul uşii rabatabile care era deschisă, dincolo de perdea, cu râul în spatele ei.

— Scuze, tot eu sunt.

M-am prefăcut că sunt foarte concentrat asupra creioanelor.

— Aş putea să dau un telefon?

În acel moment a revenit curentul, iar studioul a fost inundat de o lumină puternică. Dincolo de vălul de mătase se afla o blondă zveltă. Gambele ei frumoase erau pline de noroi până sus.

— Foarte puternică pictura.

— N-ai ce căuta aici.

— Nu-ţi face griji. N-aş intra cu noroi într-un atelier.

Abia mai târziu mi-am dat seama cât de puţini nespecialişti ar fi spus aşa ceva. În acel moment însă eram preocupat de lucruri mai simple: că nu venise să cumpere proprietatea, că era extraordinar de atrăgătoare şi avea nevoie de ajutor. Am condus-o de-a lungul pasarelei înapoi în „casa minimalistă"

a lui Jean-Paul, unde singura încăpere adevărată era bucătăria principală, în care se afla o masă pătrată din lemn de salcâm tasmanian pe care eu trebuia – asta fusese ultima lui indicație – să o frec în fiecare dimineață. Masa dobândise mai multă personalitate de când o văzuse Jean-Paul ultima dată – galben de cadmiu, roz stacojiu, curry, vin, grăsime de vită, argilă – semnele a mai bine de-o lună de viață casnică, parțial mascate pe moment de o recoltă uriașă de bostani și dovlecei, printre care am reușit în cele din urmă să localizez telefonul.

— N-are ton, i-am zis. Sunt sigur că lucrează să remedieze problema.

Hugh a început să se foiască în camera lui. Mi-am adus aminte că i se înecase cățelul. Uitasem cu desăvârșire.

Oaspetele meu rămăsese de cealaltă parte a ușii de sită.

— Îmi cer scuze, mi-a zis. Văd că ai alte treburi mai importante pe cap.

Era leoarcă, cu părul scurt și blond tot încâlcit, ca un pui de găină proaspăt salvat de la înec. I-am deschis ușa.

— În partea asta de casă suntem obișnuiți cu noroiul, i-am zis.

A șovăit, tremurând. După cum arăta, trebuia pusă într-o cutie de carton în fața focului.

— Nu crezi că ți-ar prinde bine niște haine uscate și un duș cald?

N-avea de unde să știe cât de intim era ceea ce îi ofeream. Vedeți, ideea e că baia lui Jean-Paul era pe terasa din spate și noi, bărbații păroși, eram obișnuiți să facem duș aici, aproape sub cerul liber, cu nimic în afară de sită între noi și râul tumultuos, copacii aplecați. Era de departe partea cea mai plăcută a acestui exil. Odată curați, intram în vana aceea japoneză mare de lemn unde apa fierbinte ne înroșea ca pe niște raci în timp ce, ÎNTR-O ZI CA ASTA cel puțin, ploaia ne șfichiuia obrajii.

De partea publică, lângă treptele deschise – care nu erau de fapt decât scara de incendiu –, existau storuri, pe care

le-am coborât. I-am dat singurul prosop curat pe care îl aveam, o cămașă uscată, un sarong.

— Dacă folosești vana, i-am zis, n-ai voie cu săpun în ea.

— *Domo arigato*, mi-a strigat. Știu cum să mă comport.

Domo arigato? Aveau să mai treacă șase luni până să învăț ce însemnau cuvintele acestea. Mă gândeam că ar fi trebuit să-i spun lui Hugh despre nenorocitul de cățel, doar că n-aveam nevoie de izbucnirile lui acum. M-am întors la masa plină de bostani și m-am așezat, tăcut ca un șoarece, pe scaunul care făcea zgomot. Îl căuta pe Dozy Boylan – cine altcineva ar fi putut să fie? Nu existau alți Boylan și știam că n-avea nici o șansă să treacă cu mașina ei închiriată peste pârâul lui revărsat. Am început să mă gândesc ce aș fi putut găti pentru cină.

Cum n-aveam nici un chef să-l stârnesc pe Hugh, am rămas liniștit la masă în timp ce ea a făcut baie. Nu m-am ridicat decât o dată, ca să aduc o cârpă și niște cremă, cu care am început să-i curăț pantofii Manolo Blahnik. Cine m-ar fi crezut? Probabil că plătisem pentru vreo douăzeci de perechi în ultimul an al căsniciei mele, dar asta era prima dată când puneam de fapt mâna pe ei și am fost șocat de moliciunea obscenă a pielii. Lemnele alunecau și trosneau în soba Rayburn. Dacă am dat cumva impresia că mi-am calculat mișcările, dați-mi voie să spun: n-aveam nici cea mai vagă idee ce dracu' făceam.

2

Auzind ușa de sită de la baie făcând un scurt „poc", am ascuns pantofii sub masă și mi-am făcut rapid de lucru cu strânsul bostanilor noroioși și aranjarea lor pe terasa din față. Nu că n-aș fi observat-o intrând, sau nu mi-aș fi văzut cămașa Kmart căzându-i lejer pe umerii zvelți, umbra gri și moale a gulerului peste gâtul roz după baie.

I-am întins telefonul fără fir.

— Merge din nou.

Scurt. Mi se mai spusese asta şi înainte – sunt complet lipsit de farmec când nu sunt beat.

— O, super, a zis ea.

Şi-a aruncat prosopul pe un scaun de lemn şi a ieşit rapid pe terasa din faţă. Peste ropotul insistent de pe acoperiş se auzea rârâiala moale americană din care am dedus: bani, Coasta de Est, dar toate astea nu erau decât deşteptăciune australiană, adică lucruri preluate din filme, şi habar n-aveam de fapt cine putea fi, iar dacă ar fi fost Hilda Otrăvitoarea din Spoon Forks, North Dakota, tot n-aş fi avut nici cea mai vagă idee.

Am început să tai un bostan uriaş, o frumuseţe, portocaliu aprins împestriţat cu ruginiu, şi cu un miez secret moale de seminţe alunecoase şi lucitoare pe care le-am deşertat în tava de îngrăşăminte pentru sol.

O auzeam vorbind afară pe terasă: „Bine. Da. Exact. La revedere".

A revenit, agitată toată, frecându-şi părul.

— Zice că pârâul lui e peste stânca mare. (Îl pronunţa „pâ'âul".) Zice că o să înţelegi tu ce vrea să spună.

— Adică trebuie să aştepţi ca „pâ'âul" să se retragă.

— Nu pot aştepta, a zis ea. Îmi pare rău.

Exact în acel moment – ei bine, îmi pare al naibii de rău, domnişorico, dar ce vrei să fac dacă e inundaţie – şi-a făcut apariţia între noi respiraţia glandulară a lui Hugh. Puhav, de aproape doi metri, jegos, cu o înfăţişare periculoasă, a umplut cadrul uşii fără nici o explicaţie. Avea pantaloni pe el, dar părul îi arăta de parcă i l-ar fi păscut vacile şi era nebărbierit. Oaspetele nostru se afla la un metru în faţa lui, dar el mi s-a adresat mie.

— Unde e nenorocitul de căţel?

Eram la capătul celălalt al sobei, cu mâinile unse de ulei de măsline, aşezând bostanul şi cartofii în tava de copt.

— El e Hugh, am zis. Fratele meu.

Hugh s-a uitat la ea de sus până jos, în stil foarte Hugh, adică amenințător, dacă nu știați.

— Cum te cheamă?

— Marlene.

— Ai citit, a întrebat, scoțându-și buza groasă de jos în afară și încrucișându-și brațele pe piept, cartea *Plăcinta fermecată*?

Of, Doamne, m-am gândit, numai asta nu. Ea și-a frecat din nou părul.

— Dacă chiar vrei să știi, Hugh, am citit *Plăcinta fermecată*. De două ori.

— Ești americancă?

— Asta e greu de spus.

— Greu de spus.

Tunsoarea, pe care și-o făcuse el însuși, era pe deasupra urechilor, sugerând un caracter înverșunat, ascetic cumva.

— Dar ai citit *Plăcinta fermecată*?

— Da. Da, am citit-o.

Hugh mi-a aruncat o privire rapidă. Am înțeles exact ce voia să spună – avea să fie ocupat puțin, dar nu uitase de povestea cu câinele.

— De cine, a întrebat el, întorcându-și ochii căprui spre străină, îți place cel mai mult în *Plăcinta fermecată*?

Iar ea a fost încântată.

— Îmi place de toți patru.

— Serios? Hugh s-a arătat circumspect. Patru?

— Cu tot cu plăcinta.

— Ai pus și plăcinta la socoteală!

— Dar îmi plac toate ilustrațiile.

A pus în cele din urmă telefonul înapoi pe masă și a început să se usuce la cap cum se cuvine.

— Hoții de plăcintă sunt nemaipomeniți.

— Cred că glumești, nu?

Fratele meu îi ura pe hoții de plăcintă. Îi era încontinuu și zgomotos și pătimaș ciudă că nu îl putea pocni pe oposum peste bot.

— Nu personajele îmi plac, s-a oprit ea, ci ilustraţiile; cred că sunt mai bune decât orice tablou pe care l-a pictat Lindsay vreodată.

— O, da, a zis Hugh, înmuindu-se. Am văzut tablourile alea urâte ale lui Lindsay. Doamne ajută-mi.

Orice treabă urgentă va fi avut femeia aia în minte, părea că a dat-o pentru moment uitării.

— Vrei să ştii care e persoana mea preferată din *Plăcinta fermecată*?

— Da.

— Sam Sawnoff.

— Dar nu e o persoană.

— Aşa e, e un pinguin, dar după părerea mea e foarte bun.

Şi iat-o acolo, genul de om, unul dintre acei rari şi deseori nenorocoşi oameni care „se înţeleg cu Hugh".

— Şi ţie de cine îţi place? a întrebat ea zâmbind.

— De Barnacle Bill! a strigat el exaltat. Iar în clipa următoare era pe uşă afară, prefăcându-se că boxează, ţopăind în jurul mesei şi strigând: „Sus mănuşile, sus mănuşile, hoţi împuţiţi de plăcintă ce sunteţi!"

Casa minimalistă a lui Jean-Paul era, după cum spuneam, o structură uşoară şi instabilă, în al cărei design nu fuseseră luaţi în considerare bărbaţi masivi ţopăind în bocanci noroioşi. Ceşcuţele şi farfurioarele au început să zornăie pe rafturi. Nimic din toate astea n-a părut să o deranjeze. Hugh m-a cuprins pe după piept cu braţul. Neînţelegând, ea a continuat să zâmbească.

— Unde mi-e câinele? mi-a şuierat fratele meu.

De-atât de aproape, respiraţia îi era chiar groaznică.

— Vorbim mai târziu, Hugh.

— Taci.

Îi lipsea un dinte din faţă şi mai era şi plin de tartru, dar, de când doctorul Hoffman fusese deportat, nu se mai găsise nici un dentist destul de curajos ca să se ocupe de Hugh.

— Mai târziu, te rog.

Dar el mă ţinea strâns pe la spate, cu fălcile-i ţepoase lipite de obrazul meu. Era un bărbat puternic, de treizeci şi patru de ani, iar când şi-a mutat braţul uriaş în jurul gâtului meu, abia dacă am mai putut să respir.

— Căţelul tău s-a înecat.

Am văzut cum oaspetele meu rămâne fără aer.

— S-a înecat, omule, i-am zis.

A dat drumul la strânsoare, dar am continuat să-l urmăresc îndeaproape. Hugh putea fi viclean şi n-aveam chef să încasez în plină figură pumnul acela faimos venit din lateral.

S-a dat un pas înapoi, copleşit, iar principala mea grijă era într-adevăr de a-i ieşi din raza de acţiune.

— Atenţie la sobă, i-am zis, dar se împiedicase deja, se aşezase pe ea, ţipase de durere şi se repezise spre camera lui cu capul în pământ.

Pene pârlite, m-am gândit, amintindu-mi de cocoşul din *Plăcinta fermecată*.

Gemând, Hugh a trântit uşa de la camera lui. S-a aruncat pe pat şi, în timp ce casa se scutura şi zdrăngănea, ochii albaştri ai vizitatoarei s-au făcut mari. Cum aş fi putut să-i explic? Toată nefericirea fratelui meu era dureros de prezentă şi nu mai putea fi spus nimic în particular.

— Pot să trec pârâul pe jos? m-a întrebat ea.

Cinci minute mai târziu eram împreună afară, în mijlocul furtunii.

Farurile tractorului erau slabe, iar călătoria foarte zdruncinată şi foarte zgomotoasă. N-aveam mai mult de douăzeci de kilometri la oră, dar vântul bătea dinspre coasta muntelui şi ploaia îmi biciuia faţa şi, fără îndoială, şi pe a ei. Îmi luase cu împrumut pelerina de ploaie şi o pereche de cizme de cauciuc, dar părul îi era deja încâlcit şi i se încreţea, iar ochii i se îngustaseră din cauza ploii.

Primii doi kilometri, adică până am ajuns la grătarul pentru vite al lui Dozy Boylan, am fost extrem de conştient de trupul ei subţire, de sânii mici lipiţi de spatele meu. Eram pe jumătate înnebunit, vă daţi seama, un mascul periculos

în călduri, furios pe fratele meu, hurducându-mă pe drumul ocolitor, cu lama de la tractor clătinându-se și zdrăngănind și diferențialul țiuindu-mi în urechi.

Când am ajuns la grătar, lumina palidă a farurilor a căzut pe apele clocotinde ale pârâului Sweetwater, care era de obicei mic. Lama mare de tractor a lui Jean-Paul – aș putea să-i spun cositoare – era prinsă de priza de putere și de un dispozitiv hidraulic în trei puncte. Am ridicat-o până unde mergea; era un pătrat de metal de vreo doi metri pe doi. Ar fi trebuit s-o dau jos, dar eram pictor și, când venea vorba de chestiuni agricole, judecata mea era dezastruoasă din toate punctele de vedere posibile. Fusesem absolut convins că pârâiașul n-avea să fie nimic serios, dar când am intrat în șuvoi, bocancii mi s-au umplut imediat de apă rece, după care s-a dovedit prea târziu să mai pot face ceva, Fiatul ridicându-se și izbindu-se de stâncile ascunse. Apoi curentul a prins lama și am simțit cum mi se face rău când am început să plutim în derivă. Am cârmit, bineînțeles, în susul apei, dar tractorul aluneca în direcție inversă, hurducându-se peste bolovani, cu roțile din față ridicându-se. Fermier nu eram și nu fusesem niciodată. Cositoarea era o barjă portocalie și ucigașă plutind pe suprafața puhoiului. Am simțit groaza pasagerei mele când și-a înfipt degetele în umerii mei și mi-am dat clar și cu furie seama cât eram de tâmpit. Îmi pusesem viața în pericol și pentru ce? Nici măcar nu-mi plăcea de ea.

Doamne ajută-ne, cum ar fi spus Hugh.

Cum norocul, sau Dumnezeu, a fost de partea noastră, am reușit să ajungem pe celălalt mal și am coborât cositoarea pentru urcușul pe aleea abruptă a lui Dozy. Marlene nu a zis nimic, dar, când am ajuns la ușă, iar Dozy a ieșit să o salute, și-a dat jos haina de ploaie rapid, cu gesturi disperate, de parcă ar fi vrut să n-o mai atingă niciodată. N-aveam nici o îndoială că era înspăimântată, iar în veșmântul boțit pe care mi l-a dat, mi s-a părut că îi simt furia provocată de nesăbuința mea.

— Ai face bine să dai jos lama aia, mi-a zis Dozy. Am eu grijă de ea o zi sau două.

Dozy era un fabricant bogat și de succes care, cu toată energia și voința pe care le avea în caracter, se transformase într-un bărbat spătos, de șaizeci de ani, cu o mustață căruntă și o burtă sănătoasă de fermier. Era, de asemenea, un entomolog amator talentat, dar asta nu are nici o relevanță acum, și, în timp ce musafirul său s-a refugiat în casă, el a adus o lanternă puternică pe care a ținut-o în tăcere câtă vreme eu am deconectat cositoarea de la conexiunile hidraulice.

— Hugh e singur?

— Mă întorc imediat.

Prietenul meu nu m-a criticat cu nimic, dar a fost suficient să mă facă să mi-l imaginez pe Hugh urlând pe-afară, să văd sârma ghimpată în beznă, toate gropile în care ar fi putut să cadă, râul, groaza că murisem și rămăsese singur.

— Aș fi adus-o în Land Rover, a zis Dozy, dar se grăbea nevoie mare, iar eu ascultam știrile la BBC.

N-a pomenit nimic despre cât de atrăgătoare era, lăsându-mă să-mi imaginez că era una dintre nepoatele pe care le avea împrăștiate prin lume.

— Sunt în regulă acum.

Și, într-un fel, eram. Aveam să mă întorc acasă și să-l hrănesc pe Hugh, să-i deschid radioul și să mă asigur că și-a luat nenorocitele de pastile. După aceea urma să discutăm și despre câine.

Cândva, nu cu mult în urmă, fusesem un bărbat cu o căsnicie fericită, care își învelea băiețelul la culcare.

3

Iiihaaaa! Suntem din clanul Bones, Doamne ajută-ne, crescuți în rumeguș, pe uscat în fiecare dimineață. Pe mine mă cheamă Hugh și pe el Butcher, și amândurora ne place carnea, nu apa, nu suntem cerșetori care se ascund în

cocioabe jilave de la inundaţie, cu noroi şi mucegai, cu un cârlig atârnat de terasa din faţă pentru curăţat ţipari. Ne-am născut şi am crescut în Bacchus Marsh, la cincizeci şi trei de kilometri vest de Melbourne, mai jos de Falia Anthony. Dacă vă aşteptaţi la vreun smârc sau vreo mlaştină, nici urmă de aşa ceva, e doar un fel de-a spune, şi dacă oraşului i-ar fi spus Mount Bacchus ar fi avut la fel de multă logică. Marsh e un oraş mare, vechi şi glumeţ, patru mii de locuitori pe vremea aia, înainte să apară MANAGERII DE PRODUCŢIE. Aveam o şicană pentru toată lumea. De revelion, ŞMECHERAŞII şi ŞMECHERIŢELE obişnuiau să arunce cu ouă în vitrina frizerului şi să scrie cu var pe şosea. Tata s-a trezit într-o zi de Anul Nou şi şi-a dat seama că cineva îi schimbase firma de deasupra magazinului din BOONE în BONES[1]. De atunci am rămas cu porecla de Bones. MĂCELARII BONES.

Toţi cei din oraş erau PLINI DE VIAŢĂ, ca şi Sam Sawnoff din cartea *Plăcinta fermecată*.

Ca şi Barnacle Bill şi Sam Sawnoff, întotdeauna ne-am luat la trântă şi ne-am bătut. Doamne ajută-ne. M-am luat la trântă cu tata şi cu bunicul şi la fel a făcut şi Fratele meu Butcher Bones, un bărbat mare, chiar dacă nu cel mai mare. Nu suporta să piardă în faţa mea. Ferească Dumnezeu la ce tertipuri trebuia să recurgă. Dublu Nelson. Simplu Nelson. Furnici la încheieturi. Nu i-am purtat pică, niciodată. Trânta era cea mai grozavă chestie, de departe. De câte ori nu ne-am repezit unul la altul în rumeguş apucându-ne de coaie, sângele apă nu se face, cum se spune. Asta se întâmpla demult, dar toţi eram bărbaţi zdraveni, şi nimeni în afară de bunicu' nu era mai mare decât mine. La şaptezeci şi doi de ani s-a încăierat cu Nails Carpenter, care avea treizeci şi cinci, şi l-a trântit cu fundul de pământ în barul de la Hotelul Royal. Carpenter juca RUGBY pentru Bacchus Marsh, dar nu s-a mai întors în veci în BIRTUL acela, nici după ce

1 Bones – oase (engl.).

bunicu' dăduse de mult ortu' popii și zăcea în cimitirul din Bacchus Marsh, cu iarbă de plastic în jurul gropii, din aceea cu care își decora vitrina, atât de curată că ai fi putut înșira niște cotlete pe margine. Nici măcar atunci n-a îndrăznit Nails să se întoarcă la Royal, deși amicii îi făceau galerie din ușă, hai, intră, hai, intră, îți facem cinste cu o bere. Nails a crăpat în 1956 pe când urca cu bicicleta pe Stanford Hill.

Carpenter ar fi trebuit să-și bea berea și să o ia de la capăt. Când m-au tachinat pe mine, AM LUAT-O CA PE O GLUMĂ deși îmi venea să-i omor. Pur și simplu. Sunt un URIAȘ BUN LA SUFLET. Lui tata i se spunea Blue Bones[1] pentru că avusese părul roșcat în tinerețe, așa că îl strigau Blue, pentru roșu. Asta e o regulă pe care trebuie s-o ții minte dacă vii DIN STRĂINĂTATE. În Australia totul este invers decât ceea ce pare să fie. DE EXEMPLU, pe mine m-au poreclit SLOW BONES[2] pentru că mă mișcam așa de repede, la felul meu de a mă mișca se refereau. Uneori eram Slow Bones, alteori eram Slow Poke[3], și asta ultima e PORCOASĂ. Acești indivizi erau DEȘTEPȚII de la fabrica de lapte sau MUNCITORII AGRICOLI de la Darley Brickworks, care vorbeau tot timpul de taurul care își bagă scula în vacă de parcă ar fi fost cel mai ciudat lucru de pe lume.

Uită-te la Scula aia, i-o bagă. Dar știam cum să iau o GLUMĂ și cum să fac o SCULĂ să fie iute înceată cum o vreți, oricât v-ar mira.

Cei din clanul Bones erau măcelari. Aveam propriul nostru abator la fostul HAN DRAYBONE. Pe vremea goanei după aur aici se schimbau caii pentru diligențele firmei COBB &CO, dar acum aici se aduceau dobitoacele ca să le măcelărească. Unui Bones nu i-a fost niciodată ușor să omoare. Dacă era vorba de un pește sau de o furnică, atunci poate. Dar inima unei dobitoace te întoarce pe dos și, indiferent

1 Blue Bones – oase albastre (engl.).
2 Slow Bones – oase leneșe (engl.).
3 Slow Poke – puță bleagă (engl.).

câte ai omorât, tot nu poți s-o faci fără să te gândești. Era și un soi de rugăciune TU AMĂRÂTO sau altceva fără îndoială mai serios, și apoi i se tăia gâtul și se culegea sângele pentru cârnați în găleata de tablă. E o mare responsabilitate să tranșezi un animal dar când e gata, e gata, și dup-aia te duci la Royal și apoi vii acasă un pic MANGĂ, recunosc. După care te odihnești. Zice și în Biblie despre duminică: n-ai voie să lucrezi, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici servitorul, nici servitoarea, nici vitele, nici străinul care ți-e în ogradă. Biata mama.

Nu mi-a fost dat să mă fac măcelar, tra-la, Doamne ajută-mi. Fratele meu e cu opt centimetri mai scund și cu toate astea mi-a luat numele care mi se cuvenea mie. Lumea asta e o junglă.

Butcher Bones a avut ocazia să continue afacerea familiei în Bacchus Marsh dar când a avut tata atacul Butch îl întâlnise deja pe BURLACUL NEAMȚ care i-a dat vederi să și le pună pe peretele de deasupra patului. Pozele alea i-au sucit mințile. Burlacului Neamț i se dăduse voie să fie profesor la Liceul din Bacchus Marsh unde le preda copiilor care își pierduseră viețile luptând împotriva nemților în război. Nu știu de ce nu era la închisoare dar fratele meu a venit acasă și a zis că profesorul lui era un artist MODERN și că făcuse cursuri la așa-numita BOWER HOUSE[1]. Dacă tata ar fi știut ce efect va avea Bower House asupra fiului său cel mai mare, s-ar fi dus la școală și l-ar fi articulat pe Burlacul Neamț la fel cum l-a articulat pe domnul Cox când m-a pedepsit că nu am răspuns corect. Blue Bones l-a scos pe Coxy din clasă și l-a târât până peste drum, în spatele dubei pe care o parcase acolo. Picioarele lui Coxy s-au ridicat la cinșpe centimetri de pământ. Numai atât am putut vedea, dar de știut am știut mai multe.

---

1 Pronunție stâlcită a termenului Bauhaus, școala germană de artă și arhitectură fondată de Martin Gropius, care a exercitat o mare influență în primele decenii ale secolului XX.

Fratele meu a fost cel care a moștenit porecla de Butcher, ceea ce toată lumea își dă seama că este o glumă fiindcă el a fost și cel care a refuzat să aibă de-a face cu cuțitul și jungherul. De la Burlacul Neamț a căpătat obiceiul de a se rade în cap CRETINUL precum și poze cu lucrările lui MARK ROTHKO și ideea că ARTA E PENTRU MĂCELARI ACUM. De la Burlacul Neamț a aflat că înainte arta nu se găsea decât în palate unde era admirată de Regi și Regine, Duci, Conți, Baroni. În orice caz, a refuzat să-și pună șorțul când biata noastră mamă l-a implorat să o facă. Tatăl lui nu mai putea nici să vorbească și nici să se mişte dar era clar că ar fi vrut să-l pocnească pe Butcher peste urechi pentru ultima dată. Auld Lang Sine[1]. După ce tata a avut atacul nu s-a mai MĂCELĂRIT nimic.

E muncă grea să măcelărești un animal, dar când e gata, e gata. Dacă FACI ARTĂ corvoada nu se termină niciodată, n-ai pace, nici zi de sabat, numai zbucium veșnic și înjurături și griji și frământări și nu te poți gândi la nimic altceva în afară de idioții care o cumpără sau insectele care îi distrug SPAȚIUL BIDIMENSIONAL.

Nimic nu e sigur și neîndoios, se pare, indiferent cum te-ai rade în cap sau cât te-ai lăuda despre poziția pe care o ai în ARTA AUSTRALIANĂ. Acum ești O VALOARE NAȚIONALĂ cu o casă în Ryde[2] și în clipa următoare ești un individ demodat care își cumpără Dulux din PENSIA DE HANDICAPAT a fratelui său. Ești un INFRACTOR CONDAMNAT, o slugă la o moșie plină de căpușe și scaieți.

Cățelușul era câine de vite dar cum n-a avut animale cu care să lucreze, n-a apucat să-și învețe menirea pe lume. Doamne ajută-l. M-am luat la trântă cu el înainte să moară. Să se înalțe la ceruri, nenorocitul. Era un câine căruia îi plăcea să lingă. Îi plăcea să se arunce și să se rostogolească

1 *Auld Lang Syne*, poezie de Robert Burns, al cărui titlu s-ar putea traduce aproximativ prin „Vremurile trecute".

2 Suburbie rezidențială a Sydney-ului.

în iarbă. De-atâta joacă s-a procopsit cu căpuşe, înfipte pe marginile urechilor clăpăuge ca nişte maşini parcate în faţa unui Kmart sau a unui Club de fotbal din Sydney. În ziua în care l-am întâlnit i-am scos toate căpuşele, una câte una, Doamne ajută-l. Fratele meu l-a auzit cum latră la Raţă dar era ocupat să facă artă şi nici că i-a păsat.

Câinele tău e MORT Hugh. Lui Butcher Bones nu i-a păsat NICI CÂT NEGRU SUB UNGHIE de puiuţ. Mi-a zis câinele tău e mort şi apoi a plecat cu femeia aia pe tractor şi m-a lăsat ascultând râul de culoarea unei potăi galbene, un şuvoi nimicitor, cum smulge pietre din mal, de sub picioarele noastre, toate astea pe care stăm vor fi purtate de ape.

4

Telefonul pe care l-am primit de la Dozy Boylan în seara aceea m-a făcut să râd zile întregi.

— Omule, a zis el şi mi-am dat seama că se ascundea în baie pentru că auzeam ecoul. Omule, se dă la mine.

Bătea câmpii şi i-am spus-o, nu fără afecţiune.

— Taci din gură, mi-a zis. O aduc înapoi la tine chiar acum.

Mi-am exprimat zgomotos amuzamentul, ceea ce a fost o grosolănie şi o prostie şi n-am nici o scuză în afară de faptul că prietenul meu hiperactiv era un fermier de şaizeci de ani, cu mustaţa plină de supă şi pantaloni încreţiţi deasupra curelei strânse prea tare. Se dădea la el? Am pufnit în telefon, iar când, la scurt timp după aceea, s-a întors împotriva mea, n-am avut nici o îndoială de ce a făcut-o.

Într-un timp surprinzător de scurt a apărut huruind peste grătarul de vite. Băusem deja vreo două pahare şi probabil acesta era motivul pentru care totul părea atât de comic, panica sonoră a cauciucurilor de teren accidentat răsunând peste podul de lemn. Până să apuc să pun o cămaşă curată pe mine, bătrânul întorsese deja maşina, iar când am ieşit

pe terasa din față stopurile jeepului dispăreau în noapte. Încă eram cu zâmbetul pe buze când oaspetele meu a intrat. Părul îi era din nou leoarcă, lipit de cap, și apa din el i se scurgea pe obraji, adunându-se în frumoasa adâncitură a claviculei, dar și ea, la rândul ei, zâmbea, iar la un moment dat am avut impresia că e pe punctul de a izbucni în râs.

— Cum a fost traversarea ? am întrebat. Ți-a fost frică ?

— De traversare niciodată.

S-a așezat încet pe scaunul meu și a oftat – părea să fie o altă persoană acum, oarecum descompusă, mai puțin vioaie. A scos din faldurile poncho-ului de împrumut o sticlă de Virgin Hills 1972 pe care a ridicat-o deasupra capului ca pe un trofeu.

Mai apoi mi-a spus că mi-am ridicat privirea și m-am uitat la vin ca un câine bosumflat, dar a fost o neînțelegere. Era o sticlă excelentă, din pivnița lui Dozy. Prezența îi era inexplicabilă, iar atitudinea ei nu a făcut decât să adâncească misterul – iar apoi a devenit dintr-odată plină de energie, aruncându-și din picioare cizmele de cauciuc, deschizând un sertar, credeți că s-a gândit măcar să ceară voie ? A găsit tirbușonul, a scos dopul, și-a netezit fusta, s-a așezat picior peste picior pe scaunul din bucătărie și, uitându-se cum torn vinul în pahare, a rânjit la mine.

— Foarte bine, i-am zis. Ce s-a întâmplat ?

— Nimic, mi-a răspuns, cu ochii strălucindu-i ca niște tăciuni. Unde e fratele tău ? Se simte bine ?

— Doarme.

Iar dacă i-a trecut ceva trist prin minte – cățelul înecându-se probabil –, viziunea n-a durat mult.

— Partea bună, a zis ea ridicând paharul, e că domnul Boylan știe că Leibovitz-ul său e autentic.

— Jacques Leibovitz ?

— Nimeni altul.

— Dozy are un tablou de Jacques Leibovitz ?

Acum știu că mirarea mea i s-a părut jucată, dar secretosul de Dozy nu-mi spusese niciodată nimic despre comoara

lui. În plus, nordul regiunii New South Wales nu e neapărat locul unde te duci ca să te uiți la picturi valoroase. Pe de altă parte, Leibovitz era unul din motivele pentru care devenisem artist. Văzusem *Monsieur et Madame Tourenbois* pentru prima dată la liceul din Bacchus Marsh, sau cel puțin o reproducere alb-negru în *Fundamentele modernității*. N-aveam de gând să-i mărturisesc nimic din toate acestea unei americance încălțate în Manolo Blahniks, dar m-am simțit jignit de Dozy, așa-zisul meu amic.

— Nici măcar n-a venit vreodată vorba despre artă, i-am zis. Nu facem decât să stăm în bucătăria aia nenorocită – acolo își duce veacul – printre mormanele alea de *Melbourne Age*. Și ți l-a arătat *ție*?

A ridicat dintr-o sprânceană de parcă ar fi vrut să spună „de ce nu"? Nu mă puteam gândi decât la faptul că îi dădusem câteva desene minunate cu niște muște australiene și viespi de mlaștină iar el le prinsese de frigider cu niște nenorociți de magneți. Era greu de crezut că avea ochiul format pentru așa ceva.

— Ai venit să i-l asiguri?

A pufnit în râs:

— Așa arăt?

Am dat din umeri.

Mi-a întors o privire clară care încerca să mă măsoare.

— Te deranjează dacă fumez?

I-am adus o farfurioară pe post de scrumieră și ea a suflat câteva fumuri puțind a balegă peste masă.

— Soțul meu, a zis ea în cele din urmă, este fiul celei de-a doua soții a lui Leibovitz.

Dacă de ea nu îmi plăcea, de soțul ei cu atât mai puțin. Dar am fost uimit și impresionat când mi-am dat seama al cui fiu era.

— Dominique Broussard e mama lui?

— Da, mi-a zis. Știi fotografia?

Până și eu o știam – femeia blond-roșcată, asistenta lui, întinsă pe un pat răvășit, cu un nou-născut la piept.

— Soţul meu, Olivier, e acel copil. A moştenit dreptul moral de autentificare a operelor lui Leibovitz, a continuat ea, ca şi cum trebuia să explice un lucru de care se săturase până peste cap.

Dar eu nu eram nici pe departe sătul. Eu veneam din Bacchus Marsh, Victoria. Până la şaisprezece ani nici nu văzusem vreun tablou original.

— Ştii cum funcţionează asta?

— Ce anume?

— Dreptul moral.

— Bineînţeles, i-am răspuns. Mai mult sau mai puţin.

— Olivier este cel care se pronunţă dacă opera este veritabilă sau falsă. A semnat certificatul de autentificare pentru tabloul lui Boylan. E dreptul lui legal, dar au fost unii care au încercat să facă abuzuri şi trebuie să ne protejăm.

— Lucraţi împreună, soţul tău şi cu tine?

Dar era dispusă să se lase atrasă în acel soi de conversaţie.

— Ştiu tabloul domnului Boylan de mult timp, a zis ea, şi e autentic până la pionezele de zinc de pe cadru, dar trebuie mereu redovedit. E puţin plictisitor.

— Şi chiar ştii atât de multe despre Leibovitz?

— Chiar atât de multe, a zis ea sec şi am urmărit-o cum îşi stinge ţigara turtind-o apăsat în farfurioară. Dar când i se spune cuiva de genul lui Boylan că investiţia pe care a făcut-o este ameninţată, omul n-are cum să nu se supere. În cazul de faţă, i-a arătat pictura lui Honoré Le Noël, care l-a convins că a cumpărat nu tocmai un fals, dar pe-aproape. Îmi mai pui nişte vin? Scuză-mă. Am avut o zi groaznică.

I-am turnat vinul fără nici un comentariu, fără să-i dezvălui că eram absolut uluit să aud numele lui Le Noël rostit de parcă ar fi fost crâşmarul din sat sau proprietarul magazinului de feronerie. Ştiam prea bine cine era. Aveam două dintre cărţile lui pe noptieră.

— Honoré Le Noël s-a transformat într-un personaj ridicol, a zis ea. După cum probabil ştii, a fost amantul lui Dominique Leibovitz.

Felul ăsta de a vorbi mă enerva în asemenea hal, cum nici nu pot spune. Ideea era că eu eram un țărănoi, iar ea, vezi Doamne, centrul universului. Oricine putea citi ce știam eu în revista *Time* – Dominique începuse prin a fi asistenta lui Leibovitz în studio; Le Noël era biograful și criticul lui Leibovitz.

Acum, că era la jumătatea celui de-al doilea pahar de vin, musafira mea era vorbăreață ca dracu'. Mi-a dezvăluit că Dominique și Honoré petrecuseră aproape opt ani, de la scurt timp de când se terminase războiul până în 1954, așteptând ca Leibovitz să moară. (Mi-am adus aminte că vigoarea artistului fusese foarte precis descrisă în monografia lui Le Noël – o forță a naturii, scund, cu picioare groase, cu mâini imense, pătrate.)

Abia când băiețelul lui a făcut cinci ani, îmi povestea acum nora pictorului, și când Leibovitz însuși avea optzeci și unu, s-a furișat și doamna cu coasa în spatele bătrânului țap și l-a răsturnat în timp ce stătea la masă cu un pahar plin de vin în mână. S-a prăbușit în față și și-a trântit nasul mare și ochelarii cu ramă de baga în farfuria pentru brânză făcută de Picasso. Exact așa s-a exprimat oaspetele meu, curgător, ușor gâfâit. A terminat al doilea pahar fără să facă vreo remarcă despre cât de bun era vinul, iar pentru asta am judecat-o, bineînțeles, foarte sever.

— Farfuria s-a crăpat în două, a zis ea.

Eu m-am gândit, de unde dracu' știi? Te născuseși măcar? Dar mie îmi era străină noțiunea că puteai să cunoști persoane faimoase și era în fond măritată cu martorul, copilul – un băiat cu piele măslinie, cu ochi mari și atenți și urechi clăpăuge care nu îi stricau însă cu nimic frumusețea. Se pare că în momentul în care tatăl său se prăbușise mort, el tocmai fusese pe punctul de a întreba dacă putea pleca de la masă, dar acum s-a uitat doar înspre mama sa și a așteptat. Dominique nu l-a îmbrățișat, dar i-a mângâiat obrazul cu dosul palmei.

— Tata a murit.

— *Oui, maman.*

— Înțelegi. Nu trebuie să știe nimeni încă.

— *Oui, maman.*

— Mama trebuie să mute niște pânze, înțelegi? E greu din cauza zăpezii.

Am avut de curând ocazia să urmăresc niște copii francezi, cât de cuminți stau cu ochii lor mari și întunecați și cu unghiile curate în poală. Ce minunății sunt. Presupun că și Olivier a stat așa, uitându-se la tatăl lui mort, dar ascunzând și el propriul lui secret teribil – chiar în clipa în care tatăl său se prăbușise, el fusese pe punctul de a se duce să facă pipi.

— Nu te mișca, înțelegi?

Bineînțeles că n-avea nici un rost să-l chinuie în halul acela, țintuit pe scaun. Dar mama sa era pe punctul de a comite o infracțiune majoră, adică de a îndepărta tablourile de pe moșie înainte de a anunța poliția.

— Stai aici, i-a spus. Așa măcar voi ști unde ești.

Apoi s-a dus la telefon și l-a convins pe distinsul ei amant să își părăsească șemineul din Neuilly, explicându-i că nu-și puteau permite să aștepte topirea zăpezii, că trebuia să meargă până la Bastille și să facă rost de un camion, pe care să-l aducă în rue de Rennes.

La un moment dat, în groaza și confuzia acelei nopți, băiețelul și-a dat drumul în pantaloni, deși accidentul n-a fost descoperit decât mult mai târziu, când Honoré l-a observat într-un final adormit cu fruntea pe masă, iar apoi Dominique a făcut o nenorocită de poză. Imaginați-vă! Ulterior, dintr-un motiv sau altul – probabil *Le Golem électrique*, tabloul dispărut, era în cadru – a rupt fotografia în două. Ar fi putut oferi singura dovadă a acelei nopți lungi în care Dominique Broussard și Honoré Le Noël au furat vreo cincizeci de pânze de Leibovitz, multe dintre ele abandonate și incomplete, lucrări care aveau să devină mai târziu foarte valoroase, odată ce le-a fost adăugată semnătura și le-au fost făcute niște retușuri atente. Apoi le-au dus într-un garaj de lângă canalul Saint-Martin, care a devenit cauza acelei des

menționate „pete de apă“ ce apărea pe o întreagă serie de Leibovitz-i dubioși, din perioade foarte diferite. Din acel moment, nimeni n-a mai văzut vreodată tabloul pe care Leo Stein și Picasso – mai înfocat (și ca urmare mai demn de încredere) – îl descriau ca pe o capodoperă. Stein îi spunea *Le Golem électrique*, în timp ce pentru Picasso era *Le Monstre*.

Dominique n-a raportat poliției moartea soțului ei decât a doua zi, iar apoi studioul a fost sigilat, așa cum o cere legea franceză, și s-a făcut un inventar complet al tablourilor rămase. Nici urmă de *Le Golem électrique*. Oh, ce mai contează.

Dominique, fiica unui contabil fiscal din Marseille, avea acum destui Leibovitz-i, aproape Leibovitz-i și încă nenăscuți Leibovitz-i, ca să trăiască liniștit pentru următorii cincizeci de ani. A moștenit, de asemenea, și dreptul moral. Acesta îi dădea dreptul de autentificare – așa prevede legea, oricât de incredibil ar părea, dar de data asta ea a ales să dea reputației sale dubioase un caracter mai puțin îndoielnic, așa că a pus bazele comitetului Leibovitz, în fruntea căruia l-a instalat pe stimatul Honoré Le Noël. Din punctul ei de vedere, totul trebuie să fi părut perfect: puteau să-și confirme propriile afirmații mincinoase prin acelea ale dealerilor și colecționarilor hămesiți din comitet. Cei doi își puteau petrece tot restul vieții semnând lucrări nesemnate și revizuind lucrări abandonate.

Povestitoarea era frumoasă, avea chef de vorbit și ar mai fi băut vin. I-am turnat al treilea pahar de Virgin Hills și am început să-mi permit să am și eu niște idei.

— Dar, a zis ea, scuturându-și scrumul de pe glezna frumoasă, Dominique a dat peste Honoré în pat cu Roger Martin.

— Poetul englez.

— Exact. El. Îl știi?

— Nu.

— Zi mersi că nu-l știi.

A ridicat din sprânceană. Chiar dacă nu mi-a fost foarte clar ce voia să spună, mi-a plăcut sentimentul de complicitate.

— Aşa că s-au despărţit, bineînţeles. Dar nu ştie nimeni cum a fost până la urmă împărţită grămada de tablouri, mi-a spus ea.

Se pare însă că Dominique ştia o grămadă de „partizani", tipi duri, deci e foarte probabil să-şi fi însuşit, la rândul ei, partea leului. Aşa că, jefuit, împresurat, copleşit numeric şi învins în cadrul comitetului, Honoré devenise un individ extrem de periculos. E clar că o ura pe Dominique. Faţă de fiul ei nevinovat manifesta o antipatie şi mai mare.

În 1969, când unul dintre frumoşii ei amici partizani a sugrumat-o pe Dominique într-un hotel din Nisa, Olivier era deja la Londra, pierzându-şi ultimele urme de accent franţuzesc la şcoala St. Paul. Fără să ştie absolut nimic despre opera tatălui său, el a moştenit dreptul moral de autentificare.

— Cine îl cunoaşte pe soţul meu, a zis Marlene, are impresia că e atât de delicat, şi chiar este, dar, când Honoré l-a dat în judecată ca să-i ia dreptul moral, Olivier s-a luptat ca un tigru. Ai văzut fotografiile? Nu era decât un copil, atât de drăguţ, cu gene frumoase, nu avea decât şaptesprezece ani, dar îl ura pe Honoré. Nu pot să-ţi explic cât de mult. Dacă te gândeşti la proces, acesta a fost singurul atu al lui Olivier.

Suntem naţia lui Henry Lawson şi a povestirilor spuse în jurul focului, dar în acelaşi timp ne-am cam săturat de oameni care fac ceea ce făcea Marlene acum. Suntem tentaţi să ne întrebăm: Aruncă numele astea ca să impresioneze? Chiar aşa bună se crede? Pe de altă parte însă, prin bătătura asta nu vorbise nimeni niciodată aşa şi eram literalmente gata să cad de pe scaun, privind cu cea mai intensă concentrare cum sufla pe ţigara Marlboro ca vârful să ardă uniform.

— Până au luat sfârşit toate astea, Olivier a ajuns în asemenea hal că nu mai putea nici să *atingă* vreunul din tablourile tatălui său. Le ura. Le urăşte şi acum. Aceste mari opere de artă îl îmbolnăvesc, la modul real, fizic.

Toate astea erau interesante, nu pot să spun că nu.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce şi-a ascuns Dozy tabloul de mine?

A dat din umeri.

— Atitudine de bogătaşi.

— Se teme să nu afle cineva că are ceva atât de valoros?

— E un bun, a zis ea dispreţuitoare. Pentru ei aşa se pune problema. E ceva de avut, nu de văzut. Dar dacă piaţa ar fi crezut povestea lui Honoré – cum că această valoroasă pictură ar fi fost „doctoricită“ – soţul meu ar fi fost distrus. Ar fi trebuit să suportăm pierderea, un milion de dolari, probabil chiar mai mult.

— Tu şi soţul tău?

— Da.

Aproape că a zâmbit.

— Şi bineînţeles că Honoré este un rahat plin de răutate, a continuat ea, dar trebuie să i se răspundă, aşa că am trimis doi chimişti criminalişti care să facă o analiză independentă a pigmentului. De fapt, cred că unul dintre ei l-a întâlnit pe fratele tău în barul din sat. I s-a părut cu totul remarcabil.

— Uneori aşa şi e.

— În orice caz, a zis ea repede, chimiştii mei independenţi i-au dat apă la moară lui Honoré, arătându-se îngrijoraţi de prezenţa dioxidului de titan în alb. În 1913, acesta nu se folosea în mod curent, aşa că a fost *un semnal de alarmă*, cum spun ei – şi aici Marlene şi-a luat o mutră batjocoritoare. Norocul a făcut ca Dominique să locuiască într-o cocină şi să fi păstrat până şi ultimul bilet de tramvai, fiecare notă de plată de la restaurant, aşa că, slavă Domnului, avem o arhivă grozavă. Iar acolo am găsit în cele din urmă nu numai o scrisoare trimisă de Leibovitz furnizorului său cerându-i alb titan, ci şi o chitanţă datând din ianuarie 1913. E suficient. Nu contează că nu se folosea în mod curent. Honoré n-are decât să se ducă dracului. Amicul tău are un Leibovitz autentic. I-am adus personal documentaţia, ca să fie lângă tablou tot timpul de acum înainte. I-am ataşat-o chiar pe spatele cadrului, într-un plic.

A întins paharul și i l-am umplut.

— De-aici și motivele de sărbătorit.

— Vinul e și el foarte bun.

După ce așteptasem atâta timp, eram acum gata să-i țin un discurs despre ceea ce dădea pe gât în jos – opera lui Tom Lazar și a podgoriei sale din Kyneton, despre această comoară care creștea în peisajul cenușiu și plictisitor al copilăriei mele –, dar tocmai când eram pe punctul de a dovedi cât sunt de sofisticat, i-a scăpat că tabloul lui Dozy era *Monsieur et Madame Tourenbois*, aceeași lucrare a cărei reproducere o văzusem pentru prima dată la liceul din Bacchus Marsh. În seara aceea așa ceva părea să fie o legătură atât de delicată și de magică, încât ceea ce sinele meu de copil ar fi considerat lăudăroșenie și aruncat cu nume în dreapta și în stânga s-a transformat în ceva ce ar putea fi numit nobil; așa că am stat acolo până dimineața, terminând a treia recoltă a lui Lazar, cu ploaia ropotind pe acoperiș și cu mine relaxat în cele din urmă, în timp ce această femeie frumoasă și ciudată mi-a descris toată pânza, pe o voce joasă și moale, începând nu de sus din stânga, ci cu tușa galben-cadmiu care marchează marginea bluzei tinerei soții, o felie de lumină.

5

Stratul de ceață cenușie produs la sol de soarele dimineții era suficient de gros cât să nu lase să se vadă decât acoperișul negru al mașinii care se îndrepta spre Bellingen. În timp ce urmăream această plăcută plecare ce se petrecea ca în vis, mintea îmi era aproape în întregime ocupată de acea făptură enigmatică, șoferul. Era o femeie extraordinar de atrăgătoare și îmi demonstrase, dincolo de orice dubiu, că era binecuvântată cu un Ochi bun pentru artă, dar era străină, americancă, și lucra pentru cealaltă echipă, pentru piață, pentru cei bogați, cei care hotărau ce era artă și ce nu. Istoria era

în mâinile lor, așa că în aia a mamei lor cu toți, mereu și pentru totdeauna.

Acesta – și nu faptul că era măritată – era motivul pentru care i-am împăturit și despăturit cartea de vizită până s-a rupt în două. Era și trebuia să rămână pentru totdeauna în tabăra dușmanului.

Îmi stătea gândul și la tabloul răposatului ei socru și intenționam să-l sun pe Dozy Boylan – eram chiar cu mâna pe telefon – ca să mă autoinvit la o vizionare. Dar chiar atunci a sărit Hugh pe mine și în încleștare am ieșit prin ușa de sită, iar apoi – nu vreți să știți detaliile – au trecut zile întregi fără să-l contactez pe Dozy.

De asemenea mă aștepta și pânza. Știu că am zis că nu-mi puteam permite niște materiale decente, și ăsta e adevărul. N-am cheltuit nici măcar o lețcaie. Am sunat în schimb la Fish-oh, fostul meu furnizor de pânză din Sydney, care a mărturisit, foarte reticent, că avea o cutie nedeschisă, proaspăt sosită din Olanda, iar în aceasta – i-a fost atât de enervant de greu să recunoască – se afla un sul de pânză de bumbac nr. 10 de cincizeci de metri lungime. Nu mai contează de ce țineau cei de la Fish-oh să se comporte ca niște ticăloși cărpănoși și secretoși, ideea e că i-am convins să trimită toți cei cincizeci de metri ramburs pe numele lui Kev de la magazinul Dairyman din Bellingen. De aici aveau să treacă direct în contul lui Jean-Paul. N-are nici un rost să îmbătrânești dacă nu te și șmecherești.

Pânza olandeză a ajuns în Bellingen puțin înaintea lui Marlene. Am avut-o în minte tot timpul cât am vorbit cu ea. O vedeam zăcând pe rampa de încărcare de la magazinul din sat, printre saci de îngrășământ, și, de îndată ce mi-a plecat oaspetele, m-am repezit – nu la Dozy Boylan, cum ați putea crede – ci la magazin, iar apoi am adus sulul acasă și l-am desfăcut pe podeaua din studio, dar nu se vedea nici o tăietură, nicăieri nici o tăietură, așa că toate astea, tot acest *potențial*, se învălmășeau în mine.

Iar apoi – după treizeci de minute – Kevin cel simpatic și limfatic m-a sunat din nou, de data asta să-mi spună că tocmai sosiseră pigmenții la comandă, după care nici măcar un nenorocit de Leibovitz nu mai putea părea important. Vopseaua era de la Raphaelson, o mică firmă din Sydney care se număra printre cei mai buni producători de coloranți din lume. În cei cinci ani în care fusesem cu adevărat faimos, nu am folosit nimic altceva, iar acum aveau niște verde acrilic nou, extrem de serios: verde permanent, verde vegetal, verde Jenkins, verde titan, verde Prusia, verde ftalo atât de intens, încât doar o picătură cât o lacrimă din chestia asta putea să invadeze complet o pată de alb. Bineînțeles că materia primă pentru artiști nu era neapărat activitatea principală a magazinului din sat, dar Kev și cu mine făcuserăm deja destule afaceri împreună și existase și un mic schimb de daruri – un mic peisaj, un desen în creion – așa că vopseaua a mers direct în contul lui Jean-Paul.

La câteva minute după telefonul lui Kevin băieții Bones erau înapoi în camioneta Holden și ne târam pe șosea ca un submarin tăind marea lăptoasă de ceață. Gata cu zilele în care trebuia să mă mulțumesc cu vopsele de zugrăvit. Nu aveam să mai fiu nevoit să adaug nisip sau rumeguș ca să obțin consistența pentru impasto sau să folosesc pensule cu părul scurt cu un Dulux lucios care se usca prea repede.

— Al dracu' de cald, a zis Hugh.

— Zăpușeală, amice.

— Să vezi ce arșiță se lasă.

Nici unuia dintre noi nu îi plăcea anotimpul acesta umed, dar pentru Hugh, a cărui principală ocupație era să se ducă până în Bellingen și înapoi pe jos în fiecare zi, căldura era un continuu motiv de îngrijorare; cum era genul care respira cu înverșunare pe gură, avea nevoie de cantități enorme de apă ca să nu piară pe drum. Chiar și acum bea dintr-o gamelă pe care o căra după el peste tot. Mai târziu, când avea s-o pornească la plimbare, se va repezi prin desiș până la vreun pârâu sau stăvilar – le știa pe toate.

Ajuns la magazin, mi-am luat cutia frumoasă de lemn cu tuburi de jumătate de kilogram – tipic pentru Raphaelson, totul atât de frumos prezentat – și m-am bucurat ca un copil în ziua de Crăciun. Comandasem nuanțele astea diferite de verde atât în variantă pură, cât și amestecate cu piatră ponce și fulgi de oțel, o rețetă menită să dea verdelui o lumină reflectată misterioasă care – știam încă înainte de a deschide ceva – avea să-mi facă degetele de la picioare covrig.

E greu să-l faci pe un nespecialist să înțeleagă ce pot însemna pentru mine o paletă nouă și un sul de pânză netăiată, dar aveam de gând să încep o chestie al naibii de serioasă, iar în privința asta nu mă înșelam. Bineînțeles că ulterior Jean-Paul a pretins că am obținut materialele ilegal. Dar era în stare să se comporte ca un binefăcător sau prefera să continui să cheltuiesc pensia lui Hugh pe rahaturile alea de vopsele de zugrăvit? La ce se așteptase când se lansase în acest aranjament?

Hugh l-a dovedit pe Kev la scandenberg și a câștigat patru dolari, așa că era și el fericit. Am adăugat la nota de plată și vreo doi saci de îngrășăminte. La magazin costa optsprezece dolari sacul, iar doamna Dyson, vecina de alături, se bucura să mă scape de el pe cincisprezece. Mai apoi Jean-Paul avea să decidă că și ăsta era furt, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu eram un pictor amator. Nu era nerealist să cred că-mi voi putea plăti datoriile. Nu era decât o chestiune de lichidități și, dacă nu mi s-ar fi pus atâtea bețe în roate într-un mod atât de brutal, aș fi putut să vând pânzele în particular – tribunalul n-ar fi trebuit să afle niciodată.

Drumul înapoi spre casa lui Jean-Paul șerpuiește prin desiș până ce, la Gleniffer, începe coborâșul spre valea lungă și verde. În mod normal, în acest moment poți vedea creasta Dorrigo și, la o mie de metri mai jos, în vale, întinderea pustie, care zăcea azi sub un strat de ceață atât de densă, încât de la înălțimea de vreo o sută de metri aducea cu un gri striat de stridie. Mergeam foarte foarte încet, când am văzut o altă pereche de faruri îndreptându-se către noi.

— Dozy, a zis Hugh, nenorocitul de Dozy.

Avea ochi buni Hugh, deşi n-aveai nevoie de vreun talent special ca să recunoşti farurile vecinului nostru, iar asta pentru că – probabil din cauza naturii imprevizibile a pârâului lui – Dozy îşi transformase Land Rover-ul cu roţi late într-un camion-monstru, oarecum excentric, ale cărui lumini erau foarte aproape una de alta şi foarte sus aşezate. Văzându-le strălucirea galbenă ca de ochi de harpie, am frânat şi am oprit chiar la poalele dealului de unde, cu geamul lăsat, am auzit vechiul şi oribilul motor pe motorină al lui Dozy încetinind până în viteza întâi. Conform obiceiurilor din partea locului, ar fi trebuit să se oprească şi să înceapă o conversaţie, dar a trecut mai departe, foarte aproape şi atât de încet, încât n-a existat nici un dubiu apropo de expresia de ostilitate care i se citea pe chip.

Nu-l cunoşteam pe Dozy Boylan decât de vreo şase săptămâni, dar ne împrieteniserăm repede şi deseori petreceam două sau trei nopţi pe săptămână bând vin din pivniţa lui şi discutând, nu despre artă, şi nici despre literatură, ci despre plante şi insecte, adevărata lui pasiune. El era cel care descoperise atât rara muscă de wombat (*tr. Borboroidini*), cât şi muştele cu ochi pe antene (*Achia sp.*). Era inteligent şi atât de entuziast, atât de plin de viaţă şi cunoştinţe. Nimic din ceea ce ştiam nu mă pregătise pentru comportamentul acela secretos de om bogat şi – mai rău – pentru această privire plină de ură pe care mi-o aruncase acum.

Ei bine, îmi plăcea de vecinul meu, iar dacă îl jignisem cumva, aveam să-mi cer scuze. M-am gândit să-l sun peste vreo oră sau două. Şi apoi am început să mă gândesc la acele tuburi minunate şi grele pe care le primisem de la Raphaelson şi la bucata de pânză întinsă şi prinsă de cadru pe care o pregătisem deja. De îndată ce ne-am întors, m-am apucat de lucru, iar Hugh şi-a umplut gamela cu apă şi a pornit-o la drum, bând din ea şi împroşcând în dreapta şi în stânga în timp ce mergea.

Ar fi trebuit să-l sun pe Dozy în seara aceea și chiar am avut de gând s-o fac, deoarece nu văzusem încă tabloul lui Leibovitz și, în general, nu discutasem despre miracolul existenței sale, dar, pe când aranjam culorile minunate de la Raphaelson, am dat peste niște hârtii pe care mi le dăduse la sosire. Istoria lui Dozy era foarte bogată și interesantă și, în afară de faptul că avea o mică fermă de vite rasă indiană de prăsilă în Bellingen, care mergea foarte bine, cu ani în urmă pusese în Sydney bazele unei afaceri faimoase de-acum, într-un domeniu care era pe vremea aceea cunoscut sub numele de design scandinav. Printre cataloagele vechi pe care le oferise pe post de prezentare era și un raport al companiei, tipărit pe hârtie lucioasă, care conținea, pe lângă reproduceri alb-negru de mobilă modernă din anii '50 și o fotografie de-a lui. M-a făcut să zâmbesc prima dată, pentru că încerca fără îndoială să-l imite pe actorul Clark Gable, deși, dincolo de mustața aranjată și înfățișarea chipeșă de star de cinema, era ceva în neregulă, puțin strâmb, ceva greoi în bărbie, și, cu toate că acestea nu erau defecte în sensul obișnuit al cuvântului, au devenit astfel pur și simplu din cauză că nu reușea să fie Clark Gable și că imaginea finală era destul de trufașă și prostească. Nu i-aș fi dat atâta atenție dacă nu ar fi lămurit așa de clar furia pe jumătate sălbatică pe care i-o citisem în ochi în dimineața aceea când trecuse pe lângă mine pe șosea. Bătrânul era trufaș. Nu mă gândisem niciodată că așa stăteau lucrurile. Dar pretinsese că Marlene se dăduse la el și că eu îl luasem peste picior. Vai de mine, îl jignisem.

Așa că nu l-am sunat. Urma s-o fac mai târziu. Avea să-mi treacă. Avea să-i treacă și lui, sau cel puțin așa mi-am imaginat. Mă înșelam, mă înșelam despre aproape tot și aveam să bâjbâi orbește în următoarele câteva săptămâni până să descopăr în cele din urmă adevăratul motiv al supărării lui Dozy, dar între timp a luat naștere una dintre acele tăceri ciudate care pot exista între prieteni și care, ca o întindere de mușchi la umăr netratată, devine tare și plină de noduri

și se înțepenește în cele din urmă într-o încâlceală de răni pe care nici un fel de mânuire nu o mai poate desface.

Știam că vorbea cu Hugh și uneori îl ducea cu Land Rover-ul lui, dar deși l-am văzut pe Dozy de multe ori pe șosea și cu toate că într-o seară, după lăsarea întunericului, mi-a înapoiat în tăcere lama de la tractor, de vorbit nu i-am mai vorbit niciodată. Aveam să văd acel Leibovitz înainte să se împlinească anul, dar între timp Dozy murise.

6

Cu nuanțele de verde nediluat nici nu mi-am bătut capul, dar în celelalte mi-am vârât râtul ca un porc – borcane imense și seducătoare, culori atât de întunecate, satanice, găuri negre care puteau să-ți sugă inima afară din piept. Verdele nu avea să fie singura culoare, ci mai degrabă o teoremă, argumentul meu forte, arborele meu genealogic, așa că, în scurt timp, toate cele zece bormașini erau ocupate într-un fel sau altul, amestecând întunericul acela demonic cu ipsos, cu ulei de floarea soarelui, cu cherosen, cu galben cadmiu, cu roșu de roibă; numele sunt drăguțe dar irelevante – nu există nume nici pentru Dumnezeu, nici pentru lumină, nu există decât matematică, scara angstrom, roșu de roibă = 65 000 UA[1].

Hugh era pe drumuri toată ziua, încoace și încolo ca pișatul vacii, țopăind pe asfalt, înjurând muștele în limbi numai de el știute, dar el, Dozy, Marlene, băiețelul meu – toți erau ca și morți pentru mine. Odihnească-se în pace, nu mai puteam eu de ei.

Pictam.

Câțiva ani mai târziu, când a dat cu ochii aceia palizi și plictisiți de acest tablou, în mansarda de pe Mercer Street, Howard Levi, dealerul de artă, a fost foarte drăguț și mi-a

---

1 UA – Unități angstrom.

explicat ce realizasem în Bellingen în ziua aceea sufocantă: „Ești ca și Kenneth Noland“ și „La tine nu cuvintele sunt importante, ele sunt ca o armătură, ceva de care agăți culoarea“.

Nu numai că ceea ce spunea era complet stupid, dar nici măcar nu gândea așa. A spus: cât de proaspăt. Dar de gândit, a gândit: cine e cretinul ăsta care n-a auzit de Clement Greenberg?

Levi e mort, așa că pot să-i dau numele. Pe ceilalți îi voi mai ține un timp sub tăcere. Acești dealeri din New York dețineau propriul lor tip de ignoranță, destul de diferit de al lui Jean-Paul, deși aveau în comun o supoziție uluitoare, și anume că eram nevoit să accept tot ce hotărâseră deja Puțăberg și compania. Jean-Paul mi-ar fi spus-o verde în față. Levi, pe de altă parte, mă găsea proaspăt.

Dar era la fel peste tot: toți cei care mă *iubeau* încercau să mă modernizeze. Uneori mi se părea că nu există nici un loc pe planeta asta, nici un cătun în care muștele se plimbă prin vitrina brutarului, unde să nu existe și vreun doctorand cu papion Corbusier care chiar în acea secundă citea despre linia partidului în *Studio International* și *ARTnews*, și toți la un loc se speteau să mă modernizeze, să mă elibereze nu numai de tușele acelea demodate, ci și de orice fel de referire la lumea reală.

Acestea erau chestiuni serioase, dar prima întrebare pe care mi-au pus-o dealerii din Manhattan a fost oarecum diferită: „Care sunt numele și numerele de telefon ale colecționarilor dumneavoastră?“

Și următoarea întrebare: „Când ați vândut ultima lucrare la licitație?“

Iar apoi, când s-au uitat în cele din urmă la tablou, și-au zis probabil în sinea lor: „Ce dracu' mai e și asta?“

Totul întunecat și neconfortabil. Ochi nu aveau, nu aveau decât fler pentru piață, iar eu le miroseam a un soi de Iisus-bufon nebun, venit de pe vreo plantație de bumbac cu nume gen Puțăbleagă din Mississippi.

Dar eu sunt Butcher Bones, un hoţ şiret, şi am creat pe pânza mea olandeză acest monstru frumos de doi metri înălţime din varii nuanţe de verde, iar când a fost gata, când l-am decupat, rezultatul avea şase metri lungime şi oasele sale, coastele, vertebrele, nenorocitele degete rupte erau făcute din lumină şi matematică.

EU, ECCLESIASTUL, AM FOST REGELE LUI ISRAEL ÎN IERUSALIM. ŞI M-AM SÂRGUIT ÎN INIMA MEA SĂ CERCETEZ ŞI SĂ IAU AMINTE CU ÎNŢELEPCIUNE LA TOT CE SE PETRECE SUB CER. ACESTA ESTE UN CHIN CUMPLIT PE CARE *DUMNEZEU* L-A DAT FIILOR OAMENILOR, CA SĂ SE CHINUIASCĂ ÎNTRU EL. M-AM UITAT CU LUARE-AMINTE LA TOATE LUCRĂRILE CARE SE FAC SUB SOARE ŞI IATĂ: TOTUL ESTE DEŞERTĂCIUNE ŞI VÂNARE DE VÂNT. CEEA CE ESTE STRÂMB NU SE POATE ÎNDREPTA ŞI CEEA CE LIPSEŞTE NU SE POATE NUMĂRA. ŞI MI-AM SILIT INIMA CA SĂ PĂTRUND ÎNŢELEPCIUNEA ŞI ŞTIINŢA, NEBUNIA ŞI PROSTIA, DAR AM ÎNŢELES CĂ ŞI ACEASTA ESTE VÂNARE DE VÂNT. CĂ UNDE ESTE MULTĂ ÎNŢELEPCIUNE ESTE ŞI MULTĂ AMĂRĂCIUNE, ŞI CEL CE ÎŞI ÎNMULŢEŞTE ŞTIINŢA ÎŞI SPOREŞTE SUFERINŢA.

Acel prim EU era scos în evidenţă de un negru marţian subţire şi mat şi era la fel de înalt ca şi fratele meu, iar o întindere de un gri ciudat, un gri aducând a kaki, cu suprafaţa şlefuită ca şi aceea a unei sticle, se revărsa ca o armată cotropitoare dinspre „CER". Inutil. Lucrurile astea nu pot fi articulate, sau afişate, sau *culese* din recordul la licitaţii. Acestea sunt oasele mamei mele, penisul tatălui meu, carcasa fiartă a lui Butcher Bones, clocotind ca o căldare de ciorbă de burtă, şi zece zile şi zece nopţi am trudit şi am întins vopseaua pe pânză şi am dat cu şmirghel până când, cu potopul încă revărsându-mi-se în minte, tabloul a băgat frica de Dumnezeu în mine, mi-a făcut nenorocitul de păr de pe nenorocita

de ceafă să mi se ridice, iar dacă m-a înspăimântat pe mine, care îi eram creator și ucigaș și tovarăș, avea să îl îngrozească de-a binelea pe Jean-Paul, care era o formă de viață mai generoasă, dar în fond mult mai josnică decât Howard Levi și adunătura de pe 57th Street.

Nu mi-o spusese când venise să mă scoată din închisoare, dar știam deja că el, dealerul și avocatul erau îngrijorați că „deveneam demodat".

Of, vai mie. Doamne Dumnezeule, ce dezastru. Oare ce să mă fac?

Ce nu știau ei era că mă născusem „demodat" și tot demodat am fost când am plecat cu trenul din Bacchus Marsh. Aveam pantalonii prea scurți, ciorapi albi și sunt sigur că voi comite păcate stilistice asemănătoare și când voi fi în sicriu, cu ligamentele toate duse, os cu os, și carnea amestecată cu țărână.

Oricum, nu stilul era problema. Problema erau prețurile în scădere cu care se vindeau lucrările mele la licitații și valoarea colecției lui Jean-Paul. Piața e un animal nevricos, care se panichează ușor. Așa și trebuie să fie. În fond, de unde să știi cât să plătești dacă n-ai nici cea mai vagă idee cât valorează? Dacă dai cinci milioane de dolari pe un Jeff Koons, ce-ți spui când îl duci acasă? Ce gândești?

Dar ce puteam face, chiar dacă aș fi vrut să fac ceva? Nimic mai mult decât făcusem deja, adică să mă gudur pe lângă Kev și să capăt materiale pe datorie. Ar fi trebuit să-i telefonez mai întâi lui Jean-Paul? Să îi cer părerea? Este absolut irelevant ce cred galeriile și criticii și cei care cumpără tablourile. Bineînțeles că știam cine e Greenberg. Din punctul meu de vedere, era un tehnician, un depanator radio. N-a spus decât un singur lucru demn de ținut minte: problema artei e lumea care o cumpără.

La granița pustiului am pictat o vreme tablouri așa cum nu mai văzusem sau făcusem vreodată. Zi după zi, noapte după noapte, m-am înspăimântat pe mine însumi, abia dându-mi seama ce îmi trece prin minte.

Şi, în tot acest răstimp, a mai trebuit să am grijă şi de Hugh, să fac cumpărăturile şi să gătesc, să mă duc la veceu şi să tai scaieţii, fără vreo urmă de femeie, fără picături de lavandă cu care să îi stropesc sânii fără de pereche noaptea.

Căci fiecare om trebuie să-şi poarte crucea, cum spunea mama, aşa că în tot acest răstimp Hugh a fost acolo, cu ochii lui mici şi înfundaţi de elefant, în fiecare seară şi în fiecare dimineaţă, până la sfârşitul verii toride şi mucegăite, până ce iarba de pe pajiştea din faţa casei a început să capete striuri maro, arătând ca o bucată de tweed, iar Hugh a continuat să se ducă la Bellingen cu gamela în mână.

Oamenii erau buni cu el, n-am zis niciodată că nu. Prin oraşele mari se spune că aceste orăşele australiene sunt lipsite de toleranţă, dar, din ce mi-a fost dat mie să văd, n-a fost deloc aşa şi mă aşteptasem ca o localitate de dimensiunile Bellingenului să îşi aibă propriul Burlac şi propria Doctoriţă Bărbătoasă, cu bocanci cu vârfuri îmbrăcate în oţel şi pantaloni de serj atât de ţepeni că-ţi puteai şlefui pereţii cu ei. Era loc şi pentru Slow Bones, la înghesuială şi cam cu juma' de gură, dar era loc pentru toată lumea.

În timp ce eu amestecam vopsele, Hugh stătea la Bridge Hotel şi trăgea de o bere de la zece dimineaţa până la trei după-amiaza. Avusesem grijă să organizez eu însumi toate astea. Sandvişul cu pui şi salată verde îi era servit în colţul lui, acelaşi loc în fiecare zi, lângă aparatul de radio.

Nu-mi dădeam seama că trăiam o perioadă perfectă. Nu vedeam în jur decât motive de iritare: telefoane de la Jean-Paul, de la avocatul meu, iar apoi această lungă, lungă tăcere din partea lui Dozy care chiar a început să mă roadă. Voiam să văd Leibovitz-ul. Era dreptul meu, dar n-aveam să-l sun.

Putea oricând să se ivească o criză.

Mi se părea că aceste supărări erau groaznice. Hugh pierzându-se, Hugh încăierându-se, Hugh supărat, aşa că imaginaţi-vă o dimineaţă de vară târzie când eu pictez şi nu aud decât papagalii cacadu cum ciocănesc disperaţi în copacii de deasupra mea şi ţipetele coţofenelor, taurul doamnei

Dyson, precum și multe alte zburătoare mai mici printre toate celelalte, granguri, păsări mâncătoare de miere, pitulici, sfrâncioci, adierile blânde prin pinii de pe malul râului – și apoi aud un țipăt mugit, nu ca al unui vițel, ci ca și al unui vițel pe cale de a deveni taur, și deși continui să pictez, știu că acesta e fratele meu care se întoarce acasă, cu umerii lui largi plecați, cu brațele cărnoase, târându-se pe asfalt cu colțurile cămășii ieșite din pantaloni și gamela goală în mână și fața păroasă șifonată ca o pungă de hârtie și nasul acela ciudat, acvilin, curgând și, de aceea, chiar și când am trăit în paradis, nu am avut nici cea mai vagă idee unde mă aflu.

7

Cheliuță lucioasă Butcher Bones zicea uitați-vă la lucrările mele și așa mai departe dar n-a mărturisit nicăieri că Hugh Bones îi era ajutor. A semnat toate pânzele cu MICHAEL BOONE ar fi fost mai cinstit dacă ar fi fost CROSSED BONES[1]. Orice artist e un pirat după cum el însuși a spus deseori. Dar să-mi fie cu iertare, eu am crezut că orice artist e rege mai nou probabil că mă înșel ca de obicei.

CROSSED BONES și-a căpătat sulul de pânză prin minciuni și eu l-am cărat în spate și l-am așezat cu grijă în camionetă în timp ce el se agita în jurul meu ca o FATĂ MARE. Când am ajuns acasă am făcut pe salahorul cărând pânza pe scări în sus până în studio și întinzând-o pe podea. Nici un martor la toate astea. Totul în intimitate, numai eu și el.

El începe – Fii atent Hugh! Ce zici de asta Hugh? O să facem un tablou uriaș Hugh! Ce frumusețe! Mă ajuți s-o tai, amice? Aici, aici, ești un geniu dat dracului Hugh!

Dar DUPĂ CUM VEDE EL LUCRURILE nu există decât un Geniu. Toată lumea se miră că o creatură precum Michael

1 Crossed bones – oase încrucișate, însemnele de pe steagul piraților.

Boone a putut ieşi tocmai din Bacchus Marsh despre care îşi imaginează probabil că e o hazna, pocind numele ba în Bucus Marsh, ba în Bacchus Muci, arătând astfel că habar n-au despre ce vorbesc pentru că acolo se fac cele mai bune cotlete de miel din emisfera sudică. Satâr, ferăstrău, set de cuţite. Pe toate mi le-am dorit.

Eram al dracu' de obosit când m-a rugat să-i tai pânza olandeză pentru că mersesem pe jos în oraş şi urcasem pe la stăvilarul familiei Guthrie unde m-am procopsit cu o întreagă familie de căpuşe pe coaie. Eram zdrobit şi îmi venea să mă scarpin dar el trebuia să FACĂ ARTĂ. Doamne ajută-mi, nu i-am purtat niciodată pică indiferent ce-a zis despre mine. De exemplu, noaptea stau întins în pat şi îmi pun perna pe cap ca să nu-l aud cum vorbeşte cu DOZY BOGĂ-TAŞUL. Of ce mai povară se pare că sunt şi eu, numai şuşoteli şi disperare, ferească Dumnezeu.

Poţi să mi-o tai, Hugh?

Dar l-am auzit vreodată spunându-i Bogătaşului că fratele lui e în stare să prindă un singur fir în josul pânzei şi să-l urmărească precum o furnică neagră prin iarbă, întins pe burtă, UN MICROSCOP UMAN? Nu, niciodată. Doamne ajută-mi, m-am plâns cumva? I-am atras vreodată atenţia că e ciudat că mi se dădea acum voie să mânuiesc LAMA MORTALĂ după ce aşa-zisa mea familie nu îmi dăduse niciodată, nici măcar o dată, o TEACĂ, nu m-au lăsat niciodată să trec lama peste sfânta piele vie. Ţine ligheanul, Jason, dar niciodată ţine cuţitul. Dar acum eu sunt cel care are ARMA UCIGAŞĂ şi eu mă întind pe jos în studioul lui ca să urmăresc un singur fir din ţesătura pânzei lui olandeze – nu lui i-a fost dat talentul ăsta şi nici forţa mea superioară. E fericit când mă vede cum despart un fir de vecinii săi preţ de doi metri fără să fac o singură greşeală. Tăietura mea perfectă este SEMNUL TAINIC AL BINECUVÂNTĂRII DIVINE asta mi-a spus ce mai contează că nu crede în Dumnezeu şi îi scrie CUVINTELE SFINTE fără încetare, cu cozi lungi şi peri de şapte centimetri. Dă zece dolari pe pensulă şi

într-un acces de furie scrie cuvintele Domnului la nesfârşit. CARE ŢI-E PROBLEMA ? cum se spune.

Eu sunt Slow Bones. Ştiu ce înseamnă indiferent ce am zis mai înainte. Au refuzat să-mi dea cuţitul sau jungherul sau teaca. În schimb a trebuit să mă duc cu nenorocita aia de căruţă trasă de ponei şi să iau comenzi. Cotlete de miel minunate azi doamnă Puncheon. Şi aţi dori din nou o jumătate de kilogram de carne de pisică ? N-am putut niciodată să mă împac cu gândul că mi se interzisese cuţitul deşi aş fi omorât dobitoacele cu mai multă milă Doamne ajută-le şi m-aş fi văzut oglindit în ochii lor. Astfel ne vede Dumnezeu chipul în mărinimia lui.

Multă vreme am învinuit-o pe mama că nu mă apără. Era o mână de om, o vrăbiuţă cu ochi înfundaţi în orbite, veşnic aşteptând ziua de pe urmă, ultimul ceas, să ne vină rândul. Era îngrozită de cuţite, draga de mama, biata mama, şi cine n-ar fi fost dacă i-ar fi văzut pe Blue Bones sau pe Bunicul Bones intrând pe uşa din spate ? Bărbaţi mari plini de furie. În fiecare seară mama lua cuţitele şi le ascundea în seiful Chubb. Nu mai avea sânul stâng, i-l amputaseră. Doamne ajută-i. Aşa că e logic. Ascunde cuţitele. Dar viitorul care-mi fusese hărăzit era încuiat în fiecare noapte.

Iar după ce s-au dus toate pe apa sâmbetei, ani mai târziu, măcelăria şi casa transformate într-un magazin de casete video, orice speranţă pierdută, atunci am fost numit tăietor al pânzei fratelui meu. Explicaţi-mi această cruzime dacă sunteţi în stare. În felul ăsta şi în alte feluri am devenit SERVITORUL lui. De exemplu, în studio este o cutie de îngheţată de plastic cu pensete în ea, arată ca şi ceva de la dentist înainte să-ţi bâzâie gingiile. Aceste pensete nu trebuie menţionate când Michael Boone o ţine una şi bună cu ale lui – Clement Greenberg e depanator radio etc. Poate vă vine să-l întrebaţi, „Oh, ce rost are bolul ăsta mare plin de pensete ?“ Răspunsul e – „Ca să poată Hugh idiotul să îngenuncheze în faţa mea şi să îndepărteze din vopseaua udă toate mizeriile mortăciunile bucăţelele de altceva scamele şi rahaturile şi

mucii vieţii de fiecare zi care spurcă puritatea SPAŢIULUI BIDIMENSIONAL.

Am fost informat că nu există nimeni altcineva pe planetă care să poată despărţi firele alea pe o lungime de doi metri fără greşeală. Dar pe de altă parte nu-mi pasă, totul e deşertăciune, şi de multe ori mă gândesc că nu sunt decât un ceasornic imens şuierând gâlgâind pompând, făcând drumul la Bellingen şi înapoi în fiecare zi, primăvară, vară, muşte, molii, libelule, toate nişte mici ceasornice fluturânde fâlfâinde, un roi de ceasornice, cu fiecare clipă tot mai aproape de neant. Piedici în calea artei. Pe noi cine ne va îndepărta cu penseta?

Nu mi-am dorit niciodată să mor aici în New South Wales cu lipitorile şi căpuşele şi viitura care suge din mal, totul jilav, muced. M-am născut în afara CERCULUI DE PLOAIE WERRIBEE aşa că faceţi-mi groapa într-un loc uscat, în pământ tare şi galben pe care se pot vedea urmele drugilor ca nişte dâre lăsate de nişte larve uriaşe pe stânca vremurilor. Nu mi-am dorit niciodată să mor aici, dar adevărata mea casă s-a transformat în magazin de casete video, mi-am pierdut şi mama şi tata, aşa că nu sunt decât bietul Hugh, nenorocitul de Hugh, ceasornicul în formă de om.

Celor din Bellingen nu le place de Butcher Bones. În Marsh a fost la fel. Cui i-ar putea plăcea de un bărbat care se rade în cap numai ca să-l împiedice pe tatăl lui să-i taie părul? Nu le-a plăcut de el, la fel cum nu le-a plăcut de BURLACUL NEAMŢ, iar apoi a plecat la oraş şi nu s-a întors decât puţin când Blue Bones a avut atacul şi propria lui mamă a plâns şi l-a implorat să preia jungherul şi teaca, dar el n-a vrut, chit că s-a întors la Melbourne şi a lucrat pe ascuns la fabrica de carne William Angliss. A zis n-am decât o singură viaţă ceea ce e o minciună. Acum suferă de boala numită AMNEZIE şi uită clar cum şi-a rănit familia şi căminul şi aici în Bellingen spune tot timpul Oh, eu sunt un BĂIAT DE LA ŢARĂ sau eu sunt din Marsh dar ei se uită la el şi la ochii lui întunecaţi şi neastâmpăraţi cum înşală

și minte și trece lucruri în contul lui Jean-Paul și nu-l salvează decât faptul că și ei îl fură pe Jean-Paul.

Era într-o zi oarecare. El se bălăcea în vopselele lui, eu mă apropiam de oraș, pe șoseaua care se ridică deasupra râului Bellingen. Ultimele inundații se retrăseseră lăsând în urmă iarba turtită ca un cadavru și ceva care aducea a vomă jalnică, necurățată încă cu furtunurile. Lângă pilonii podului mai erau încă bețe, tot felul de RĂMĂȘIȚE îngrămădite una peste alta, o boltă urâtă din scoarță de copac, lantana, tot soiul de verdeață și minerale, inclusiv un stâlp dintr-un gard de al cărui vârf atârna sârmă ca niște mațe de pește. Exact atunci l-am observat, l-am văzut de la distanță, albastru și gri, nu cu mult mai mare decât un cârnat pe care-l mănânci la micul dejun. În acel moment a apărut de după colț în viteză un camion încărcat cu bușteni, a frânat, împroșcând scoarță, stârnind praful, azvârlind muștele și alte gângănii vii într-o mare vâltoare. S-a sfârșit lumea, s-a gândit musca. Inima îmi pompa, împroșcând sângele dintr-o cameră într-alta. Carne și muzică, două bătăi pe secundă, m-am năpustit de-a dura în jos pe deal, dinspre marginea șoselei spre malul râului. Ceea ce văzusem era coada uscată a cățelușului meu, carcasa fără viață, Dumnezeu să-l aibă în pază. A fost un șoc, Doamne ajută-mi, dar era clar acolo, cu buza răsucită, un lucru rău mâncase din el. Fundul îi era pe jumătate smuls. Doamne ajută-i, i-am scos trupul împuțінat cu bățul meu cioplit și apoi n-am mai știut ce să fac. Am urcat înapoi la șosea, cu cămașa nouă ruptă în gard. M-am gândit să-l pun într-un sac de grâu și să-l duc acasă, urma să aibă un loc de veci noroios, vârât în TERENUL INUNDABIL la un loc cu pietrele de râu. Ar fi trebuit să mă duc la magazin, ei m-ar fi rezolvat, dar barul era mai aproape și am intrat acolo. Am locul meu rezervat lângă radio. N-am pus cățelul pe tejghea, totul foarte igienic.

Nimic nu era ca de obicei, în afară de faptul că Merle mi-a adus berea și m-am pus s-o beau, vrând chiar și în astfel de clipe să fiu politicos. În mod normal trăgeam de ea ore

în șir, dar acum voiam s-o termin repede. Era acel moment al zilei când scrumierele umede put, adică înainte să înceapă Kevin de la magazin să tragă vânturi și înainte să-și aprindă pipa. La început n-am avut altă companie în afară de un drogat scheletic, dar apoi au intrat frații Guthrie. Sunt doi, cel mai mare e Evan, dar fratele lui e de obicei foarte cumsecade. Am aflat că tocmai fuseseră plecați trei săptămâni cu un contract de construit garduri și cum abia aflaseră că le fuseseră respinse cecurile, nu erau neapărat în cea mai bună dispoziție. Gary Guthrie a anunțat că se va pune în mașină și se va duce să distrugă tot ce munciseră în ultimele trei săptămâni. Era foarte amărât. Cum nu mai era nimeni în afară de drogat în bar, iar el nu zicea nimic, n-am putut să nu aud ce ziceau. Ei la rândul lor mi-au văzut cățelușul. Evan n-a vorbit cu mine dar i-a zis lui Merle că ar trebui să fiu raportat la Sanepid. Am întrebat-o cu voce tare pe Merle dacă avea vreo cutie la îndemână că în ceva în care încăpeau șase sticle ar fi încăput și câinele meu. Ea mi-a răspuns că tocmai arsese toate cartoanele. Drogatul a ieșit cu berea pe cărarea din față.

Evan și-a dat apoi cu părerea că sunt un cretin că beau cu un câine mort. Era un tip solid, cu niște picioare ca și stâlpii de garduri pe care își trecea viața înfigându-i în pământ. Nu i-am răspuns, bazându-mă pe fratele lui, dar fratele era amărât, mintea îi era plină de gânduri de răfuială cum ar fi să smulgă cu buldozerul cinci kilometri de gard și să îi arunce în pârâu. În întunericul mirosind a hamei din bar planurile îi înfloreau în minte ca și IARBA ȘARPELUI. Evan a zis ceva despre ce anume a cauzat rana la fundul cățelușului, iar eu am întors și celălalt obraz, dar când a încercat să confiște cadavrul, am fost iute ca un PESCĂRUȘ țâșnind la suprafața galbenă ca muștarul a viiturii. L-am apucat de degetul mic – la fel de crocant ca o libelulă în cioc.

Evan se trăgea din ceea ce se numea o FAMILIE VECHE în zonă. Poza lui era pe perete, cel mai înalt mijlocaș din echipa Bellingen XVIII, dar acum s-a văzut nevoit să coboare

la nivelul podelei urlând și ținându-și METACARPUL FRACTURAT la piept.

A fost doborât CÂT AI ZICE PEȘTE.

Gary s-a îndreptat spre mine. Am așezat câinele cu atenție pe tejghea, iar apărătorul lui Evan a înțeles prea bine în ce pericol se afla.

— Ascultă, tărtăcuță, a zis el, spune-i hoțului de frate-tău că nu mai e bine-venit pe-aici.

Astfel am ajuns să cred greșit că fratele meu și cu mine vom fi alungați din cauza metacarpului lui Evan Guthrie. Nu puteam suporta gândul ăsta. Tocmai făcusem eu însumi exact ceea ce îi reproșam fratelui meu. M-am îndreptat spre casă devastat – o muscă, o viespe, un DUȘMAN AL ARTEI.

8

Nu pot să dau vina pe Hugh – ar fi ridicol – și nici Van Gogh nu pot să mă cred. Cu toate acestea sunt îndreptățit să menționez că Theo, fratele neprihănit al lui Vincent, a fost cel care a pus capăt celor șaizeci de zile de pictat în Auvers-sur-Oise. Se găsesc trei mii de cărți de artă pline de reproduceri proaste și tot atâtea opinii anoste potrivit cărora cele șaizeci de tablouri din cele șaizeci de zile au fost o „ultimă răbufnire" și ciorile din lanurile de grâu ale lui Vincent erau un „semn clar" că era pe punctul de a se sinucide. Dar, dracu' să mă ia, o cioară nu-i decât o pasăre și Vincent era viu și avea în fața ochilor ciori și grâu și producea câte un tablou pe zi. Era nebun ca o perie de veceu – foarte bine – și la fel de plictisitor ca orice pictor, și se prea poate ca doctorul Gachet să nu-și fi invitat pacientul să vină și să locuiască cu el, dar pictorii mai fac din astea, așa că să mi-o sugeți.

La lăsarea serii, când nu mai era lumină, casa doctorului Gachet duhnea probabil de nevoia lui Vincent. Ne cerem

scuze, în numele tuturor. În același timp, era pe fir cu Dumnezeu, iar după șaizeci de zile s-a urcat în trenul de Paris să-l viziteze pe Theo nu ca să pună la cale un căcat de *sinucidere*, ci ca să discute despre cum să vândă o parte din aceste tablouri. De ce nu? Nu există nici urmă de îndoială că știa cât valorează ceea ce făcuse.

De la Auvers-sur-Oise la Paris drumul e scurt. Nu demult l-am făcut eu însumi și cu greu poți să-ți imaginezi o excursie mai puțin romantică, nici chiar în suburbiile de vest ale Sydney-ului. În cazul meu totul a devenit și mai puțin atrăgător din cauza tovarășilor mei de călătorie, dintre care unul avea niște herpesuri foarte urâte pe buze și o dorință nestăvilită de a-și împărți cu mine sticla de Pernod. La o oră, jumătate după ce mă plimbasem prin de-acum faimoasa cărare din grădina doctorului Gachet, eram la Paris. La fel și Vincent. Theo era dealerul lui, faimosul său susținător, fratele său, bărbatul în brațele căruia avea să moară în curând, dar cu toate acestea, Theo Van dracu' Gogh a făcut exact ceea ce fac dealerii întotdeauna, adică i-a spus cât de prost stăteau lucrurile pe piață, că moda nu se schimbase încă în favoarea lui, că acel colecționar care promisese să cumpere a murit între timp, sau a plecat, sau și-a pierdut banii într-un divorț etc. Theo, Doamne ajută-i, era deprimat. S-a gândit că venise vremea ca Vincent să înfrunte „realitatea", ceea ce Vincent a și făcut, pentru că s-a întors la Auvers-sur-Oise, iar două zile mai târziu și-a tras un glonț în piept.

Când l-am auzit pe Hugh răcnind pe drum, eu nu avusesem decât patruzeci și șapte de zile și nu m-ar fi putut opri nici cu frânghia și nici cu glonțul. Aveam opt pânze imense depozitate într-o nenorocită de iesle și o a noua goală, întinsă pe podea.

Fața lui Hugh era bătută măr, se umfla deja, iar peste pânza lățită a obrajilor se întindea o peliculă de sânge și muci, din care picura peste cadavrul scofâlcit pe care îl ținea cu atâta tandrețe de parcă ar fi fost un nou-născut. Mi-a

trebuit o oră să scot de la el povestea, dar chiar și atunci am fost nedumerit, neputând să-mi imaginez că sângele era rezultatul bătăii cu Evan Guthrie. Avea să mai dureze o săptămână până să aflu că fusese văzut pe șoseaua de deasupra râului, izbindu-se cu capul de un eucalipt rășinos și toată carnea aceea zdrobită care avea să se tumefieze în curând și să-l lase galben, roz, mov ca un pateu de ficat, toate acestea și le făcuse cu mâna lui pentru că el, ca și mine, a înțeles greșit toată situația.

Acesta nu era primul deget mic pe care-l rupsese, iar cel dinainte îmi pricinuise mai multă durere și mai multe pierderi decât pot să dezvălui în acest moment. Hugh și cu mine ne-am crezut la o ananghie asemănătoare, dar, după cum veți vedea în curând, chiar dacă aveam dreptate să considerăm adăpostul în pericol, nimic nu era exact ceea ce părea. În orice caz, nu mi-am brufuluit fratele a doua oară. Mi se rupea inima, dar n-am arătat-o. L-am încurajat să-și vadă de planul pe care și-l făcuse, și anume să găsească un loc uscat și înalt unde să-și îngroape câinele, al cărui cadavru ciudat și ușor l-am ajutat să-l pună în cel mai bun rucsac pe care îl aveam. Așa că el a luat-o din loc, cu câinele în spate, cu lopata și ranga în mâini, iar eu m-am întors la pânza mea. Căci știam că timpul trece, că în curând vor roi în jurul nostru piticii oficialităților, ca un cuibar de termite amenințând să se lipească de suprafața sfântă și perfectă a vopselei vii.

Cum mi se împuținaseră materialele și Kevin de la magazin începuse să fie mai reticent, nu-mi făcusem nici un plan de lucru pe ziua aceea, dar timpul e prețios, se scurgea cu fiecare respirație și m-am hotărât să mă apuc de ceea ce îmi era cel mai groază, broderia înrămată pe care mama noastră o atârnase deasupra patului ei îngrozitor: „DACĂ AI VĂZUT VREODATĂ PE CINEVA MURIND, ADU-ȚI AMINTE CĂ ȘI TU TREBUIE SĂ O IEI PE ACELAȘI DRUM. DIMINEAȚA GÂNDEȘTE-TE CĂ S-AR PUTEA SĂ NU MAI TRĂIEȘTI PÂNĂ SEARA, IAR CÂND VINE SEARA, NU ÎNDRĂZNI SĂ-ȚI PROMIȚI ZORILE".

Aveam chef să mă apuc de ea tot atât cât aveam chef să-mi pun mâna pe un fier încins, să-mi simt pielea sfârâind, mirosul de carne. Am petrecut o oră întreagă făcând curățenie în studio, am frecat linoleumul, am întins hârtia și un cot de pânză negrunduită. *Dacă ai văzut vreun om murind* – am îndepărtat paletele de mixer din bormașini și am început să le curăț. De fapt, nu era nevoie să fac așa ceva, dar am îndepărtat încet toată vopseaua acumulată care-și construise propria lume pe armătura în formă de cruce a lamelor. „S-AR PUTEA SĂ NU MAI TRĂIEȘTI PÂNĂ SEARA“ și tot trecutul pictat se stratificase ca niște jeleuri multicolore, ca niște roci sedimentare, verde, negru, galben superb, mică sclipicioasă, în Marsh i se spune aurul proștilor. Nu voiam să încep. Am frecat lamele cu un burete de sârmă până ce-au căpătat luciu, iar apoi mi-am fixat ochelarii de protecție și am înfipt mixerul în mijlocul negrului marțian, negrului cărbune, grafitului, la 240 de volți, 100 rpm, verde ftalo cu stacojiu alizarin și gata, mă pornisem. Eram în acțiune. Am scuturat picăturile din acel ultim amestec – ce negru rece și înghițitor de lumină zăcea acolo, un iad minuscul întemnițat într-un bidon. Iar în mijlocul său frumos și nociv se afla alizarina. Calculam deja cum să ascut marginile acelor forme încă nenăscute – alizarina avea să deseneze un contur aproape la fel de negru ca și negrul, dar avea să stea și pe pupa lui „PROMIȚI“, la fel ca marginea aprinsă a unei frunze într-un incendiu. Apoi am invadat albastrul cu o doză de terra-de-Sienna ușor arsă, dând astfel naștere unui negru nou, la fel de cald ca o pătură de iarnă pentru un cal de douăzeci de mii de dolari, după care mi-am pătat pânza cu un purpuriu extrem de diluat, atât de subțire că părea un gri perlat, o piele secretă care se mai poate vedea dincolo de tușele *Zorilor*, să zicem, și acolo, precum și în alte locuri unde frica teribilă a mamei mele era îndoită și răsucită, puteți azi observa desenul de dedesubt, ștersăturile, mâzgăliturile, răzgândirile în timp ce, la fel ca Sisif, forțam literele încăpățânate care trebuiau acum făcute să mă asculte – nu în înflorituri și codițe sau în cuvinte de poet – până ce „NU

ÎNDRĂZNI SĂ-ȚI PROMIȚI" a ajuns la fel de urât și de nobil ca și incendiul de la fabrica de lapte din 1953, zece bărbați morți printre cositorul contorsionat și fum. Foarte devreme în ultima zi, într-o dimineață luminoasă și înrourată, am făcut o serie de cerneluri, 9/10 părți gel, iar pe acestea le-am întins, mai ușoare decât ceața pe un râu, peste negru. Cât despre lucrarea în sine, puteți s-o vedeți în sfârșit, după mulți ani, într-un muzeu serios și n-am să vă tratez ca pe niște speculanți idioți dintr-un avion, care se întreabă: „Ar trebui să fi auzit de tine?"

Dați-mi voie doar să vă mai spun că atât am frecat la pânză și lustruit și răzuit și dat cu șmirghel, până ce a ajuns să fie un argument și în sine și împotriva sa. Putea să-ți stârnească naibii frica de Dumnezeu dacă vedeai jurubițele acelea de negru tainic, putea să te sufoce, să te futã, să-ți vâre degetele de la picioare în foc.

Am ținut-o așa cu lucrul trei zile. Și am terminat. Ca într-un soi de prevestire, n-am avut nici un fel de vizitatori. Hugh scăpase deja de câine, iar ochișorii îi erau adânciți și ascunși și se mișca foarte tăcut pe proprietate, tăind mai tot timpul scaieți. M-am ținut departe de Bellingen, gândindu-mă că e mai bine să evit complet locul crimei și să merg o jumătate de oră în plus până la Coffs Harbour. Aveam deja probleme – materiale puține, rămăsesem fără verde ftalo, o schimbare de paletă pe care aș fi preferat să n-o fac. În a patra zi după incidentul cu metacarpul, a apărut primul agresor, un idiot de la Consiliul din Bellingen cu șosete lungi și albe, un inspector pentru construcții cu o planșetă cu clamă în mână. S-a plimbat pe proprietate cu un lanț de topograf, măsurând distanța de la malul râului până la fosa septică. Așa se scapă un oraș mic de tine. Îți demonstrează cum casa contravine regulamentelor. De ce mi-ar fi păsat însă? Nu era a mea.

Banii erau puțini. Am gătit la legume coapte până ce m-am săturat eu însumi de ele și Hugh – Doamne ajută-i – nu s-a plâns o singură dată. Dar în tot acest timp nu ne spusese

nimeni de ce eram duşmăniţi acum. Duceam un război fals, din motive greşite, şi abia la unsprezece zile de la degetul rupt a venit şi poliţia, hurducându-se peste grătarul pentru vite – nu poliţia locală, ci doi indivizi în civil însoţiţi de un şofer din Coffs Harbour. Când a văzut maşina, Hugh a şters-o din faţa arestului, repezindu-se cu capul înainte de-a lungul câmpului şi nu l-am găsit decât la lăsarea întunericului când, auzind în cele din urmă maşina poliţiei plecând, a ieşit dintr-o vizuină de wombat, cu ochii măriţi de groază şi plin de noroi.

9

Secţia de Criminalitate Artistică e ca şi orice altă secţie de poliţie, nimic mai mult, şi vin să te viziteze la fel de inopinat ca şi Martorii lui Iehova şi din motive la fel de idioate. Cu toate acestea, în ziua aceea lăptoasă în Bellingen nu cunoşteam specia şi am presupus greşit că vizitatorii mei erau tipici.

Unul din cei doi bărbaţi era mai în vârstă, pe la cincizeci de ani, înalt şi îndesat, ca un bătăuş de modă veche, dar cu o ţinută ciudată, aproape apatică, şi un cap mare şi pătrat care se întorcea tot timpul încoace şi încolo de parcă ar fi încercat să zărească nenorocitul de Turn Eiffel. Era îmbrăcat într-un pulover destul de ros de lână scoţiană şi fuma o pipă împuţită din care mi-a scuipat încontinuu pe gazon flegme de tutun şi salivă. Acest inspector, pe numele său Ewbank, emana bunăvoinţa neglijentă a unui angajat de la expediţii aflat la două săptămâni înainte de pensionare, dar avea în acelaşi timp un soi de comunicare ciudată şi eterică cu partenerul lui, care părea mai mintos.

Amberstreet, bărbatul mai tânăr, n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar pe faţă i se cioplise deja un set adânc de riduri în formă de V, îndreptate asemeni săgeţilor

unor diagrame, înspre ochii de o culoare gri deschis. Barry îi spunea colegul lui; avea o gură subțire, cu colțurile lăsate, și, probabil din cauză că era atât de cocoșat și de spectaculos de lipsit de mușchi, m-a făcut să mă gândesc că polițiștii de la secția de artă trebuie să fie o castă al dracului de neobișnuită, și, la fel cum frumoasa soție a lui Jean-Paul putea să dea impresia că soțul ei foarte banal ar avea calități ascunse, chipul straniu de pasăre al lui Amberstreet dădea pipei și puloverului tovarășului său un soi de greutate pe care nici Sotheby's n-ar fi putut s-o exagereze mai tare.

Acești polițiști m-au luat pe neașteptate, cum altfel? Nu mi-au spus că erau din Sydney. Eu îmi imaginam că veniseră din Bellingen, după Hugh. În schimb, și-au exprimat dorința de a-mi vedea lucrările, așa că i-am dus în șopron să le vadă. Da, obținusem vopseaua și pânza prin ceea ce ar putea fi numit uz de fals, și ce-aveau să-mi facă? Să mă spânzure? Da, îi vândusem în jur de o tonă de îngrășăminte doamnei Dyson și Jean-Paul se supărase probabil. Așa sunt bogătașii, îi apucă panica la gândul că s-ar putea să fie *folosiți*. Doamne, ce fel de bestie ar putea să le facă una ca asta?

I-am condus pe Ewbank și Amberstreet în șopron de parcă ar fi fost colecționari de pe Macquarie Street[1] veniți în vizită la un studio și trebuie să recunosc că Ewbank a fost atunci extrem de amabil, chiar dacă a ținut să mă informeze că aveam dosar sau, după cum s-a exprimat el, mă „știau la poliție". Altfel, a pus o grămadă de întrebări despre grădina de legume și vitele de rasă indiană pe care Dozy le trimisese la păscut pe pășunea mea de la marginea drumului. Amberstreet a rămas foarte tăcut în tot acest timp, dar nici asta nu a fost în vreun fel o atitudine amenințătoare. După cum a comentat Ewbank, colegul său părea în primul rând preocupat de pericolul de a-și murdări cu bălegar de vacă pantofii Doc Martens nou-nouți.

---

1 Stradă principală din centrul Sydney-ului pe care se află o serie din cele mai importante clădiri publice ale metropolei australiene.

Șopronul era un șopron în toată regula, treimea din spate fiind ocupată de o rampă de încărcare plină de baloturile de fân ale doamnei Dyson, cele două treimi din față având pământ pe jos. Aici parcam tractorul, aici țineam drujba, cositoarea și celelalte unelte de grădinărit pe care nu le lăsasem sub cerul liber. Tot aici îmi răsucisem cele nouă pânze în jurul unor tuburi lungi de carton. Erau sprijinite cu atenție de perete, la fel ca și grebla, lopata, secera și așa mai departe. Bineînțeles că nu era soluția ideală, dar e clar că nu le puteam ține în studio să-mi urle în urechi tot timpul.

— OK, Michael, mi-a zis Ewbank, a venit momentul pentru „arată și povestește“[1].

Am făcut o glumă – îmi scapă acum – despre cum ar fi nevoie de un mandat de percheziție pentru asta.

— E în mașină, a zis Amberstreet. Ți-l arătăm mai târziu.

Asta m-a zdruncinat un pic, dar mi-am revenit repede. Care era cel mai rău lucru care putea să se întâmple? Aveam să fiu acuzat că fac artă pe spinarea lui Jean-Paul? Dracu' să-l ia. Cei bogați își pierd ușor răbdarea. Dar m-am comportat ca un cetățean ascultător și am desfăcut prima pânză *Eu, Ecclesiastul, am fost regele lui Israel*, întinzând-o pe un soi de pernă de zece centimetri de pășune de calitate superioară.

Și-acum imaginați-vă următoarea scenă: la doisprezece kilometri de Bellingen, New South Wales, eu în pantaloni scurți și picioarele goale, iar Amberstreet ca un soi de cocor sau cocostârc cu jumătatea de sus a trupului scurtă și picioarele lungi și subțiri și cureaua strânsă și întreaga putere a osaturii concentrată în ochi în timp ce se uita la pânza mea. Lucrarea avea un soi de aer înfipt de „du-te dracului“, dezvăluind întregul proces. Sper că v-am spus că începusem deja să lipesc dreptunghiuri de pânză pe întinderea mai mare.

1 „Show and tell“ – expresie intraductibilă, se referă la o modalitate de a-i învăța pe copii să țină un discurs public – ei trebuie să aducă la școală un obiect de acasă și să vorbească despre el. (N. red.)

Chiar și în lumina aceea tulbure și caldă, părea o pictură a naibii de bună.

Poliția n-a zis nimic în timpul primei inspecții, nici măcar când am descoperit un cuib de șoricei în mijlocul unui sul. Ca să fiu sincer, eram aproape fericit. Nu mă puteau trimite la închisoare, iar lucrarea arăta atât de bine, neafectată cu nimic de mirosul de șoareci sau de urma șerpuită de apă care se întindea acum de-a lungul marginii de jos, ca și *hamon*-ul[1] unei săbii japoneze.

Amberstreet a vrut să vadă *Eu, Ecclesiastul* încă o dată. Iar eu eram artist. De ce n-aș fi dorit să i-l arăt? L-am urmărit pe acest mic critic ciudat, cu brațele încrucișate și umerii cocoșați. Cât despre Ewbank, el începuse să fluiere „Danny Boy".

— Cam cât ar valora asta? m-a întrebat Amberstreet. Pe piață, la licitație.

Am presupus că încerca să găsească o modalitate prin care să recupereze costurile tuburilor de la Raphaelson, așa că i-am spus că valora fix nimic în acel moment. Nu eram la modă. N-aș fi putut vinde ceva nici dacă mi-ar fi depins viața de asta.

— Da, Michael, îmi dau seama. Acum cinci ani ai fi luat probabil 35 000 de dolari pe asta.

— Nu.

— N-are rost să minți, Michael. Știu foarte bine ce prețuri ai avut. Doar că pe moment ești în cădere liberă. Nu-i așa?

Am dat din umeri.

— Îți dau cinci, a zis el dintr-odată.

— Oh, Doamne, a zis Ewbank și a plecat să inspecteze cocinile de beton, plesnindu-le cu un furtun de irigații. Iisuse, a strigat el, Iosif și Maria!

— Fără impozit, a zis Amberstreet și am văzut cum îi strălucește albul ochilor. Totul în bani gheață.

---

1 O linie formată din particule de oțel întărit care demarcă pe lamele săbiilor japoneze zonele de duritate diferită a metalului.

Între timp, Ewbank făcea pe el de râs, îndesându-și grămăjoare de tutun negru în pipa mare. Prin contrast, fața mai tânărului său coleg era șifonată ca o batistă care-i proteja nestematele sclipitoare ale ochilor.

Nu pot să spun că n-am fost serios tentat.

Ewbank se întorsese, pufăind din pipă. O făcea într-un fel cu totul extraordinar, ridicându-și brusc sprâncenele de fiecare dată când trăgea câte un fum, rezultatul fiind că arăta ca și cum s-ar fi aflat într-o stare de uluire perpetuă.

— N-aș putea să ți-i dau toți deodată. Ți i-aș da pe parcursul unui an.

Dacă aș fi căpătat banii jos, poate că aș fi spus da, dar nu era destul ca să mă salveze, așa că l-am refuzat. Nici până în ziua de azi nu știu dacă evenimentele care aveau să urmeze sunt legate de refuzul meu, dar nu cred. A fost ca și cum am fi luat o mică pauză și acum trebuia să ne întoarcem la treabă.

Amberstreet s-a încruntat și a dat din cap.

— Am înțeles, a zis el.

Apoi s-a întors spre partenerul lui.

— Ai ruleta la tine, Raymond?

Ewbank a scos din buzunar o batistă mai degrabă murdară și apoi o ruletă mică și șmecheră cum nu mai văzusem până atunci, de parcă ar fi fost un chirurg cu instrumente create în Tokio anume pentru un proiect atât de specializat, încât nici nu avea vreun nume. Mi s-au strâns testiculele la vederea ei.

— Măsoară ce e adăugat, a zis Amberstreet, un cuvânt urât pentru dreptunghiul care avea un singur cuvânt, *Dumnezeu*, pe el, împânat cum era de griul aducând a kaki și de verde ftalo mâzgălit și deplasat în îmbrânceala cu încăpățânatul „O".

L-am urmărit pe Ewbank cum măsoară la fel cum ți-ai urmări propriul accident de mașină.

— Șaptezeci și cinci pe cincizeci și cinci de centimetri, a anunțat el.

Amberstreet mi-a aruncat un zâmbet serafic, din vârful buzelor.

— O, Michael, mi-a zis, strângându-și cureaua cu încă o gaură.

Mi-am dat brusc seama că era un rahat de care trebuia să te temi.

— Ce?

— Șaptezeci și cinci pe cincizeci și cinci, a zis el. O, Michael!

— Ce?

— Nu ți-e cunoscut?

— Nu.

— Aceleași dimensiuni ca și Leibovitz-ul domnului Boylan.

M-am gândit: Ce-i asta? Cabala? Numerologie?

— Michael, am crezut că ești un bărbat deștept. Noi știm foarte bine care sunt dimensiunile. Se găsesc în catalogul sistematic.

— Și ce importanță ar avea dacă ar fi de aceleași dimensiuni?

— Ar avea, a zis Amberstreet, pentru că, după cum știi, casa domnului Boylan a fost jefuită și a fost furată o lucrare de Jacques Leibovitz.

— Aiurea. Când?

Auzind una ca asta Ewbank a tras atât de tare din pipă, încât sprâncenele i-au dispărut în breton.

— Oh, a zâmbit Amberstreet neîncrezător. N-ai știut, te pomenești!

— N-are nici un rost să fii atât de sarcastic. Cum să fi știut?

— La fel cum știi că John Lennon e mort, a zis Ewbank.

— Ai putea să încerci să citești ziarele, a sugerat Amberstreet. Ai putea să deschizi radioul.

— John Lennon nu e mort, căcănarule.

— Nu schimba subiectul, Michael. Suntem aici ca să anchetăm un furt.

Abia atunci, cum stăteam holbându-mă la tabloul meu, mi-am dat seama că era ceva serios la mijloc.

— I-a fost furat Leibovitz-ul ?

— Acum trei săptămâni, Michael. Tu ești singurul care știa că există.

— Nu mi l-a arătat niciodată. Poți să-l întrebi, am zis, dar vedeam deja în fața ochilor privirea plină de ură de pe fața lui Dozy în timp ce trecea cu mașina pe lângă mine în ceață.

— Dar știai că îl are. Știai că pleacă la Sydney și că n-avea să-și petreacă noaptea acasă.

— E veșnic la Sydney. Chiar credeți că aș fi atât de prost încât să lipesc o pictură de două milioane de dolari peste pânza mea și apoi să o acopăr cu vopsea ? Asta sugerezi ? E cât se poate de clar că nu ești artist.

— Nu încercăm să spunem că ai ascuns-o acolo dedesubt. Ideea e că trebuie să ducem lucrarea la radiografie și la spectrografie IR.

— Nenorocitule. Nu vrei decât să-mi furi tabloul.

— Calmează-te, amice, a zis Ewbank. O să capeți o chitanță în regulă. Poți să faci chiar tu descrierea.

— Când o primesc înapoi ?

Sprâncenele bărbatului mai în vârstă au țâșnit în sus alarmate.

— Depinde, a zis Amberstreet.

— De ce ?

— Dacă trebuie s-o păstrăm pentru proces.

Habar n-aveam ce se întâmplă. O parte din mine avea impresia că nenorociții mă fură. O altă parte era convinsă că sunt în rahat. Nu știu care era mai bună sau mai proastă, iar într-un final, după ce m-am chinuit trei ore să fac o ladă, timp pe care ei l-au folosit ca să-mi fotografieze levierul și celelalte unelte, și după ce i-am ajutat eu însumi să o încarce în mașina cu care veniseră, mi-au azvârlit uriașul dosar de presă despre furtul tabloului lui Leibovitz. Am citit titlurile de prima pagină la lumina farurilor, neștiind în continuare

nimic despre John Lennon, dar uşurat să înţeleg că eu, cel puţin, nu eram jefuit.

10

Bineînţeles că nime-n drum Michael Boone habar n-avea de nimic ce nu-l aranja în mod direct, iar pe tema wombatului a folosit incorect expresia BĂTUT ÎN CAP care ar putea fi titlul unei cărţi dar dreptate n-are pentru că wombatul e un individ deştept care poate, Doamne ajută-i, să facă o rostogolire cu întoarcere în tunelul lui, să-şi scarpine urechile, să se turtească precum aluatul sub sucitoare şi ştiam toate astea pentru că le VĂZUSEM CU OCHII MEI. Bineînţeles că nu i-am spus niciodată asta fratelui meu, aşa că habar n-avea ce planuri făcusem ca să mă pregătesc pentru vizita poliţiei, deşi din momentul în care i-am rupt lui Evan Guthrie metacarpul m-am aşteptat să apară NINO-NINO-NINO – lumina albastră împroşcând MÂNIA LEGII şi mi-era clar că nu mă puteam baza pe Butcher Bones să mă salveze. De multe ori mă ameninţase că mă va pune sub ÎNGRIJIRE INSTITUŢIONALIZATĂ unde aveau să-mi îndepărteze tartrul de pe dinţi.

Poliţaii au fost la fel de ÎNCEŢI CA O SĂPTĂMÂNĂ PLOIOASĂ şi mi-au dat astfel ocazia să lărgesc un braţ lung al unui tunel de wombat. Prima dată am intrat în labirintul ăla în ziua după ce mi-am îngropat căţelul şi mi-am luat săpăliga şi lanterna şi capacul de la un butoi de douăzeci de litri de melasă pe post de scut, dar n-am avut nici un fel de probleme cu animalele şi am învăţat repede să mormăi zgomotos când mă apropiam. Pe cel mai mic l-am botezat INDIVIDUL, Doamne ajută-i. Uneori îmi mirosea părul dar nu şi în ziua în care poliţia a apărut în cele din urmă, când m-am întins în galerie cu bocancii spre ieşire, cu nasul în pământ şi în întuneric, fără mirosuri urâte, numai sol şi

rădăcini și mi-a părut foarte rău când a trebuit să trag vânturi. După ce am AȚIPIT DE PATRUZECI DE ORI am ieșit și am văzut cerul negru amestecat cu albastru și umbra arborelui de camfor și o revărsare galbenă de lumină dinspre șopron unde l-am văzut pe Butcher Bones făcându-și de lucru cu un ferăstrău și o capră pe care tăia scânduri de pin. Doamne ajută-mi, m-am gândit, îmi fac coșciug.

Butcher se pricepea de minune la a căuta pe cine să dea vina, nimic nu-i învârtea ochii în cap mai mult ca și asta. Era SPECIALITATEA CASEI pentru el să știe întotdeauna exact cine e responsabil. Când poliția a plecat în cele din urmă și mi-am făcut și eu apariția, am fost șocat că nu arăta cu degetul înspre mine.

— Cățeaua aia, cățeaua aia nenorocită! a strigat el și eu am fost foarte fericit, având în vedere că nu eram femeie. În curând am înțeles că se referea la Marlene, admiratoarea *Plăcintei fermecate*. I se APRINSESERĂ CĂLCÂIELE după ea dar acum mi-a explicat că ea era ÎN SPATELE A TOT CE SE ÎNTÂMPLA și dintr-odată era nici mai mult, nici mai puțin decât o MINTE CRIMINALĂ. Știam din propria experiență că nu exista o dovadă mai clară că ești nevinovat decât a fi învinovățit de Butcher Bones și, de data asta, ca întotdeauna, avea să schimbe brusc placa fără nici măcar să-și ceară scuze. În orice caz, nu eu eram PARTEA VINOVATĂ și am fost foarte ușurat că nu voi cânta cântecele de unul singur în celulă dar eram îngrijorat că aveau să închidă o femeie nevinovată în locul meu. Ce puteam să spun? Urechile de fetiță ale fratelui meu erau pline de ceară și a urlat la mine că mi-am murdărit cămașa nouă și apoi i-a telefonat lui Dozy Boylan să se laude că a rezolvat CAZUL.

Replica lui Dozy a fost: Dacă mă mai suni vreodată, vin și-ți bag un glonț în fund.

După care Butcher s-a așezat la masă și n-a zis nimic mult timp. Apoi a început să se holbeze în sus la grinzi și mi-a fost teamă că a înnebunit așa că l-am întrebat dacă vrea un ceai. N-am primit nici un răspuns, dar l-am făcut oricum.

Patru lingurițe de zahăr, așa cum îi plăcea. N-a zis mersi – oricum, cine se aștepta la așa ceva? – dar și-a înfășurat degetele pătate de sevă în jurul cănii vechi și ciobite pe care biata noastră mamă a ținut-o și ea cândva DIMINEAȚA GÂNDEȘTE-TE CĂ S-AR PUTEA SĂ NU MAI TRĂIEȘTI PÂNĂ SEARA, biata mama, Doamne ajută-i. Îmi simțeam ceafa ca un VULCAN și l-am întrebat: Ce ne facem acum, Butcher? Dacă ar fi urlat și bătut câmpii și m-ar fi înjurat m-aș fi simțit pe MÂINI SIGURE dar mi-a aruncat în schimb ceea ce ar putea trece drept o URMĂ DE ZÂMBET și mi-a fost clar că și-a pierdut toată vlaga și m-a lăsat de unul singur și s-a târât în pat fără să se dezbrace. Ce puteam să fac? N-aveam voie să mă ating de întrerupătoare sau alte instalații electrice așa că în camera mea a fost lumină toată noaptea de parcă aș fi fost o găină pusă forțat la ouat și am visat că era vară în Marsh, iar eu și poneiul meu ne-am pierdut cumva pe Lerderberg Street și am fost apoi capturați de catolici – ce coșmar nenorocit. A doua zi dimineața m-a trezit un urlet groaznic și m-am repezit afară în pijama să văd ce ALT DEZASTRU se abătuse asupra lui Butcher Bones. L-am găsit îmbrăcat la fel ca în seara de dinainte, iar în mână avea mixerul din care picura nenorocita aia de alizarină demonică.

— Ce s-a-ntâmplat, Butch?

— Nu vezi? Ticăloșii ne-au tăiat curentul.

Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că era o pedeapsă de la COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU ELECTRICITATE pentru faptul că lăsasem luminile aprinse toată noaptea dar după ce n-am avut curent trei săptămâni și a trebuit să cărăm apă de la râu și să săpăm gropi ca să ne facem treburile, am aflat că deconectarea fusese ordonată de cetățenii din Bellingen de parcă am fi fost niște teroriști care luaseră ostatici și care trebuiau goniți afară din ascunzătoare. Claie peste grămadă a venit și un ORDIN DE EVACUARE și o ÎNȘTIINȚARE DE DEMOLARE deoarece casa lui Jean-Paul era construită prea aproape de râu. Bineînțeles că proiectul fusese aprobat de consiliu cu ani în urmă, așa

că probabil casa se mutase mai înspre râu între timp. În orice caz, totul era o MARE MINCIUNĂ și după ce am fost în cele din urmă alungați, casa se pare că s-a întors în poziția care îi fusese inițial aprobată.

Cât despre Jean-Paul însuși, după cum a spus Butcher, ar trebui să fie condamnat de Consiliul din Ryde din cauză că fundul i-a fost construit prea aproape de drumul public și în timpul lungii fugi înapoi la Sydney, un drum de opt ore întregi cu mașina, n-a scos decât comentarii sarcastice de genul ăsta despre COLECȚIONARUL BURGHEZ DE ARTĂ dar mie mi-a plăcut călătoria. Ne-a dus sus pe Dorrigo, Doamne ajută-i, și apoi pe platourile din Armidale unde verile sunt uscate și padocurile aurii și am coborât ferestrele camionetei și centurile au început să fâlfâie și să se lovească – pleosc, pleosc, pleosc – de ramele portierelor. Prăpădita aia de camionetă nu avea aer condiționat, ci doar o ȚEAVĂ pe care o deschideai cu un mâner de vreo treizeci de centimetri, fapt care a dus la eliberarea unei mari cantități de praf adunat de demult. Doamne, ce parfumuri – miere și flori de eucalipt și furtunuri de cauciuc. Eram din clanul Boone, bărbați bine făcuți, adunați, fund lângă fund, iar capetele ni se izbeau de tavan de fiecare dată când nimeream în vreo groapă. Fratele meu era un șofer încordat și de temut, dar refuza să meargă cu mai puțin de o sută patruzeci de kilometri la oră, viteză sub care arborele de transmisie îndoit dădea naștere unor trepidații teribile. Conducea cum o făcuse și tatăl lui înaintea sa, cu coatele în lateral, pieptul împins în față, ochii furioși scăpătând înainte. Așa că am gonit ca niște draci, ore în șir, prin auriu și albastru, de parcă am fi fost SIR ARTHUR STREETON sau FREDERICK McCUBBIN[1], ambii pictori pe care Butcher îi aprecia chiar și atunci când râdea de ei.

Eu am tras un vânt și am strigat: A luat foc! Dacă știți tabloul lui Streeton, o să înțelegeți gluma.

---

1 Pictori australieni de la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Când am ajuns în suburbiile Sydney-ului eram lefteri, ultima lețcaie din banii pe îngrășăminte fiind cheltuită pe benzină. În dreptul lui Epping Road am abandonat Pacific Highway, șoseaua aceea bine-cunoscută, lungă și șerpuitoare, care fusese cândva folosită de negri, iar apoi am luat-o spre Lane Cove și East Ryde. Ne uitam amândoi la indicatorul de benzină și eram foarte tăcuți și gânditori în timp ce intram din nou pe acel tărâm cunoscut al DIVORȚULUI și PATRONAJULUI, ambele fiind situate pe exact aceeași stradă. Doamne ajută-ne. Înainte de Podul Gladesville am virat pe Victoria Road și apoi direct pe Monash Road, iar pe când intram în Orchard Court încălcam deja decizia tribunalului conform căreia nici eu și nici el nu aveam voie să ne apropiem la mai puțin de zece kilometri de DOMICILIUL CONJUGAL. Mi s-au scofâlcit coaiele. Ce o să ni se întâmple acum? Fratele meu a făcut acel viraj familiar la dreapta, a trecut pe lângă nebunia conjugală și a intrat direct pe gazonul lui Jean-Paul. Apoi Butcher Bones a deschis torpedoul și a scos un ciocan, Doamne ajută-mi, ce se întâmpla cu el?

11

Cum fundătura aia îmi era la fel de cunoscută ca buzunarul propriu, m-am năpustit pe gazonul perfect al lui Jean-Paul sută la sută conștient de ceea ce făceam; cu alte cuvinte, eram sigur că mă puteam baza pe vecini, care l-ar fi alertat pe binefăcătorul meu înainte să apuc eu să sting motorul.

Aveam deja în spate o viață întreagă în Orchard Court, în care fusesem nu doar o celebritate, ci și un faimos idiot amorezat. Aici îmi adusesem mireasa. Îi construisem chiar un turn de lemn unde să poată medita – imaginați-vă! – și o căsuță în copac cum numai un copil poate să viseze și să nu ajungă niciodată în viață să aibă – trei nivele, două scări, toate fixate între crengile unui bătrân palisandru ale

cărui superbe flori violete, căzute de două luni, putrezeau acum ca niște dureri de inimă pe acoperișul de tablă gri. Fusesem un cu totul alt om pe vremea aceea, atât de naiv, încât poliția și avocații au fost în stare să decidă ulterior că propriile mele tablouri erau bunuri conjugale, și nu proprietatea mea. Pânzele erau acolo acum, o muncă de-o viață, a cărei soartă tribunalul „considerase de cuviință" – după cum se spune – să o lase la latitudinea reclamantei.

În camionetă nu fusese loc pentru altceva în afară de vopsele și pânză, așa că nu din întâmplare stătea capodopera alizarină deasupra întregii încărcături. Am dat la o parte prelata și am atacat lada în care se afla cu un ciocan cu vârf spintecat, iar în timp ce șuruburile de oțel scrâșneau ca niște victime care tocmai erau omorâte, puteam deja auzi cum urlă telefonul din casa de lângă piscină a lui Jean-Paul.

A trebuit să recurg la lobul urechii lui Hugh ca să-l conving să se dea jos din camionetă și s-a repezit de câteva ori la mine până să-i pice fisa – ordin judecătoresc sau nu, era în interesul lui să întindă pânza pe gazonul protectorului nostru.

Jean-Paul era un rahat fără inimă, dar suferea de cea mai gravă formă de lăcomie artistică posibilă, și, chiar dacă ochiul nu îi era în nici un fel *educat*, îi era ușor de stârnit, iar asta îl făcea să cumpere o cantitate uriașă de porcării, dar și să ofere uneori mai mult decât sumele-record de la licitații. Recunosc că tocmai îi vandalizasem *casa minimalistă*, cauzasem scandal pe Tărâmul Făgăduinței, furasem îngrășăminte și teoretic îl înșelasem și în alte feluri, dar toate acestea aveau să fie uitate dacă, în momentul în care privea în jos spre gazon, înțelegea măcar o părticică din ceea ce făcusem. După care avea să se transforme dintr-o grămadă de rahat de câine într-o splendidă piesă de argint.

Norii înserării aruncau o umbră roz-bombon asupra scenei; nu mai conta. Lucrarea asta putea absorbi neajunsurile cauzate de roz, de peluzele pline de sine, de piscinele

secrete şi de tot ce înseamnă ele. Era ca o maşină de curse, indestructibilă. În timp ce aşteptam nerăbdător ca binefăcătorul meu să îşi facă apariţia, eram extrem de încrezător, legănându-mă pe călcâie lângă bietul Hugh care era speriat de moarte şi căruia îi curgea nasul, ale cărui buze erau răsucite într-un rânjet mâncător de rahat, un rictus de speranţă şi teroare, în timp ce aşteptam împreună apariţia acelei freze perfecte, puţin umflate şi date pe spate care, dacă îţi doreai destul de puternic să lingi în fund, putea să-ţi amintească dintr-odată – Dumnezeule, chiar am fost dezgustător la viaţa mea – că Jean-Paul arăta exact ca şi JFK.

Planul de bătaie a funcţionat perfect în primă fază – maşina pe gazon, telefonul din casa de pe marginea piscinei, pânza întinsă cum trebuie şi, în cele din urmă, capul binefăcătorului meu ivindu-se la fereastra biroului.

Doar că de apărut, n-a apărut capul binefăcătorului meu. Dumnezeule, abia am recunoscut-o. Era reclamanta, vecina lui, femeia căreia i-o pusesem în toate poziţiile, pe care o ţinusem în braţe noaptea, cea mai frumoasă fiinţă care se născuse vreodată. Şi iat-o acolo, mama fiului meu, cu gura ei mică şi afectată, cu nasul ascuţit şi întrebător, cu bronzul scump şi nici măcar nu puteam vedea partea cea mai costisitoare din ea, pantofii. Nu s-a ivit decât o secundă, în spatele sticlei. Hugh a scâncit, s-a urcat în camionetă şi a închis portiera.

Bomba ticăia de-acum, cui îi păsa. Îl aşteptam pe Jean-Paul. A apărut şi el şi l-am simţit cum muşcă momeala şi în mai puţin de două minute dădeam lovitura – binefăcătorul meu era în uşă, cu un costum minuscul de baie pe el, picioare fine şi bronzate, un pulover tricotat de bumbac şi ochelarii de soare în mână. Odată coborât pe gazon, nu s-a obosit să mă bage în seamă, ci s-a dus direct la pânză, i-a dat ocol, s-a holbat la ea, o paradă de rahat menită să dea impresia că se pricepe. Dar îl cunoşteam pe Jean-Paul de prea mult timp, aşa că pot să vă spun la ce se gândea cu adevărat în

timp ce lovea ramele ochelarilor Ray-Ban una de alta: Ce dracu' mai e și asta? și Cât de ieftin pot să o cumpăr?

— Îți dau o mie, a zis el. Bani gheață. Acum.

Știam că îl prinsesem în gheară, fără îndoială, fără grijă, fără dubii, în mă-sa, așa că am început să strâng pânza. Să mi-o sugi, m-am gândit. O mie, halal.

— Haide, amice, a zis el. Știi foarte bine ce se întâmplă la licitații.

Era un prost dacă-și închipuia că putea să se tocmească cu un măcelar. Mai rău, mi-a zis „amice", primul semn al nevoii pe care o simțea și nu l-a ajutat nici faptul că tocmai sosise o mașină de poliție venită în apărarea Orchard Court-ului cu lumina albastră intrată în criză spasmodică.

În timp ce Hugh se ascundea pe podeaua camionetei, polițistul și-a parcat mașina, după care am observat că a încuiat-o. Apoi băiețelul meu, băiețelul meu uriaș și îndesat de opt ani, s-a năpustit afară din casa lui Jean-Paul. Cu un țipăt puternic și sfâșietor, ca al unei ciori sau al unui măgar, s-a suit pe mine, ce frumusețe mârâitoare și plină de bube și puternică și osoasă era. M-a luat cu brațele pe după gât și m-am uitat la el și el plângea, iar în mijlocul acestei scene, Jean-Paul, nenorocitul, îmi oferea două mii și polițistul se apropia acum de mine cu o privire hotărâtă pe chip, iar atunci Hugh, Doamne ajută-i, a ieșit din mașină și a început să fugă aproape lipit de pământ, la fel de compact și rapid ca un wombat prin întuneric. Polițistul nu era nici tânăr și nici nu părea violent și a slobozit un țipăt când Hugh l-a izbit dintr-o parte și s-au rostogolit amândoi până în stradă.

— Îți dau cinci, a zis Jean-Paul, plus avocatul.

Fiul meu mirosea a clor și ketchup. Era un copil vânjos și masiv, cu un piept bombat, și își înfășurase toate mădularele grele în jurul capului meu. I-am sărutat brațul și mi-am trecut părul lui moale și pufos peste față.

— Nu pleca, tati, a zis el.

— Accept zece, i-am zis lui Jean-Paul. Bani gheață. Și te ocupi de polițist. Dacă-ți convine bine, dacă nu, nu.

Jean-Paul s-a repezit în casă. M-am uitat în ochii serioşi şi căprui ai fiului meu şi i-am şters lacrimile de pe obrajii pistruiaţi de Butcher.

— Nu e vina mea, i-am spus, ştii asta.

Doamne Dumnezeule, de ce trebuie copiii noştri să poarte toată această povară?

Apoi Jean-Paul a reapărut cu plicul bine-cunoscut. Nu era prima dată când îşi dezvăluia secretul – grămezile de bancnote de o sută pe care le ţinea lipite cu scotch sub sertarele din bucătărie.

— Numără-i, mi-a zis.

— Du-te dracului.

Avea în mână un pahar de whisky şi ţin minte că m-am gândit că era extrem de naiv dacă îşi imagina că putea să cumpere poliţaii cu un singur pahar, şi eram atât de convins de candoarea lui, încât, deşi am fost martor la ce s-a întâmplat în continuare, n-am înţeles nimic pe moment. Jean-Paul i-a poruncit lui Hugh să se ridice în picioare şi apoi, în timp ce poliţistul a început şi el să se ridice, l-a împroşcat cu whiskyul din pahar.

— Eşti beat, i-a zis, cum îndrăzneşti!

Se întâmplau şi alte lucruri aşa că nu mai ştiu ce a zis poliţistul, dar îmi amintesc că l-am văzut pe amărât spălându-se pe faţă la robinetul din grădină. Între timp, eu îi arătam fiului meu cum trebuie tratată corect o pânză neîntinsă. Ce altceva puteam face? Să mă duc cu cortul? Am îngenuncheat laolaltă pe gazon, încălcând ordinul care-mi interzicea să mă apropii, şi am răsucit cea mai bună lucrare a vieţii mele în jurul unui tub de carton.

Şi astfel a ajuns Jean-Paul Milan să intre în posesia lui *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind* pentru zece mii de dolari, pe când eu sângeram, rănit. Ar trebui să fiu recunoscător pentru furt?

12

Deşi n-o să auziţi asta niciodată de la Butcher, binefăcătorul nostru ne-a salvat de nenumărate ori. Acum ne-a pus la dispoziţie o întreagă CLĂDIRE ÎN REAMENAJARE de patru etaje pe Bathurst Street, o locaţie foarte bună, aproape de cartierul de distracţii de pe George Street şi de mijloacele de transport. Bineînţeles că fratele meu este un geniu aşa că n-a fost nevoie să îi mulţumească lui Jean-Paul. Era un MODEL DE COMPORTAMENT care mai fusese observat. De exemplu, mama îşi vânduse cei douăzeci de ari de pământ pe care îi avea în Parwan astfel ca Butcher să îşi poată continua studiile la Footscray Tech dar în nici unul din miile de PROFILURI MEDIA pe care le are, fratele meu nu menţionează nimic despre generozitatea familiei lui. A prezentat plecarea din Marsh ca pe o ASCENSIUNE din budă, cu flăcări izbucnindu-i din fundul păros.

Ajuns pe proprietatea lui Jean-Paul de pe Bathurst Street, s-a năpustit de îndată asupra uşii de la intrare cu burghie şi ciocane, fixând un lacăt pe exterior şi un zăvor galvanizat pe interior, unicul scop al acestei ACTIVITĂŢI IRAŢIONALE fiind de a-l împiedica pe proprietarul legal să intre şi să-i fure probabil CAPODOPERELE DEJA ÎNCEPUTE care se aflau aici. Cum aici fusese cândva sediul unei ŞCOLI DE DANS ARTHUR MURRAY, clădirea era deja bine dotată cu lumini şi oglinzi PATRU SUTE CINCIZECI DE METRI PĂTRAŢI pe etaj, fiind prin urmare un loc perfect pentru făcut artă. Dar acum fratele meu nu mai avea chef să picteze. Trebuia să fiu tâmpit să-mi fi imaginat că o va face. S-a hotărât în schimb să-şi recupereze lucrarea confiscată de inspectorul Amberstreet pentru că în MINTEA LUI CONFUZĂ pânza asta imensă atârna acum pe perete la sediul poliţiei din New South Wales. Imaginaţi-vă. Toţi cei DIN BRIGADA MORAVURI cu puţele sculate veniţi să-şi bea cocteilul.

În prima noapte a scrâşnit din dinţi şi m-a lovit în coaie din greşeală, ferească Dumnezeu, s-a zvârcolit, dând ordine

furios. Fratele meu își făcea zi și noapte probleme legate de locul din istorie care îi fusese dat și apoi luat înapoi. Ce câștigase că plecase de-acasă?

A doua zi dimineața n-a fost chip să vorbești cu el, a ținut-o una și bună că trebuie să aibă loc o discuție cu poliția în care să-i facă să-i returneze tabloul FĂRĂ ÎNTÂRZIERE. Îi ieșise din minte oare că era SUSPECT într-un furt părtaș într-un ATAC și încălcase o sentință care spunea că n-avea voie să se apropie mai mult de șapte kilometri de REȘEDINȚA CONJUGALĂ? Uitase că SE ÎMBOLNĂVISE DE FRICĂ nu mai departe de anul trecut în iulie când a fost trimis la Long Bay pentru că PĂTRUNSESE PRIN EFRACȚIE? El mi-a spus că poliția poate să-ți facă tot ce vrea. Trebuie să fi fost orb să nu vadă roiurile de polițiști de pe străzile din jurul ȘCOLII DE DANS ARTHUR MURRAY, surd să nu le audă sirenele noaptea când porneau în urmărirea așa-ziselor GĂȘTI ASIATICE. Datorită vremii înăbușitoare de martie fuseserăm nevoiți să dormim cu geamurile deschise și astfel îi puteam auzi pe PERVERȘI jos pe aleea din spate și pe DROGAȚI certându-se și pașii celor care fugeau de găștile asiatice. În timpul nopții mă bucuram să știu că eram protejați de zăvoare. În același timp însă nu mi-a plăcut niciodată să fiu încuiat în casă, așa că atunci când s-a dus la poliție AM LUAT-O DIN LOC ca un dulău ațâțat în cursă de un iepure electric.

Întotdeauna am stat pe-afară, toată viața, fie pe un scaun în fața magazinului, fie în căruța trasă de ponei luând comenzi. În Bellingen eram pe drum tot timpul, în văzduhul verii plin cu semințe de scaieți și păianjeni călătorind kilometri în șir pe pânzele lor ca niște aeronauți, iar în oraș la fel, preferam să fiu în aer liber la orele la care nu exista nici un pericol, și mi-am dus un scaun pliant în drum și m-am uitat la toate ceasornicele umane care au trecut pe lângă mine pulsând, târându-se – iată unul, iată altul, și fiecare dintre ei în centrul universului. Aproape că poți înnebuni uitându-te la ei, ca și atunci când te uiți la stele noaptea și te gândești la infinit.

Ce efort. Mama noastră a suferit de asta, veşnic a privit spre eternitate cu ochii ei umezi, biata mama, Doamne ajută-i.

Nu stăteam de mult pe scaunul meu, când un poliţist tânăr mi-a spus că n-aveam voie să fac asta fără o autorizaţie de la primăria oraşului Sydney. Cum SEDIUL GUVERNULUI era chiar în spatele catedralei St. Andrew, m-am dus şi AM FĂCUT CERCETĂRI dar n-a priceput nimeni ce vreau, aşa că am tot umblat pe străzi, iar când oboseam, îmi deschideam SCAUNUL ILEGAL dar nu pentru mult timp.

În Sydney era poliţie peste tot. Butcher n-a fost niciodată în stare să înţeleagă ce ameninţare reprezenta asta. Acum urla despre cât de scumpe erau amenzile pentru parcatul ilegal, iar în momentul următor le făcea mici fărâme, ca pe nişte confeti şi susţinea că dacă nu le plăteşti se pierd în sistem. Nu de puţine ori a parcat înghesuit şi blocând pe alţii, chiar şi în faţa sediului poliţiei din Darlinghurst, un loc pe care avea să-l viziteze de multe ori. Prima dată, pe mine m-a lăsat în camionetă iar el s-a dus înăuntru să-şi găsească tabloul. La întoarcere nu mi-a spus cum a reacţionat poliţia, dar în seara aceea SLĂBICIUNEA PENTRU ALCOOL i s-a făcut din nou simţită.

La puţin timp după aceea am primit o vizită de la Robert Colossi, un FUMĂTOR DE MARIJUANA slab şi creţ care fusese angajat să fotografieze tablourile lui Butcher pentru galerii. Dar fratele meu avea să regrete în curând că plătise o mie de dolari bani gheaţă pentru folii transparente NEFOLOSIBILE şi le-a aruncat la gunoi şi ne-am dus de îndată la o adresă din Redfern iar eu am aşteptat în camionetă. Când Butcher s-a întors fugind am înţeles că trebuia să fie locuinţa lui Robert Colossi pentru că avea cu el un aparat de fotografiat HASSELBLAD greu, în valoare de peste două mii de dolari acesta fiind DOAR O COMPENSAŢIE pentru pierderea pe care o suferise. După aceea, obiectul a fost depozitat deasupra cazanului de apă caldă iar Butcher refuza să deschidă uşa indiferent cine suna. Mie mi-a dat un cod secret de ciocănituri dar nu şi o cheie în caz că mă jefuia

fotograful. În curând i-a dat o cheie unei persoane complet străine, o femeie care lucra în librăria din Queen Victoria Building. Pot să ghicesc că era scundă și avea sâni mari dar cum nu s-a folosit niciodată de cheie, n-am nici un drept să vorbesc.

Cum foliile lui Colossi fuseseră un MARE RAHAT fratele meu a hotărât că vom începe să mergem pe la galerii și să le arătăm picturile PE VIU. Lunea viitoare de dimineață a parcat camioneta într-un loc cu staționare interzisă, așa că am avut o ALTERCAȚIE cu un polițist de la parcări care a rezultat în amenințarea cu arestul imediat și o amendă de o sută de dolari dar Butcher a zis că nu contează pentru că se va pierde în sistem. În timp ce încărcam camioneta inima îmi bătea ca un CEASORNIC DE DOI BANI dar nu peste mult timp am ajuns în Paddington în fața PINACOTECII și am parcat în dreptul intrării principale și am cărat prima ladă cu tabloul în ea înăuntru, într-o sală mare și urâtă ca și WATSON MOTORS, cu podele lucioase de ciment și așa-zisele opere de artă atârnate de jur împrejur pe pereți. Aceste tablouri erau roșii și albastre și verzi, atât de prost pictate de culorile clipeau și țopăiau ca niște pureci, creând astfel un sentiment de ANXIETATE dincolo de orice cote controlabile cu VALIUM.

POPONARUL tânăr de la biroul de primire a crezut că suntem de la FEDEX sau DHL și s-a grăbit să ne pună la locul potrivit, care după părerea lui era rampa de încărcare.

— Unde e Jim? a întrebat Butcher Bones și am așezat lada pe podea.

— Nu este nici un Jim aici, a zis Poponarul. Și nu puteți aduce lada înăuntru.

Dar Butcher își afișase rânjetul larg și subțire al tatălui nostru.

— Jim Agnelli, a zis el.

— Domnul Agnelli a murit, a zis individul.

Dacă se va fi simțit cumva afectat, Butcher n-a apucat s-o arate.

— Ei bine, a zis el. Eu sunt Michael Boone.

Numele n-a părut să aibă efectul pe care mizase. Așa că a adăugat:

— Și am venit să-i arăt lui Jim ce am mai făcut în ultimul timp.

N-a zis „Păcat că l-am ratat", dar asta se putea înțelege din ton.

— În acest caz, a zis tânărul, voi fi bucuros să mă uit la foliile dumneavoastră. Dacă sunteți drăguț să mi le lăsați.

— Știi cine sunt eu? a întrebat Butcher, dar era clar că tânărul nu citise numerele de acum cinci ani din *ART & AUSTRALIA*. Nu contează, a continuat el, mă vei ști cum nu se poate mai bine imediat. Hugh, a ordonat el, adu bormașina.

Da, să trăiți, nu, să trăiți, dar oricum mi-ar fi plăcut să mă vadă tatăl meu, Blue Bones, cum caut aparatul UCIGAȘ și șurubelnița detașabilă, ducându-mă mintea chiar să mă întorc cu un prelungitor de zece metri care să ajungă la prizele de 240V. Am instalat totul cât ai bate din palme. Nu mi-a zis nimeni nu te atinge de întrerupătoare.

Puștiul n-a fost deloc bucuros să vadă bormașina, așa că în curând am fost ținta unei CRIZE DE ISTERIE dar când era vorba de arta lui, nimic nu-l putea opri pe Butcher, așa că în curând mașinăria a început să țipe și șuruburile au fost scoase din capacul lăzii și îi desfăceam pânza o blasfemie groaznică OPERA UNUI NEBUN dacă vreți să știți ce cred eu.

Am crezut că pe Poponar o să-l lovească DAMBLAUA dar în schimb și-a încrucișat brațele pe piept și și-a înălțat capul frumos și în colțul gurii i-a apărut un zâmbet.

— Oh, Michael BOONE, a zis el. Bineînțeles.

— Exact, a zis Butcher, dar nu s-a umflat în pene. Dimpotrivă, a început să-i tremure bărbia aia mare și i s-au micșorat și mai mult ochii. Era demodat. Până și eu îmi dădeam seama de asta. L-am ajutat să împacheteze pânza și abia am așteptat să ieșim de-acolo. Poponarului i s-a făcut probabil

milă de el fiindcă s-a aplecat și a cules toate șuruburile pe care le-am abandonat în graba noastră.

— Foliile sunt categoric de preferat, a zis el în timp ce mi-a pus șuruburile în palmă.

Vă gândiți poate că Butcher a fost distrus dar a cumpărat o duzină de sticle de vin la patruzeci de dolari bucata, iar a doua zi dimineața făloșenia i se întorsese. De un costum ARMANI avea acum nevoie și în seara aia când m-am întors acasă cu scaunul pliant arăta ca un bodyguard de la un club de striptease. Nu l-am întrebat câți bani mai aveam dar a hotărât imediat că vom merge împreună la un VERNISAJ și m-a sfătuit să mănânc și să beau ce se dădea pe-acolo fiindcă fondurile noastre se împuținau și din acel moment nu vom mai mânca seara. S-a dovedit că nu prea s-a oferit nimic în afară de brânză Kraft și castraveți murați și mi-am dat seama că va fi VAI DE CAPUL MEU dacă lucrurile vor continua așa. După aceea probabil că l-a cuprins o nevoie nestăvilită de a RELAȚIONA pentru că m-a dus înapoi pe Barthurst Street și m-a încuiat înăuntru DE SIGURANȚĂ, Doamne ajută-mi. Am tot urcat și coborât scările și apoi am stat mult timp pe scaun lângă ușa de la intrare, doar că pe dinăuntru. O dată a încercat cineva să intre, dar m-am prefăcut cu succes că sunt un CÂINE rău LEGAT.

A doua zi dimineața devreme Butcher s-a întors și ne-am urcat din nou în camionetă și după ce s-a ras iar în cap am pornit-o ca BĂRBAȚII DE LA ELECTROLUX să ne prezentăm marfa. Costumul Armani duhnea acum ca o berărie din estul Melbourne-ului și nu m-a mirat deloc că fratele meu a avut nevoie să pună în practică zicala CUI PE CUI SE SCOATE înainte de a ne putea arăta prin galerii. Era o chestie groaznică pentru el, zi după zi fără încetare, și nu era chip de vreo PAUZĂ, nici o clipă liberă în care să o iau la plimbare pe George Street și să-mi desfac scaunul lângă Cahill Expressway[1]. Unii dintre proprietari erau chiar

1 Prima autostradă construită în Australia, care traversează partea de nord a orașului Sydney.

drăguţi cu Butcher şi odată ne-au dus la un restaurant chinezesc dar mulţi din generaţia mai tânără nu dădeau NICI O CEAPĂ DEGERATĂ pe Michael Boone iar în a treia zi a fost BEAT MORT după micul dejun încolo şi aşa se face că a izbit camioneta de un Jaguar parcat pe aleea de lângă Galeria Watters. Ca de obicei n-a putut să-şi recunoască vreo vină şi după ce a dat de două ori cu spatele şi l-a mai izbit de două ori, a accelerat pe aleea înfundată, lovind tot felul de containere de gunoi şi maşini şi lăsând în urmă o întreagă bară de protecţie care ar fi putut fi folosită fără problemă drept dovadă împotriva lui.

Asta se întâmpla într-o miercuri noaptea. Nu avea loc nici un vernisaj, aşa că a cumpărat o sticlă mare de McWILLIAMS CLARET pe opt dolari nouăzeci şi cinci şi apoi m-a dus la restaurantul Hare Krishna Temple din Darlinghurst unde până şi fratele meu dădea impresia că este un monument al MANIERELOR AUSTRALIENE. N-aveau friptură şi nici cotlete şi nici măcar un cârnat cinstit de măcelar. Mâncând mâncarea aia groaznică şi străină am crezut că o să înnebunesc şi eu văzând în ce hal ajunseserăm. M-am hotărât să-mi iau scaunul şi să mă întorc în Marsh şi poate că aş fi făcut-o dacă aş fi găsit drumul. Uneori regret că n-am făcut-o. Viaţa ar fi fost mult mai bună dacă nu mi-ar fi frică.

13

Abia apuci să crezi că l-ai făcut fericit pe nenorocit, că iar e în rahat – ba o încăierare, ba un accident, ba se freacă de lume ca să i se scoale, ba un furt, ba un incendiu, ba o neînţelegere legată de dispariţia unor peştişori dintr-un acvariu. Orice oraş nou sau stradă nouă e o problemă şi de aceea am fost foarte bucuros să descopăr în clădirea de pe Bathurst Street, în mijlocul fostului ring de dans al lui Arthur Murray, un scaun de oţel de douăzeci de dolari, strâmb, vai de capul lui, coclit, şubrezit, nu prea se mai putea şedea pe

el, dar se mai putea dovedi folositor, şi nu numai pentru a ascunde droguri sau a schimba becuri.

— Al dracu' scaun, a zis Hugh. Doamne ajută-mi.

Şi l-a luat în primire cu fundul lui mare şi pătrat.

Fratele meu fusese crescut pe un scaun, după clasa a treia îşi petrecuse toată viaţa, legănându-se în faţă şi în spate în uşa măcelăriei. Aşa că, în momentul în care s-a ridicat şi şi-a pliat comoara, n-a trebuit să-l întreb unde avea de gând să se ducă. Era atât de fericit, încât nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

Afară aveam un trotuar de o lărgime acceptabilă şi chiar dacă ne găseam aproape de înghesuiala de pe George Street, era destul de linişte pentru ceea ce-şi dorea Hugh, adică şansa de a privi politicos lumea care trecea prin faţa lui. În curând l-am instalat complet, cu cartofii prăjiţi de-o parte, Coca-Cola de cealaltă, iar când să intru înapoi în casă s-a întors spre mine, încreţindu-şi nasul înspre ochii mijiţi – un semn că era sau foarte fericit sau pe punctul de a trage un vânt. Minunat, m-am gândit, pe asta am rezolvat-o. Dar bineînţeles că nu era rezolvată deloc şi după o jumătate de oră, când am coborât să văd ce mai face, am descoperit că dispăruse.

Aş vrea să pot spune că rahatul ăsta devine mai uşor pe măsură ce exersezi. Nu ajută deloc că Hugh are şunci în loc de braţe şi umerii lăsaţi şi că e puternic ca un taur – de fiecare dată mă gândesc că a murit, s-a înecat, a fost călcat de vreo maşină sau cules de vreo bandă de obsedaţi într-un microbuz cu uşi glisante. Şi nu pot face nimic decât să aştept, aşa că toată după-amiaza aceea, în timp ce încercam fără succes să obţin un credit, am alergat în sus şi în jos pe scări de parcă aş fi fost o reincarnare păroasă a mamei noastre aşteptându-l pe Blue Bones să se întoarcă de la partida de fotbal din Geelong. De fiecare dată şi-l imagina mort, ne declara orfani, şi de fiecare dată el îşi făcea apariţia beat criţă, iar noi băieţii îl ajutam să meargă pe coridor, sprijinindu-i toate cele o sută de kilograme. „Hai, Butcher, hai, mezinule,

fii bun și du-te până la Chinezu' pentru mine." La Chinezu' n-o vedeau niciodată pe mama, așa că le dădea mâna să-l placă pe tata.

La fel îl așteptam și eu acum pe fratele meu, iar când l-am auzit dând cu pumnii în ușă, m-am transformat în furia din ochii mamei noastre.

— Tâmpitule, unde ai fost?

Ei bine, el și scaunul lui fuseseră pe coclauri. Ceea ce sună bine, dar e o idioțenie – îi plăcea să cutreiere, dar nu i se putea da pe mână o cheie și ar fi luat-o razna dacă nu m-ar fi găsit acasă la întoarcere. Așa am ajuns să-l car, cu scaunul acela nenorocit cu tot, după mine prin galerii, dar nu contează, aveam probleme mai serioase decât Hugh. De exemplu, în curând mi-a devenit cât se poate de clar că nu voi reuși să capăt niciodată o expoziție fără cele două tablouri pe care le consideram cele mai convingătoare în momentul acela; unul fusese furat de polițiști, iar celălalt de Jean-Paul. Cât se poate de clar. Vă gândiți probabil, „De ce nu le împrumuți". Dar Jean-Paul nu mai coopera din cauză că – mă înțelegeți – nu mai putea avea încredere în mine.

— Îl fotografiez, a zis el, dacă te ajută cu ceva.

— Am nevoie de o fotografie de 25 pe 20.

— Nu te stresa, amice.

Rahatule, m-am gândit, nu-mi spune tu mie să nu mă stresez, hoț nenorocit ce ești.

— Îți vei căpăta poza de 25 pe 20.

Când rostește „vei căpăta" și „nu vei căpăta" atât de afectat, n-ai zice că el și tat'su sunt imigranți din Antverp, veniți cu un bilet de zece lire, că au construit șuri de tuns oile și au mâncat carne de cacadu la cină. Așa că de unde dracu' atâta prețiozitate la el? Dintr-odată parcă era Lady Wilson angajându-și muncitorii la tunsul oilor: „Ați luat parte activă la procesul de tuns anul trecut? Nu? Atunci nu veți avea onoarea să participați nici anul acesta".

L-am întrebat pe Jean-Paul:

— Când îmi voi *căpăta* poza?

— Mâine, mi-a răspuns mijind ochii.

Am aşteptat o zi, după care am sunat la el la birou şi bineînţeles că nimeni n-auzise de nici o fotografie 25 pe 20, cât despre Jean-Paul, el era în Adelaide ţinând un discurs la o conferinţă despre îndepărtarea cu Precizie a Bunurilor celor în Vârstă şi Infirmi.

La poliţie fusesem de trei ori şi de patru ori sunasem la numărul de pe cartea de vizită a inspectorului Amberstreet, dar acesta era un copoi de Sydney, aşa că nu s-a deranjat să mă sune înapoi. Deci, la naiba cu toate – am azvârlit scaunul lui Hugh în spatele camionetei şi am pornit-o spre buncărul acela groaznic pe care poliţia l-a construit în Darlinghurst. Deşi spre sfârşitul lui martie deja, era încă foarte cald, aşa că mă grăbisem să-i achiziţionez cartofii prăjiţi şi Coca-Cola şi plănuisem să îi instalez scaunul peste drum, lângă Oxford Gym.

Dar lui Hugh îi era frică de poliţie, iar când a văzut buncărul, a refuzat să iasă din maşină: a blocat portiera şi şi-a trântit mâinile peste urechile cărnoase şi moţate.

— Tâmpitule, i-am zis, o să te coci aici.

Drept răspuns, a tras un vânt. Cât de delicat era.

Am intrat în sediul poliţiei neintenţionând altceva decât să dau de Amberstreet, dar mi-am dat repede seama că n-avea nimeni de gând să mă oprească şi aşa se face că după mai puţin de zece minute ieşeam din lift la etajul al treilea unde am văzut scris pe perete „SECŢIA DE ARTĂ". Dintre toate miile de oameni care au văzut clădirea aceea oribilă, cine şi-ar fi putut imagina o astfel de răstignire? Alături se afla o uşă dublă care dădea într-o încăpere mare şi fără ferestre, în fundul căreia se găsea o cuşcă de fier de genul celor pe care le făceau probabil pentru maimuţele de la grădina zoologică. Aici erau depozitate lăzi, pânze, vreo treizeci şi două de modele de bronz ale acelor statui de Rodin care sunt veşnic obiect de litigiu şi par să se înmulţească precum iepurii primăvara. Uşa către această cuşcă era întredeschisă, dar ceea ce ar fi fost inevitabil următorul meu pas a fost întrerupt.

— Cine sunteţi dumneavoastră ? m-a întrebat o femeie minusculă în uniformă, care avea nasul cel mai nemaipomenit de lung şi drept pe care îl văzusem vreodată.

Am întrebat de Amberstreet.

— Inspectorul Amberstreet nu e aici, mi-a spus ea.

Avea o grămadă de împletituri şi argint pe ea şi nişte ochi albaştri pătrunzători.

— Atunci poate inspectorul Ewbank.

— A murit.

Dumnezeule, ultima dată când îl văzusem pe nenorocit, avea tabloul meu.

— O, nu, am strigat. Nu!

I s-au umezit ochii şi şi-a aşezat mâna pe braţul meu.

— Era în Coffs Harbour când s-a întâmplat, a zis.

— Ce-a păţit ?

— A făcut infarct, cred.

Dar ce s-a ales de pânza mea ? Putea foarte bine să fie încă în spitalul din Coffs Harbour. Dacă a căzut lada, probabil a crăpat şi ar putea fi acum – un scenariu mai rău decât spitalul – în vreun birou al aviaţiei de coastă sau la aeroportul din Coffs Harbour, toată mototolită şi îndoită, ca un meniu de pizzerie în fundul unui sertar de birou.

— Inspectorul Amberstreet e plecat la înmormântare, a zis ea, cu nările fâlfâindu-i de compasiune. La cimitirul La Perouse.

Dacă n-ar fi fost intimitatea conferită de nări, aproape că aş fi întrebat-o de ce religie era mortul. Ceea ce ar fi fost de mare folos având în vedere că La Perouse e un cimitir interminabil, iar când Hugh şi cu mine am trecut cu maşina prin porţiunea prezbiteriană şi pe la marginea evreilor, ne-am trezit blocaţi de zidul unei fabrici care forma de fapt graniţa sa de nord, iar drumul înapoi trecea printr-un cuib de mausolee chinezeşti. Mai jos puţin erau catolicii, iar la capătul celălalt, unde cimitirul e mărginit de grădinile chinezeşti de legume de pe malul pârâului, am zărit o înmormântare. Era o şansă dintr-o mie, dar am scos camioneta

de pe iarbă şi am parcat. Hugh şi-a scos scaunul. Eu am pornit-o spre groapa unde se ţinea slujba.

Coborâsem cam jumătate din deal, încercând să urmez pe cât posibil fâşia îngustă de asfalt, când am auzit un urlet în spatele meu, iar când m-am întors l-am văzut pe Hugh arătând animat spre un teritoriu religios pe care nu îl puteam desluşi, dar în direcţia generală a aeroportului şi a Terminalului Comercial Botany Bay.

Îl zărise oare pe Barry Amberstreet?

Evident că am ezitat. Dar apoi Hugh şi scaunul său au pornit-o pe deal în jos, sărind peste morminte, căzând, rostogolindu-se, ridicându-se din nou, printre prezbiterieni şi metodişti, repezindu-se spre umbra centralei electrice Bunnerong. Aproape de marginea de jos se zărea o siluetă solitară la costum. Arăta destul de slab ca să fie omul nostru. Eu aveam în picioare pantofi de piele, care erau complet nepotriviţi pentru o astfel de situaţie, dar Hugh purta adidaşi cu talpă aderentă şi alerga foarte sigur pe el, cu capul înainte şi braţul stâng pompând de parcă ar fi fost prizonier la Oxford Gym.

În spatele meu, maşinile plecau de la înmormântarea catolică şi, oricum, ce naiba credeam că fac? De ce nu puteam aştepta să-l văd pe Amberstreet a doua zi? Pentru că nu puteam suporta să ştiu că mi s-a pierdut tabloul. Pentru că era ultima mea speranţă. Pentru că, dacă pânza era în Coffs Harbour, aveam să mă sui în primul avion. Pentru că eram un copil, un tâmpit maniac, agitat, îngrijorat şi acum fugeam cot la cot cu uriaşul meu frate nebun, legaţi şi reflectaţi ca o nenorocită de spirală dublă de ADN, şi cum deja îmi pierdusem pantofii aceia buni de nimic, ajunsesem la nivelele de mai jos ale cimitirului, printre anabaptişti şi martorii lui Iehova, şi eram, în fond, ca un câine care fugea după un băţ pentru că nu-l mai vedeam pe individul în costum, nu mai vedeam decât gardul de lanţuri de la capăt pe care Hugh se căţăra acum, trăgând violent de scaun, al cărui picior se înţepenise. Plaja a fost cea care m-a zguduit în cele din urmă,

m-a făcut să mă usture ochii, să simt cum ceva mă zgârie în gât, felul de plajă care era, comparaţia cu alte plaje – amintirea pe care o aveam cu Hugh ţinându-l pe băieţelul meu în braţe în valurile spumoase de la Whale Beach. Acum mergea apăsat mai departe până a ieşit pe nisipul poluat de la La Perouse şi acolo şi-a dat jos cămaşa Kmart şi, cu carnea expusă – un dezastru roz, cremos –, s-a pus să se uite la containerele ruginite de pe debarcaderul din depărtare. În spatele meu, ca într-un amfiteatru, morţii strângeau rândurile împresurându-ne, iar eu mi-am înfipt degetul prin sârmă şi am început să plâng.

14

Cheliuţă s-a înfuriat pe nisipul de la La Perouse şi, ca întotdeauna, totul era o insultă personală, adică munţii se înălţaseră şi se fărâmiţaseră – stânca nenorocită, valurile nenorocite, peştii morţi, scoicile goale, coralii plesniţi ca nişte oase – astfel încât firele de nisip care se aflau acum pe scaunul camionetei Holden să poată călători prin veşnicie cu UNICA INTENŢIE de a-i irita lui fundul plin de coşuri. Tatăl nostru Blue Bones era la fel, iar noi fraţii trebuia să ne ferim din faţa furiei lui când găsea NISIP ADUS pe covoraşele din VAUXHALLUL CRESTA şi apoi urmau ameninţările cu biciuirile cu cureaua de ascuţit briciul, cu cablul electric, cu curele de piele neargăsită, să ne ierte Dumnezeu, ce gură avea, necruţătoare ca o tăietură de pe pielea lui. Copil fiind n-am putut niciodată să înţeleg de ce nişte nisip frumos şi curat putea să stârnească asemenea groază în ochii injectaţi ai tatălui meu, dar încă nu văzusem nici o clepsidră şi nu ştiam că voi muri. Nimeni nu va fi cruţat, iar când i-a venit ceasul tatălui meu, vântul cel etern şi nisipos i-a bătut prin măruntaie şi l-a spintecat, să-i ierte Dumnezeu păcatele. Nu şi-a găsit pacea nici în viaţă şi nici în moarte, n-a înţeles

niciodată cum ar fi să se transforme într-un fir de nisip care să cadă șoptind cu harul celor mulți printre degetele Domnului.

Când am ajuns înapoi pe Bathurst Street fratele meu a susținut că ADUSESEM NISIP în fostul studio Arthur Murray și apoi a dat SEMNE DE INSTABILITATE la fel ca mama noastră, biata mama, veșnic măturând, veșnic curată în caz că avea să fie chemată. SUNT EU DOAMNE. Uitare tralala lalala. Ochii lui Butcher scăpărau de reproșuri așa că am pus mâna pe mătură cum mi-a ordonat, iar când a azvârlit aparatul de fotografiat al fumătorului de marijuana pe geam, am știut că e mai bine să nu pun nici un fel de întrebare căci mi-am dat seama că o luase razna din cauza tuturor refuzurilor pe care le primise și nu mai putea suporta. În curând a terminat damigeana de McWilliams de opt dolari nouăzeci și cinci și a anunțat că mergem să mâncăm. Avea destui bani ca să mă trateze cu niște frigărui asortate, rinichi, costiță, cotlete, fripturi, cârnat de porc, dar își păstra fondurile pentru NEMURIRE așa că am știut că era pe punctul de a ne târî iar prin agonia unui VERNISAJ și m-a durut sufletul, Doamne ajută-mi, când i-am văzut ochii mici plini de reproșuri, când l-am văzut dând cu buretele pe costum, când i-am mirosit damful de hamei ud, duhnea ca un bar, Doamne ajută-mi, m-a făcut să mă gândesc la Bellingen.

— Haida, mezinule, a zis el, și adu-ți și nenorocitul ăla de scaun.

Am vrut să-i spun nu dar n-am avut curajul, fir-ar, numai Dumnezeu știe ce rău îi puteam încă face. În mașină n-am schimbat o vorbă tot drumul până la Australian Galleries din Paddington. Fratele meu își înghițise limba și n-a fost chip să-l clintesc, nici măcar când am tras un vânt MAI BINE AFARĂ DECÂT ÎNĂUNTRU cum spunea tatăl nostru, și mai spunea CALUL CARE TRAGE VÂNTURI NU OBOSEȘTE NICIODATĂ. Era într-o stare strălucitor de proastă când am ajuns la ADRESĂ, tot pastă de dinți și gel de păr și un singur capilar roșu vizibil pe nas. Era Michael Boone

care fusese cândva faimos şi l-a localizat pe ARTISTUL CARE EXPUNEA şi a băut trei pahare de pinot tasmanian în timp ce l-a lăudat cu nesimţire. Tabloul ăsta te dă pe spate! Iar ăla e o frumuseţe! Numai eu îi puteam vedea furia ascunsă, MAREA ZBUCIUMATĂ dintre ce spunea şi ce credea. Ţinta acestor ipocrizii era un BĂIAT DRĂGUŢ cu păr lung blond şi cârlionţat, care se bălăcea ignorant în disprețul lui Butcher şi eu nu mai puteam suporta, Doamne ajută-mi, îmi era teamă pentru amândoi, şi pentru mine, pentru că, dacă îl pierdeam pe fratele meu, eram şi eu pierdut. Din cauza neÎNŢELEGERILOR anterioare nimeni nu m-ar mai fi vrut. Am încercat să-i distrag fratelui meu atenţia dar acestuia începuseră să-i transpire îngrijorător pungile de sub ochii întunecaţi de vin aşa că mi-am luat scaunul din zona pinot noir-ului şi m-am aşezat într-un separeu unde nici chelnerii nu m-ar fi căutat. Îmi era foame, dar şi mai tare îmi era frică, deci am stat şi m-am legănat cu scaunul, în faţă şi în spate, ceasornicul uman, cu sângele târându-se ţâşnind formând vârtejuri şi respiram adânc făcându-l să se OXIGENEZE şi să capete o culoare cărămiziu aprins-aprins, iar dacă mi-ai fi tăiat gâtul aş fi crăpat, Doamne ajută-mi. Ce mizerie aş fi făcut. Asta îmi trecea prin cap când mi s-a adresat o voce de femeie. Ea a zis:

— Cei răciţi n-au voie să cânte imnul.

Ăsta era un CITAT din cartea minunată a groaznicului pictor Norman Lindsay.

— Nu mă recunoşti?

Femeia era frumoasă şi foarte slabă, stilul căruia i se spune BĂIEŢESC cu sâni micuţi şi o rochie de mătase care ţi-ar fi încăput în buzunar laolaltă cu batista.

— Ce mai face fratele tău?

Doamne ajută-mi, era Marlene Leibovitz deşi arăta cu totul altfel decât atunci când i se împotmolise maşina închiriată. Acum era mai degrabă TIPUL ARTISTIC cu părul coafat în STILUL NEGLIJENT dar era oricum foarte prietenoasă şi s-a pus pe vine lângă mine şi şi-a împărţit cu mine farfuria

cu gustări. Bănuiesc că trebuie SĂ-MI FI PIERDUT PE JUMĂTATE MINȚILE să mă bucur atât de mult s-o văd când știam că Butcher o învinuise pe ea că furase tabloul și ne distrusese viețile. I-am spus că am avut probleme cu poliția și că a trebuit să plecăm din regiune cu nimic altceva în afară de pânze și materialele care au încăput în camionetă. Și-a pus mâna pe brațul meu puternic și mi-a zis că și viața ei fusese nenorocită de exact aceleași evenimente. Soțul ei n-a putut face față stresului acelei responsabilități așa că din momentul furtului se ÎNSTRĂINASERĂ.

Avea părul foarte ciudat, de culoarea porumbului, nevopsit, deci nu trebuia să plătească O AVERE în fiecare lună ca să perpetueze o minciună. Ochii îi erau albaștri și apoși. M-am gândit că probabil era olandeză sau chiar nemțoaică, la fel ca și burlacul. Și-a găsit în curând un scaun și am făcut un picnic împreună și chelnerii în costume negre și cu cozi legate la spate s-au aplecat să ne servească în timp ce noi vorbeam despre *Plăcinta fermecată* și i-am spus cum Butcher îi construise fostului său fiu o casă de palisandru, aproape exact la fel ca și CURTEA PLĂCINTEI de la pagina șaizeci și trei, o știa foarte bine.

Asta m-a făcut să-i spun despre cum am pierdut și băiatul și curtea și despre toate celelalte nenorociri care se abătuseră asupra fraților Bones. I-am mărturisit foarte cinstit prin ce PASĂ PROASTĂ treceam, cum poliția nu ne-a înapoiat capodopera și cum galeriile nu-i dădeau fratelui meu nici o atenție.

— E un mare pictor, a zis ea.

Cum nimeni nu mai fusese de această părere din 1976, am fost uimit. A adăugat:

— N-ar trebui să treacă prin așa ceva.

Chiar în acel moment l-am zărit pe Butcher Bones care o acuzase pe nedrept. Era ocupat lingând pe altcineva și lucea groaznic, dădea din capul lui mare și stătea înclinat la 45 DE GRADE, astfel că probabil victima lui se credea cel mai interesant om de pe planetă. Cine ar fi putut ghici

că bulinele roșii[1] de pe pereți erau ca niște piroane fierbinți înfipte sub unghiile rupte de la degetele fratelui meu. M-am ridicat să-mi mut scaunul din raza lui vizuală dar bineînțeles că mișcarea mea i-a atras atenția și s-a întors, un bețiv solid și sticlos, și-a întins brațele și a mugit.

— Dumnezeule! a strigat el. Dispăruta doamnă Leibovitz. Aproape că am făcut pe mine.

15

În noaptea în care Marlene și cu mine stătusem de vorbă în Bellingen, fusesem un bărbat aproape decent. Dar la show-ul dezgustător al lui Steward Masters am fost mangă, beat mort, și tot ce-am văzut mi s-a părut fals, de prost gust, respingător ca niște paiete pe o ușă de latrină, iar apoi am zărit-o – cu ochii mijiți, buzele pline și acele două fântâni gemene de culoarea mierii formate de clavicula ei. Mi-a zâmbit și ochii îi păreau abia întredeschiși când mi-a întins mâna și m-am gândit: Tu ai furat nenorocitul ăla de Leibovitz.

Iar Hugh – fir-ar al dracu' – mi-a făcut cu ochiul.

Oh, m-am gândit, naiba să te ia. Crezi că merge mereu cu lugu-lugu?

Dar el își plia deja scaunul pregătindu-se de drum, iar paharul i-a alunecat din mână, izbindu-se de peretele galeriei și făcându-se fărâme.

Marlene Leibovitz s-a ridicat ca să se ferească de cioburile zburătoare.

— Hai să mergem!

Fratele meu a băgat paharul cu piciorul sub un birou.

— Bacana, a zis el. Bo-bo-lula.

---

1 Când însoțesc un tablou, acestea indică faptul că lucrarea a fost deja vândută.

Am abreviat ca să vă scutesc, n-aveţi ce regreta, nu există nici o traducere în afară de faptul că atunci când spunea „Bacana“, voia de fapt să zică „Balcan“, un restaurant de pe Oxford Street unde se gândea că era cazul să îi ţin companie doamnei Leibovitz în timp ce el, marele carnivor gras, avea să îşi umfle fălcile cu cărnuri croate la grătar. Şi vreţi să ştiţi ceva? Cinci minute mai târziu eram toţi trei în camionetă, duduind de-a lungul lui Oxford Street, scaunul lui Hugh lovindu-se de grilajul din spate şi hoaţa de tablouri – pentru că asta era pentru mine în acel moment – stând uşoară şi mătăsoasă alături de mine. Pasagerii mei vorbeau amândoi, Hugh despre nevoia de a bate carnea viţeilor nenăscuţi cu un ciocan de lemn, iar peste această atrocitate am auzit-o clar pe Marlene Leibovitz spunându-i că avea necazuri cu poliţia. Această ştire m-a săgetat drept prin pinot noir-ul pe care îl băusem, dar apoi a trebuit să trec pe roşu lângă Ormond Street şi, până să dăm cu botul de Taylor Square, începusem să mă întreb – cei care trag la măsea ca şi mine vor înţelege cu siguranţă – dacă nu îmi imaginasem cumva totul.

Aş fi întrebat-o despre poliţie, dar a trebuit să parchez, iar în timp ce coboram ferestrele pentru a înlesni drogaţilor accesul, mi-a spus ea singură oricum. Cei de la secţia de artă de la poliţie intraseră, pretindea ea, prin efracţie în apartamentul ei.

— Dar ştii deja toate astea, a zis ea.

— Nu cred. Nu.

S-a încruntat.

— L-au dat în urmărire prin Interpol.

— Pe cine?

— Pe Olivier, soţul meu. A fugit. Nu citeşti ziarele?

Fratele meu îşi făcea acum drum prin mulţime, cu hotărâre, iar scaunul i se legăna atât de periculos, încât n-am avut timp să-i răspund.

— Ţii minte, nu? a insistat ea, grăbindu-se să ţină pasul.

Atenţia îmi era în continuare distrasă de fratele meu, aşa că a repetat.

— Am discutat despre soțul meu.
— Oarecum vag.
— Nu, a zis ea și m-a apucat de mânecă. Foarte clar. Opera tatălui său îl îmbolnăvește. Asta îți amintești?
Nu știam ce să spun sau încotro să privesc, cert e că n-am întrebat cum poate o pictură nemaipomenită să îmbolnăvească pe cineva.
— Poliția îl persecută pe singurul om din lume care n-ar fi putut să facă așa ceva.
De ce simțea nevoia să-mi spună chiar atât de multe?
— E fizic incapabil să atingă un Leibovitz.
Am dat din umeri.
Și-a încrucișat brațele pe piept, urmărind circulația, și am rămas în tăcerea aceea suspendată până am fost conduși la masa care fusese pregătită pentru noi și lui Hugh i s-a permis să-și desfacă scaunul. Când se uita la el, ochii Marlenei Leibovitz erau surprinzător de moi, iar când a zâmbit – nu mult, doar o încordare minusculă a mușchiului buzei de sus – am avut pentru o clipă eronata impresie că avea să izbucnească în lacrimi.
— Crezi că eu am făcut-o, nu-i așa? m-a întrebat, rupând dintr-o chiflă și împingându-și bucata în gură, destul de dizgrațios. Ai strigat la mine „dispăruta Leibovitz". A fost foarte urât din partea ta, Michael.
— Te cheamă Marlene Leibovitz. Și ai dispărut.
— Cum să nu, a spus ea.
O rochie de un roz-piersică îi înfășura ca un cearșaf de mătase trupul frumos și arămiu și nu i-am mai putut susține privirea umedă.
— Îmi cer scuze dacă am fost bădăran, i-am zis. Toată treaba asta mi-a nenorocit munca. În primul rând, mi-am pierdut studioul.
— Foarte bine, a spus ea calm. Dacă vrei să știi adevărul, Honoré Le Noël a fost cel care i-a furat domnului Boylan pânza.

Dar apoi a venit chelnerul şi Hugh avea cerinţe speciale şi am văzut-o pe Marlene cum îşi suflă discret nasul.

— Ascultă, a zis ea, în timp ce ni se turna vinul.

Şi mi-a povestit din nou despre cum Honoré Le Noël fusese surprins în pat cu Roger Martin. Dominique l-a dat afară din casa de pe rue de Rennes numărul 157, ceea ce el a acceptat bucuros, printre altele pentru că avea o reşedinţă mult mai frumoasă în Neuilly. Dar când ea i-a cerut să-şi dea demisia din Comitet, el a fost de neclintit. Până în acel moment, ea îşi imaginase că membrii erau de partea ei. Ea fusese cea care înfiinţase Comitetul, în fond. Cu toate acestea, când le-a cerut să îl îndepărteze pe Le Noël, i s-a spus că el este marele expert în opera lui Leibovitz şi că va fi în detrimentul tuturor să se facă un lucru atât de abominabil. În cele din urmă ea a umplut Comitetul de propriii ei aliaţi, dar asta a necesitat ani de comploturi, iar Honoré a avut tot timpul din lume să o lucreze bine de tot.

În 1966, când Dominique era, ca de obicei, lefteră, a scos la iveală o capodoperă din perioada târzie, cu titlul de *Ampère*. A scos-o la licitaţie în New York, dar cei de la Sotheby's, care ştiau câte ceva despre reputaţia ei, au cerut Comitetului să confirme lucrarea, aşa că tabloul a fost împachetat şi trimis înapoi la Paris. Honoré probabil că atâta aştepta – şi cine ştie, poate el fusese cel care şoptise la urechea celor de la Sotheby's – şi a reuşit să convingă destui membri din Comitet că Dominique umblase la pânză. Întâmplarea făcea că nu era deloc adevărat, dar el era expertul şi mai era fără îndoială şi un om rău pe care nu ţi-l doreai ca duşman pentru că acum reuşise să îi facă pe cei din Comitet să îşi pună la îndoială propriul bun simţ. Asta nu s-a întâmplat peste noapte, ci de-a lungul câtorva săptămâni sau luni. În punctul culminant al disputei, Dominique a intrat în La Coupole şi a aruncat o carafă cu apă peste Honoré, dar asta i-a subminat cauza şi mai mult şi Comitetul a refuzat să susţină *Ampère*. Odată ce s-a întâmplat aşa ceva, drept moral sau nu, cei de la Sotheby's au refuzat să mai ia lucrarea.

— După ce l-au declarat un fals, mi-a zis Marlene, Comitetul a ordonat distrugerea tabloului.

— Ce?

— L-au ars.

— Îți bați joc de mine.

— Vorbim despre Franța. Trebuie să mă crezi. Așa cere legea. De aceea nu vrei să-ți lași vreun tablou prin preajma acestor Comitete. Au făcut-o sub supravegherea poliției. Bineînțeles că adevărul a ieșit ulterior la iveală. Incineraseră o capodoperă. Și a ieșit un scandal mostru.

— Au ars un Leibovitz!

— M-apucă plânsul, a zis ea.

— Dar de ce să-i fure lui Dozy tabloul?

Marlene a mai mestecat niște pâine și a dat cu putere din cap.

— Își va face apariția în Franța. O să vezi.

— Cum? De ce?

— E bogat și n-are altceva de făcut. E ca un soi de rege nebun și exilat care își imaginează că își poate recăpăta tronul. E obsedat de „cazul Leibovitz". A fost odată în același avion cu Boylan, a stat alături de el, amândoi la clasa întâi, și au început să povestească. Boylan are un Leibovitz. Honoré e o lipitoare care a dat de o venă proaspătă. Cât ai clipi din ochi sosise deja în Australia. A cules mostre de culoare și nu e neapărat faimos pentru finețea pe care o posedă când vine vorba de lucru manual. S-a întors la Paris și a scris un raport despre starea în care se află tabloul. Este un document dement. Spune că e o lucrare din perioada de mijloc, „aranjată" ca să pară că e o piesă valoroasă din perioada timpurie. De unde poate să știe? Ce drept are? Pur și simplu își imaginează că este stăpân peste Leibovitz. Că este expert. Spune că are radiografii care să-i susțină cazul, dar nu le-a văzut nimeni. Crede-mă, Michael, n-am nimic de câștigat din asta. N-aș suporta să fac vreodată rău unei opere de artă. Te rog să nu crezi lucruri rele despre mine. Chiar n-aș putea să suport.

În acest moment și spre surpriza mea, Hugh și-a pus mâna unsuroasă pe brațul gol al lui Marlene iar eu, văzându-i revărsarea de lacrimi care i se adunase în genele de jos ale ochiului stâng, i-am luat, la rândul meu, mâna. Deci, ce se poate face cu sentimentele mele? Trebuie arse sau țintuite de perete?

16

Marlene avea să fie iubita fratelui meu – m-a lovit gândul și-am rămas ca trăsnit – dar nu era prima dată că îmi dădeam seama de asta înaintea lui. Uneori îmi venea să îl plesnesc și să îl pocnesc și să îl cotonogesc pentru cruzimea lui și habar n-are că eu am fost și mai îndrăgostit de așa-numita Curvă a Pensiei Alimentare decât a fost el. În această privință eram gemeni, latura cea mai bună din noi era identică. În Bacana, mi-am pus mâna pe brațul minuscul al lui Marlene și am privit cum lacrimile acelea triste i se scurgeau din ochii frumoși n-ați mai văzut un asemenea albastru – fire de albastru închis, albastru de opal, Doamne ajută-ne, aranjate sub forma unui ochi uman.

Butcher spunea întotdeauna că nu există Dumnezeu, nu există minuni, a stat și a judecat-o pe Marlene și a găsit-o vinovată de furt, dar apoi i-am văzut privirea aceea urâtă și rânjită și mi s-a făcut rău imaginându-mi ce va face, gândindu-mă că pula lui mare și groasă nu va fi în nici un fel descurajată de faptul că o condamnase fără proces. Artistul nu trăiește decât pentru el, este teoretic ca un CĂLUGĂR, un PREOT sau un REGE, dar în ciuda acestei opinii general acceptate el își căuta veșnic câte o femeie care să-l lase să-și vâre fața de gânganie irlandeză între sânii ei. Cine n-ar fi putut adormi în mireasma de lavandă care se ridica din pielea unei femei?

Când locuisem în Sydney înainte, fratele meu obișnuia să mă ducă la O ATINGERE DE LUX în Surry Hills, dar

nu înainte de a mă speria de moarte cu prezervative și instrucțiuni despre unde aveam voie să mă duc cu gura. Dar eu știam mai multe decât el, așa fusese întotdeauna. Fetele erau foarte drăguțe FĂRĂ BATERII, TU EȘTI JUCĂRIA MEA IUBITULE cel puțin trei dintre ele făceau economii ca să-și trimită copiii la școală, dar Butcher mă aștepta întotdeauna afară. Zicea că nu-i pasă cât durează, că avea să folosească timpul gândindu-se, dar multe gânduri nu i-au trecut niciodată prin minte, iar când i-am atins brațul lui Marlene sentimentele mele se aflau pe un tărâm închis pentru el, acces interzis, LA DRACU-N PRAZNIC.

În Bacchus Marsh am cunoscut multe fete cu nume care se pronunțau Mah și Wah și Lah. Asta era o glumă. Făăă-Wah! Asta e altă glumă.

Mah-Leen și nu Mah-Lane – și mă refer aici la Marlene Warriner și Marlene Boatwright și Marlene O'Brien și Marlene Repetti așa că nu m-am mirat să aflu că Marlene Leibovitz era de fapt Marlene Cook și că se născuse în Benalla, un orășel tare drăguț în North Eastern Victoria, nu cu mult mai mare decât Bacchus Marsh.

Fratele meu însă a fost foarte surprins pentru că o catalogase drept NEW YORKEZĂ. Dar ea era Marlene Cook și mama ei era proprietara de la COFFEE PALACE. Era tipul de fată care SCRIA întotdeauna ca să afle mai multe informații despre POVESTEA ZAHĂRULUI sau istoria AUTOMOBILULUI AUSTRALIAN. Când am auzit toate astea, mi-am dat seama cu tristețe că era foarte potrivită pentru fratele meu pentru că și din cauza lui fuseseră veșnic probleme cu căsuța noastră poștală numărul 46, care era mereu blocată cu BROȘURI și MOSTRE GRATUITE în detrimentul unor lucruri mai importante.

Corespondența asta a fost cea care i-a îndepărtat de ai lor, în cazul ei pentru a deveni o AMERICANCĂ IMAGINARĂ, o expertă în opera lui Leibovitz, când singura ei educație consta în faptul că fusese dată afară de la liceul din Benalla pentru indisciplină – recunoscuse asta ea însăși, cine

să-i pună spusele la îndoială? N-am uitat niciodată că și eu fusesem dat afară în clasa a patra. M-am ascuns în pat o săptămână întreagă trăgându-mi cearșafurile peste cap. Habar n-au avut ce imagini vedeam, cât de aproape au fost de o moarte violentă, Doamne ai milă de mine. Sânge țâșnindu-le prin nări și prin ochi.

Și iată-te și pe tine, Hugh, a zis ea, mâncând *ćevapi* de porc în Taylor Square. Cine și-ar fi imaginat una ca asta în Bacchus Marsh?

Nu îi împărtășeam opiniile dar nu-mi păsa pentru că era foarte plăcut să-i fii prin preajmă. Îl reducea pe Butcher la tăcere, alinându-i FURIA DEMENTĂ care fusese stârnită de lucrările acelui pictor frumușel și în general de faptul că nu mai era LA MODĂ. Ea a comandat clătite cu prune și trei furculițe și după ce m-am ghiftuit de eram gata să PLESNESC ne-am întors cu toții pe Bathurst Street, dar nu înainte ca Butcher să cumpere două sticle de D'ARENBERG DEAD ARM SHIRAZ la 53$ bucata, prețul fiind un indiciu că intenționa să o facă să-i placă mai mult de el decât de mine. Așa e viața. Cine știe ce-și mai aduce el aminte despre noaptea în care a început să i se schimbe întreaga viață? Nu vorbește decât despre cum mi-am uitat scaunul în restaurant și a trebuit să ne întoarcem și să îi explicăm chelnerului că ne aparținea de drept. Nu e vina mea că sunt atâția bețivi agresivi și criminali în Darlinghurst la ora aia din noapte.

În cele din urmă am ajuns să urcăm scările clădirii din Bathurst Street, fără să ne oprim măcar la primul etaj ci mergând direct la al doilea. Luminile școlii de dans erau mai bune decât am fi putut spera și Butcher le adunase și le îndreptase spre peretele cel mai lung iar acum, în ciuda rănilor pe care le suferise în timp ce îmi recupera scaunul, m-a putut ajuta în timp ce prindeam pânzele la locul lor. Pe locuri, fiți gata. Era ca o nenorocită de pasăre-grădinar care îi înșiră femelei cochilii de melci și păianjeni morți, umflându-se în pene ca să pară mai mare, alergând încoace și încolo, Doamne ajută-mi, cioc-cioc-cioc.

Până în acel moment doamna Leibovitz fusese VULNERABILĂ, dar acum ochii ei își pierduseră orice urmă de sentiment și ne-a dezvăluit ceea ce este cunoscut sub numele de constituție profesionistă stând exact în ACEEAȘI POZIȚIE pe care o va avea și inspectorul Amberstreet mai târziu, ținându-și cotul stâng în mâna dreaptă în timp ce stânga îi susținea bărbia și îi acoperea gura frumoasă. Nu cred că ăsta era rezultatul la care se aștepta fratele meu.

N-a scos o vorbă, preferând să dea din cap că văzuse suficient și la semnul ei noi cei doi bărbați mari am făcut pânza sul și am desfăcut-o pe cealaltă. Doamne ajută-mi, nu eram sigur ce anume se întâmpla. Nimeni nu se atingea de Dead Arm Shiraz, deși fusese oferit împreună cu cochiliile și păianjenii.

Apoi ea a zis:

— Pot să-ți aranjez o expoziție în Tokio.

Doamne ajută-mi.

Nu mă așteptasem deloc la una ca asta. Oare el da? Nu-mi pot da seama. Dacă aș fi fost în locul lui aș fi început să chicotesc și să țopăi în jurul camerei, DANSUL LUI BUTCHER de Arthur Murray. Dar ochii lui de Boone au rămas întunecați și mici ca și ai tatălui meu în momentul în care se gândea că prețul bun al unui animal putea să ascundă o BOALĂ CARE TREBUIA DECLARATĂ.

Unde?

În timp ce gura masculului era abia întredeschisă, a femelei se căscase a surpriză. Ferestrele erau deschise înspre stradă și se auzeau țipete, poate că ALBII veniseră să-i bată pe GALBENI, cum li se spunea. Femeia și-a scărpinat partea de sus a brațului gol și arămiu și l-a întrebat dacă a mai fost la Tokio. El se purta de parcă ar fi încercat să-i fure banii din buzunar.

— Cum pot să obțin o expoziție în Tokio?

Fața îi era ca un ou sau o piatră de râu, nici o fisură prin care s-o pătrunzi.

— La Mitsukoshi, a zis ea, zâmbind și încruntându-se puternic, în timp ce fruntea i se ondula ca marea la reflux iar sub tălpile ei râmele se agitau într-o panică tainică.

— Mitsukoshi?

— Magazinul.

— Un magazin, a zis el, ca și cum ar fi fost ceva dezgustător să cumperi o pereche de șosete și n-ar fi trăit cincisprezece ani în spatele unui nenorocit de magazin care i-a fost și moștenire și responsabilitate.

Marlene n-avea de unde să știe că ne aflam în pericolul de a ni se servi o predică bazată pe idei pe care i le băgase în cap Burlacul Neamț. Oricum, I-A TĂIAT-O SCURT, deschizând prima dată una din sticlele de cincizeci de dolari de Shiraz și turnându-și din ea într-o ceașcă de cafea, apoi explicându-i fratelui meu, în timp ce acesta se plimba încoace și încolo ca și un cal într-un frâu de manej, că în Japonia toate expozițiile importante se organizau în magazine. Nu pricepeam de ce îl suporta, dar bineînțeles celor așa-zis de geniu li se acordă LIBERTATEA de a se comporta ca niște IDIOȚI PERFECȚI. Marlene Leibovitz a insistat, scoțând în cele din urmă din geantă o agendă în care erau îngrămădite tot felul de hârtii, și mari și mici, printre care și o bucată de carton cu argintiu pe margini. Pe aceasta se aflau trei lucruri importante. Primul era numele magazinului Mitsukoshi, al doilea era furiosul Jackson Pollock cel împroșcător de vopsea Duco, dar abia când a ajuns la PRINȚESA MOȘTENITOARE s-a TREZIT și fratele meu.

— Ei bine, dracu' să mă ia, a zis Butcher.

E un mare mister pentru mine cum un individ atât de pornit împotriva REGINEI ELISABETA A ANGLIEI putea să fie atât de pătruns când era vorba de o prințesă japoneză, dar în curând a avut o mare ERECȚIE, PULSÂND CA UN CIORAP PLIN DE GREIERI. Și cine sunt eu în fond să încerc să-i înțeleg tainițele creierului fojgăitor? Tot ce știu este că Butcher a văzut caracterele alea japoneze argintii pe spatele cartonului și ca urmare a fost atât de complet

convertit la Mitsukoshi, încât n-avea să se mai răzgândească niciodată, nici măcar atunci când a descoperit că expoziția lui Jackson Pollock fusese de fapt deschisă de o VEDETĂ DE TELEVIZIUNE.

În seara aceea s-a născut și entuziasmul lui pentru peștele crud de toate felurile și după ce a mâncat TON DIRECT DIN BARCA DE PESCUIT s-a intoxicat cu un parazit care dădea balonări, crampe, diaree și reacții neobișnuite prin mațe. Dar asta nu a fost singura aventură neobișnuită din lunile care au urmat.

17

Hugh e întotdeauna acolo, Hugh cu scaunul lui și sandvișul cu pui și salată, nu poți să te piși sau să parchezi mașina fără să-l iei și pe el în considerare, și – ca să fiu al naibii de precis – așa au stat lucrurile încă de când împlinise douăzeci de ani, aniversare pe care a sărbătorit-o încercând să-și înece tatăl în vană. Blue Bones era un mare ticălos, puternic și alunecos ca un varan bătrân, și l-a trântit pe Slow Bones pe spate și, ajutat fără îndoială de toate urletele alea îngrozitoare, i-a umplut pe jumătate plămânii cu apă și săpun înainte ca mama să spargă ușa cu o toporișcă. Dacă te bazai pe Hugh să-ți facă istoria familiei, n-aveai să auzi niciodată acest incident, pentru că își iubea tatăl dincolo de orice măsură, și toți patru am interpretat o melodramă violentă și zgomotoasă în ziua în care am sosit să-l iau cu mine la Melbourne. Biata mama. Fusese o fată frumoasă.

Din acel moment, Hugh și cu mine am rămas indisolubil legați și n-am nici un chef să mă deprim amintindu-mi unde stăteam pe vremea aceea când eram pe jumătate nebun de furie și dezamăgire că ajunsesem să tai carne de vită pentru William Angliss într-o fabrică din Williamstown, iar fratele meu trebuia deseori să sufere teribil, abandonat prin

mașini noaptea, prin baruri după ora închiderii, lăsat pe mâna hoților de automobile, a drogaților, a studenților de la universitatea Monah. În momentul în care am cunoscut-o pe Reclamantă, cum preferă să i se spună acum, Hugh ajunsese să nu mai suporte să fie lăsat cu alții și nu mai aveam de ales decât să-l am tot timpul în așa-zisa mea grijă.

Casa din East Ryde am cumpărat-o când prețurile tablourilor mele erau pe val la licitații, adică în 1973, când Galeria de Artă din New South Wales a binevoit în sfârșit să-mi ofere o expoziție retrospectivă. Nu pot să vă spun cât de frumoasă era strada pe vremea aceea, când mai exista industrie ușoară, înainte de a apărea Jean-Paul, înainte de casele cu piscină, înainte de BMW-uri. Terenul era înclinat spre nord, iar grădina era sălbatică și vie cu narcise ascunse și roșii minuscule încurcându-se prin iarbă, cu meri bătrâni cu trunchiuri contorsionate – Ribston Pippin, Laxton's Fortune – soiuri abandonate de atunci încoace de managerii de producție, de cumpărătorii din supermarketuri, toți dăunători mai nocivi decât molia mărului.

Reclamanta era înaltă și grațioasă ca o felină, iar eu eram plin de mine și prost ca un bărbat de douăzeci și opt de ani, croindu-mi drum printre blițurile aparatelor de fotografiat cu o tigresă la braț. Cine nu m-ar fi invidiat? Era superbă ca o vedetă de cinema, cu pielea de culoarea mierii și o istorie genetică misterioasă deși i se spunea deseori că e o regină. Din seara în care ne-am cunoscut, în casa mea mirosind stătut a hamei au început să se reverse diverse arome – chimion, nucșoară, busuioc, praz înmuindu-se în tigaia mea veche. Era vară și grădina se îmbătase cu mirosul de fructe fermentate și iarbă proaspăt tăiată, iar ea și-a instalat o măsuță într-un colț umil al studioului meu unde a început să deseneze imagini minuscule de obiecte și făpturi imaginare, totul atât de original, ca nimeni altcineva, pe care apoi le cioplea încet în bucăți de lemn și le tipărea. Îmi plăcea la nebunie scara la care erau făcute, aparenta lor modestie, și mă înfuria groaznic să le văd neglijate în favoarea rahatului

uriaș și cu gură mare al artei din Sydney. Și da, eram îndrăgostit de ea, și am luptat pentru ea, devenind probabil penibil. Mi-am forțat galeria să îi expună lucrările și prietenii să i le cumpere. Cine n-ar fi putut vedea fisura fină din piedestal? Numai eu n-am văzut-o, onorată instanță, n-aș fi văzut-o nici dacă viața mi-ar fi depins de asta.

Bineînțeles că ne certam. Dar când ai crescut într-un cămin în care mama ta ascunde douăzeci și șapte de cuțite în fiecare seară, urmele lăsate de aceste conflicte îți păreau mai degrabă ca niște mușcături din dragoste. Ne-am certat violent când a vrut să-l exileze pe fratele meu într-un șopron din grădină, dar în același timp îi spunea Frate Hugh, Frère Hugh, Frate Bones. Îl săruta pe obrajii lui grăsani. Îl făcea să roșească. Îi gătea *ćevapi*, special pentru el, vită, miel, porc, usturoi, piper, dar tot ea a fost cea care, când l-a surprins cutreierând prin casă în bieții lui chiloți lipsiți de modestie, a fost cuprinsă de o groază teribilă și mi-a poruncit să îl încui în camera lui noaptea. Am întrebat-o dacă e nebună fără să-mi treacă prin cap că de fapt era. A pretins că îi e frică să nu fie răpită și m-am gândit: Ah, mare lucru, și – vă rog să nu râdeți – am instalat un lacăt uriaș și murdar pe dinăuntrul ușii de la dormitorul nostru.

Acum aud că toată lumea a văzut că mariajul era un dezastru, dar pe vremea aceea i-o trăgeam ca un nebun de trei ori pe zi, iar lacătul acela nu părea mai mult decât un coș minuscul, o imperfecțiune umană pe rotunjimea fundului ei perfect de zeiță. N-am prevăzut molia mărului, viermii care aveau să-și facă în curând apariția.

Când s-a născut Billy Bones, l-a ținut pe micuț în dormitorul nostru și am fost foarte impresionat de atitudinea ei până ce am aflat că se temea de fapt că Hugh va da năvală spărgând ușa și va mânca bebelușul în timpul nopții. Stătea de pază în spatele lacătului și poate că am mai fi încă împreună, eu și Reclamanta, cu Billy Bones între noi, zgâriindu-ne gambele cu unghiile lui murdare de la picioarele de copil dacă ea ar fi fost în stare să suporte damfurile emanate

de scutecele lui murdare. Mirosul de rahat îi făcea greață. Așa că Billy Bones a fost în curând mutat în camera sa, unde era păzit de o alarmă Fisher-Price. Cine a cumpărat alarma? Eu, evident.

Cât despre prezumtivul canibal, acesta păstra o distanță precaută față de copil, ca o mâță care urmărește sosirea unui pui de cățel în casă – observa îndeaproape, dar rămânea deoparte, în colțul lui. Mama însă a rămas de veghe, trează în timp ce eu îi sforăiam satisfăcut în ureche. Și n-o să vă vină să credeți. Bietul Hugh a fost prins imediat în flagrant. Șiretul wombat se târâse de-a lungul coridorului și îndepărtase cele două baterii de la alarma de la ușă, dar se pare că nimic nu scapă urechilor unei mame. Am fost târât la locul faptei, dedesubtul jucăriilor pe care le atârnasem plin de afecțiune de tavanul camerei. Acolo, sub umbrele uriașe ale unui stol de vulturi, cacadu, papagali roz, păsări ale căror aripi se înălțau și coborau încet în aerul îmbălsămat al Sydney-ului, se afla silueta masivă și cocoșată a Carnivorului, aplecat deasupra fiului nostru.

— Hugh!

A tresărit puternic, cu copilul în brațe, și, în lumina puternică a lanternelor de urgență, a devenit clar că atenția îi fusese captată de mult mai mult decât de alarma Fisher-Price. Scutecul plin de rahat fusese schimbat și tânărul Bill Bones se transformase într-un pachet perfect curat, ca un kilogram de cotlete și cârnați. Poftiți, doamnă. Mai doriți și altceva?

Trebuie să fiu corect și să spun că reclamanta a izbucnit în râs.

Și astfel, fără întârziere și pentru următorii aproape șapte ani, Frère Bones a devenit iubitul Unchi Bones, omul bun la trântă și doică. Iar când l-am văzut după mult timp, în Bellingen, cu cățelușul înfășurat în haină, aproape că mi-a frânt inima pentru că amărâtul ținea câinele ăla, și mort și viu, așa cum îl ținuse cândva pe fiul meu.

Fiul meu îl iubea pe Hugh, de ce n-ar fi făcut-o? A crescut gonind după el prin iarbă, mâncând mere cu aromă de

anason, dându-se cu bărci de lemn pe balta mică și verde. Le plăcea să se ia la trântă, amândurora. Chiar și atunci când n-avea decât șase luni, pe Bill nimic nu-l făcea mai fericit decât să-l rostogolești înainte și înapoi aproape violent. Din secunda în care a putut merge, a început să se repeadă ca un taur la picioarele noastre bărbătești și n-a existat o zi în care să nu-și ceară trânta de cum mă vedea. E greu de crezut acum, dar Slow Bones era fericit. Era ca un câine mare care avea pui, veșnic jucăuș și permițând tot felul de ciupituri și lătrături și hârjoneli. Așa că n-am nici o explicație pentru ce s-a întâmplat atunci când s-a întâmplat în cele din urmă. Probabil că Bill nu i-a dat drumul sau l-a apucat de vreo parte sensibilă din greșeală, pentru că Hugh a făcut ceea ce îi făcusem eu întotdeauna, mișcarea la care recurgeam eu când nu îl puteam învinge prin nici un alt mijloc.

Eram în studio când am auzit urletele, mugetul adânc al lui Hugh, țipătul de durere al lui Billy ca o pânză de metal tremurând de durere. Îi văd și acum. Cât mi-aș dori să n-o mai pot face. Fratele meu întinzându-mi fiul ca și cum ar fi încercat să-l îndepărteze sau să-l împingă înapoi printr-un văl ca o pânză de păianjen al timpului. În primă instanță nu mi-am dat seama ce vedeam: degetul mic al băiețelului atârnând, abia mai ținându-se într-o bucată de piele, ca și gâtul unui pui de găină.

Pentru mai multe amănunte, v-aș trimite la declarația Reclamantei, dar eu am fost întotdeauna categoric hotărât să nu îmi abandonez nici fratele și nici fiul, deși în această privință aveam o părere exagerată despre drepturile mele. Deoarece se pare că nu era de căderea mea să aleg, ci a unui judecător cu cravată Pierre Cardin, care i-a transformat pe Frații Bones în obiectul unei sentințe de limitare a accesului și în cele din urmă am văzut lacătul acela într-o altă lumină.

Așa că veți înțelege acum de ce, atunci când superba Marlene Leibovitz a zis că îmi va obține o expoziție în Tokio, primul meu gând nu a fost la caracterul ei moral – care nu e o calitate pe care să o cauți vreodată într-un dealer – ci

la Hugh. Hugh e întotdeauna acolo, la fel ca şi problema că trebuie să faci ceva cu el.

18

Nu mi-ar strica o liră pentru fiecare din dăţile în care Butcher a hotărât că e timpul ca eu s-o şterg la culcare, dar în cazul lui Marlene Leibovitz n-a fost nevoie de cuvinte, DISCUŢIA LOR DE AFACERI fiind atât de urgentă, încât le-am spus adio înainte să-mi fie mie ruşine pentru ei amândoi. Dumnezeu să fie cu ei. Când m-am ridicat să plec m-a sărutat pe obraz şi mi-a spus într-o limbă străină ceva care trebuie să fi însemnat noapte bună. N-aveam nici un motiv să mă excit în ciuda a ceea ce simţeam.

După ce i-am lăsat să-şi continue NEGOCIERILE m-am aşezat pe treptele dintre primul şi al doilea etaj dar nu peste mult timp Butcher s-a năpustit afară din încăpere ca un CÂINE DE PAZĂ care a scăpat din lanţ. Ce era să fac? L-aş fi putut pocni în nas dar tatăl nostru făcuse bine să ne înveţe că e o prostie să te baţi pe scări aşa că am coborât până ce l-am auzit închizând uşa de sus şi trăgând zăvorul, trăgându-i-o ei, trăgând o încărcătură de spermă, ce-mi păsa mie?

Din momentul în care am fost dat afară de la Şcoala de Stat numărul 28 FĂRĂ SĂ AM VREO VINĂ am ocupat un scaun gri de oţel achiziţionat de la unul dintre Depozitele AR-BEE, iar în duminicile de vară seara şedeam şi mă uitam la traficul care cobora dinspre Ballart şi Pentland Hills, automobile făcute din oţel dar care arătau de parcă ar fi fost vii, ca nişte căţei în călduri, fiecare amuşinându-i coada celui din faţă, un lanţ neîntrerupt de bărbaţi şi femei, iubiţi şi iubite, femelele cu capul lăsat pe umerii masculilor, din când în când câte un braţ subţire întins de-a lungul părţii de sus a banchetei din spate. Aşa treceau unul după altul în miriade gata de împerechere, stopurile roşii înlănţuindu-se într-un

colier ce strălucea în amurg și întristare. După aceea mergeam în camera de vară – așa îi spuneam părții din verandă pe care Blue Bones o zidise cu bucăți de azbest, ceea ce era acum în general ilegal. Nu prea mai era mare lucru acolo de când fratele meu fugise de-acasă – paturi supraetajate cu rame de metal și urme de scotch maro, singura dovadă că PICTURILE SFINTE ale lui Mark Rothko cel care murise fuseseră vreodată acolo.

Pe Bathurst Street am coborât scările cu scaunul meu PARADIT, simțind tot timpul marele REPROȘ al lui Butcher cum mă apasă pe ceafă și asta mi-a pus motorul în funcțiune, l-a făcut să pompeze, și toți mușchii din antebraț au început să se ELECTRIZEZE și în astfel de momente trebuie să mă plimb. Nu-mi place întunericul, dar n-am avut de ales. Mi-am croit drum printre băieți și fete, bețivii strigându-mi să le sug pula. Îngeri alungați, draci și demoni iviți din bezna sticlei. Eu îi cream oare ? Era vina mea că erau acolo ?

În altă ordine de idei – nu știu ce i-a făcut Butcher doamnei lui, dar cum să-i reproșezi că s-a săturat de el în cele din urmă ? Nu era genul de persoană pe care o întâlnești tot timpul dacă ești din clanul Bones. Cu mine a fost întotdeauna drăguță, sau a fost până ce i-am dat motive să nu mai fie. Mai trebuie spus și că a adus pe lume un băiețel minunat un MODEL MULT SUPERIOR la orice ar fi putut face Butcher de capul lui. Iar eu am fost promovat pe postul de MAJORDOM, de factotum, de bun la toate, de doică, de portar, îngrijitor, chelner, spălător șef al sticlei, iar FRATELE meu își băga deseori în cap că era o insultă pentru mine să fiu servitor dar habar n-avea cine sunt eu, Doamne ajută-mi, eram ocupat acum de dimineață până seara, prins tot timpul într-o muncă folositoare până ce dintr-odată DRACU' SĂ MĂ IA. Ajunge.

În orice caz.

N-am fost niciodată atât de ocupat ca atunci când am fost Unchiul Hugh.

Ajunge, deşi îmi doresc să-mi fi tăiat gâtul şi să mă fi îngropat şi gata.

Cum nu eram un bărbat curajos eram încă în viaţă, aşa că am fugit de păcătoşii din Bathurst Street şi mi-am croit drum printre mulţimile ÎNTUNECATE DE VIN către Debarcader şi în curând aleile s-au mai golit, ceea ce îmi plăcea mult mai mult deşi îmi ţineam ochii beliţi – atent, aşa cum fusesem sfătuit, la HOMOSEXUALI. Dacă aş fi avut cât de cât minte m-aş fi întors la adăpostul Clădirii în Reamenajare dar uneori pot fi UN MARE CRETIN şi m-am îndreptat spre Cahill Expressway şi umbra sa criminală şi apoi spre ketchup-ul şi apa puturoasă de la Cheiul Circular unde omul de serviciu era tocmai pe punctul de a ridica pasarela care ducea la feribotul de Woolwich. Am ajuns la bord atât de rapid, încât scândura pasarelei a ţâşnit în aer şi s-a prăbuşit ca un baston de clovn pe debarcader. Omul de serviciu era slăbănog şi urât şi avea un tatuaj pe nas dar dădea din cap de parcă era O PERSOANĂ IMPORTANTĂ. Am mulţumit lui Dumnezeu că Butcher nu era acolo să se ofuscheze.

Acasă nu mă puteam duce. Era o lume pierdută la o mie de kilometri distanţă. Chiar înainte să dăm colţul la promontoriul Dawes m-a izbit mirosul de cală şi petrol care venea dinspre vasele ancorate dincolo de insula Goat, iar pescăruşii erau ca un muşuroi de termite fojgăind în jurul pilonilor podului, traficul furios încleştat de asemenea într-o mânie zgomotoasă deasupra capului meu. Astfel – feribotul, calm şi senin, şi vântul dinspre nord-est mi-au ridicat cămaşa de pe trup de parcă aş fi fost o sârmă de rufe sub formă de om, fără nici o altă povară pe suflet. Pentru o clipă am fost fericit şi apoi, dintr-odată, ajunge.

Ajunge.

Mi-am strâns scaunul şi am coborât pe puntea de jos motoarele mari diesel neîncetând nici o secundă sub tălpile mele, trimiţându-mă înapoi în locuri pe care eu şi Bill Bones le ştiuserăm cândva, în FOSTELE NOASTRE LOCURI PREFERATE.

Mai bine să nu te gândești la asta.

Cum sărisem așa pe negândite la bord nu prea aveam de ales. Prima stație a feribotului era debarcaderul Darling Street din Blamain East unde un BINE-CUNOSCUT RĂUFĂCĂTOR își avusese întotdeauna pe mal vila cu jaluzele de pânză. Înainte de SENTINȚĂ am venit deseori aici cu băiețelul lui Butcher și l-am ridicat în brațe ca să poată spiona dincolo de zid deși n-a văzut niciodată pe cineva pe-acolo și în nici un caz pe criminalul însuși. De aici mergeam uneori la piața care se afla mai sus pe Darling Street sau ne întorceam la debarcader ca să prindem câte o BARCĂ sau luam un feribot mai târziu spre PROMONTORIUL LONG NOSE iar acolo vizitam șantierul naval STOREY AND KEERS și dacă nici unul din DIRECTORII COMPANIEI nu era la serviciu amicul nostru ne lăsa să ne urcăm la bordul NAVELOR STRĂINE sau pe BĂRCILE DE PESCUIT joase și maro iar odată am fost duși clandestin pe insula Cockatoo, Billy Bones și cu mine, unde am fi putut fi trimiși la închisoare pentru că intrasem pe proprietate privată. Aici am vizitat ilegal electrocentrala, care era ca și interiorul unui radio cu lămpi, cu lumină violet, scântei, și un tunel STRICT SECRET care ducea de la un capăt al insulei la celălalt. Billy avea constituția unui Bones, nu obosea niciodată. Am fost fericit cât am fost servitor. În fiecare zi făceam câte ceva nou. Uneori luam feribotul spre Greenwich și acolo mergeam și înotam în piscină – SĂRITURI PE BURTĂ și PLUTA și minunățiile înotatului ca un CÂINE. Nu-i bine să-ți aduci aminte. Mai bine nu. Am fost prost că m-am dus la Cheiul Circular.

Când feribotul a ajuns la debarcaderul de pe Darling Street, n-am avut încredere că OMUL DE SERVICIU mă va lăsa să scap. Am sărit înainte să apuce el să arunce frânghia peste baba de cheu, n-am aruncat nici măcar o privire CASEI RĂUFĂCĂTORULUI dar m-am repezit în sus pe dealul Darling Street cu scaunul sub braț. Fără îndoială că arătam ca un nebun cum mă năpusteam în halul ăla în sus pe deal

înspre Balmain, Dumnezeule, cred că mi se înnegrise sângele. Străzile erau pustii în afară de BEȚIVII care se revărsau din baruri ca nişte măruntaie dintr-o rană mortală. Nu exista stradă care să nu aibă o amintire – Bill Bones şi cu mine am construit cea mai mare casă Lego chiar aici, în parc, lângă policlinica de urgenţă unde l-am adus când şi-a ars mânuţa fără să fie el de vină.

În faţă la Willy Wallace oamenii îşi beau berile în drum şi mi-am cerut scuze când am dat peste ei, dar apoi am plecat repede ţinând scaunul strâns ca pe UN SCUT ÎMPOTRIVA DUŞMANILOR TĂI. Ştiam exact unde eram, bee-pop, shee-bop – mirosul de gaz şi de pişat de pisică şi de petrol dinspre Mort Bay peste tot în jur – când m-au luat în primire beţivii eram aproape de locul jafului la comandă din 1972. Venisem de mai multe ori aici cu Billy UN LOC ISTORIC unde banditul a dansat în jurul gloanţelor RAT-TAT-TAT.

Fratele meu spune că îmi atrag singur necazurile dar cum aş fi putut să mă atac pe la spate? Astfel asaltat, a trebuit să îmi pocnesc agresorii cu scutul. NU POT ÎNDURA CEEA CE-MI FAC. NU-L POT AŞTEPTA PE IISUS SĂ MI SE ARATE[1]. Găliganii au luat-o la goană şchiopătând şi urlând ca nişte jigodii wombaţi oposumi hoţi de plăcintă învinşi. După cum am aflat ulterior n-au depus nici o plângere sau acuzaţie şi nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu şi-ar fi băgat coada acelaşi om de serviciu neprietenos – ceea ce nu e dovedit dar cum altfel ar fi ştiut poliţia să mă aştepte la Chei. Ofiţerii au dorit să afle de unde aveam atâta sânge pe cămaşă şi scaun.

Totul e bine când se termină cu bine până la miezul nopţii eram acasă în pat. Marlene Leibovitz a fost cea care mi-a curăţat scaunul cu Ajax. În versiunea lui Butcher, eu eram crucea pe care o avea el de purtat, Doamne ajută-mi, trebuie că sunt IDIOTUL SAVANT, un mare dezastru.

---

1 Versuri din melodia *Oblivion* a trupei britanice Terrorvision.

19

N-aveam în casă nici măcar un plasture, dar existau destule rezerve de whisky Corio ca să-i dezinfectez fratelui meu bărbia însângerată, iar tamponul i s-a agăţat de ţepi lăsând în urmă floricele ca nişte smocuri de lână de oaie agăţată într-o sârmă ghimpată. Văzând-o pe Marlene cât de delicat culege şi aruncă aceste inflorescenţe, nu mi-ar mai fi păsat dacă furase un tablou sau jefuise Banca de stat din Victoria. Bineînţeles că făcusem deja „dragoste“, dar ceea ce se întâmpla era serios – în cele din urmă Hugh nu mai era un obstacol în calea fericirii, dimpotrivă, a reuşit să scoată din ea tot ce era şi încă este de admirat, adică adânca ei compasiune pentru toţi cei ciudaţi sau abandonaţi sau trăind dincolo de ce e convenţional.

Nu mi-a trecut prin cap că şi rănitul Olivier Leibovitz beneficia de pe urma acestei inimi neaşteptat de tandre. Vreţi să ştiţi adevărul? Nu mă gândeam la el deloc. Eram ca un adolescent, scăpat din frâu şi de sub orice control, negândindu-mă nici măcar pentru o secundă unde m-ar putea duce inima mea ignorantă, neînţelegând că acest aflux de sânge putea afecta ce pictam şi unde trăiam, ba chiar şi unde muream. Tot aşa, nu mi-am irosit nici măcar o clipă întrebându-mă ce consecinţe va avea faptul că intram în orbita otrăvită a Comitetului Leibovitz. Mă îndrăgostisem.

Jean-Paul avea să decidă în curând că relaţia mea cu Marlene era „de fapt“ legată de expoziţia din Tokio. Aşa-zişii mei „amici“ – toţi de o subtilitate psihologică atât de mare, încât îţi venea să-ţi iei câmpii – credeau şi ei acelaşi lucru, dar, dacă ar fi zărit-o măcar pe această frumoasă femeie rembrandtiană întinzându-se să cureţe rănile întunecate ale lui Falstaff, i-ar fi înţeles toate acţiunile ulterioare, sau măcar o parte dintre ele.

În curând dormeam toţi trei la acelaşi etaj, eu ţinând-o pe Marlene la piept în timp ce Hugh, la un metru distanţă,

sforăia ca o țeavă pe jumătate înfundată. S-a cuibărit în umărul meu toată noaptea, nemișcată, calmă, încrezătoare, dând chiar și în somn dovadă de o afecțiune gingașă care n-avea niciodată să rezoneze cu reputația ei publică. Vântul de vest a bătut până înspre dimineață, făcând ferestrele să zdrăngăne și învăluind în nori luna frumoasă și fremătătoare. A doua zi dimineață văzduhul era încremenit și am văzut mai întâi albastru-deschis, apoi albastru-închis – ochii ei limpezi larg deschiși, cerul jegosului Sydney, din care fusese suflată toată otrava.

Nu aveam duș, dar iubita mea s-a spălat cu apă rece de la robinet și apoi a fost perfectă. Avea douăzeci și opt de ani. Avusesem și eu cândva vârsta asta, cu mult timp în urmă, când încă eram răsfățatul Sydney-ului.

La subsolul unei case de pe Sussex Street se afla o cafenea dubioasă pe care o tăiasem de pe listă din cauza crizelor de panică ale lui Hugh pe care-l apuca uneori claustrofobia. Aici și-a așezat fratele meu în curând fundul mare pe un taburet acoperit cu o imitație de piele de leopard. „Pan-o" a anunțat el bătând darabana pe tejghea cu degetele lui cu unghii roase. „Două pan-o șocolat."[1]

În timp ce Hugh tocmai își punea micul dejun pe cămașă, eu am adus trei boluri de cafea. Marlene se transformase în eficiența întruchipată.

— Dă-mi numărul individului.

— Care individ?

— Tipul care are tabloul tău.

— De ce?

— Am să ți-l recuperez, iubire.

Cât de american.

— La dracu', a șoptit Hugh în timp ce ea se folosea de telefonul proprietarului. Să-i dea Dumnezeu zile. Doamne ajută-mi.

Și nenorocitul m-a sărutat pe obraz.

1 Pronunțare stâlcită a franțuzescului *pain au chocolat*.

Marlene s-a întors, cu buza de sus încordată ca a unui om pus pe pozne.

— Ne vedem la prânz, a zis ea. La restaurantul Go-Go Sushi din Kellett Street.

A sorbit într-un final din cafea, împodobindu-și mai sus-menționata buză cu spuma zaharoasă. Dar apoi i-am văzut triumful secret în ochii îngustați și m-a pălit un atac de panică de genul: Cine dracu' mai ești și tu, Femeie Fantastică? Unde ți-e soțul tembel?

— O, Butcher Bones!

Și-a trecut degetul peste buza mea de sus.

— N-ai o slujbă la care trebuie să te duci?

— Trebuie să culeg niște cataloage Mitsukoshi mai vechi din apartamentul meu, a zis ea. O să-ți placă, dacă ai chef să vii. Apoi, dacă avem timp, o să trecem și pe la poliție să vorbim cu rahatul ăla șmecher. O să-ți recuperăm ambele pânze astăzi.

— Da?

— Oh, da.

A reieșit că apartamentul ei era într-una dintre clădirile acelea de dinainte de război care se aflau aproape de capătul lui Elizabeth Bay Road: fără lift, neavând decât trepte tocite de ciment la capătul cărora erai în cele din urmă răsplătit cu priveliștea golfului de dedesubt. Dacă sunteți pictori în Sydney probabil că zona vă este deja cunoscută – Gotham Towers, Vaseline Heights –, goange, bucătării cu decorațiuni, ceramică în stil art deco, artă cu ambiție, dar aceasta nu era o vizită obișnuită și, în timp ce Hugh s-a repezit pe scări în sus, izbindu-și scaunul de balustrada verde ciobită, am început și eu în sfârșit să mă aștept să dau peste soțul încornorat care nu fusese până în acel moment decât copilașul din brațele mamei cu sânii dezgoliți. Ușa de la intrare era făcută dintr-un metal gros și gri și se puteau vedea pe ea semnele unei spargeri violente recente. Înăuntru nu era nici urmă de bărbat, nimic din ce ar fi putut să sugereze existența fiului

lui Jacques Leibovitz, nimic ce aş fi putut recunoaşte că i-ar aparţine, în afară de un abonament la *Car Rally* şi o piersică decojită şi pe jumătate mâncată abandonată în voia furnicilor lângă chiuveta din bucătărie. De aceasta Marlene Leibovitz s-a scăpat imediat şi am auzit-o cum se prăbuşeşte ca un oposum beat, izbindu-se de palmier şi apoi coborând prin arborii de cauciuc de dedesubt.

— Aia a fost o piersică, a zis Hugh.

— O piersică, a zis ea şi a ridicat o sprânceană ca şi cum ar fi încercat să spună „habar n-am ce vrei să spui".

Hugh a pornit-o împleticindu-se spre fereastra bucătăriei şi scaunul său ar fi lovit cu siguranţă ceva, aşa că am avut o mică încăierare, atât de viguroasă de partea lui, încât mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie gelos, iar până să-l aşez în siguranţă în mijlocul încăperii, gazda noastră recuperase o grămadă de cataloage lucioase dintr-un dulap de acte ce părea să fi fost atacat cu o rangă.

— OK, putem pleca.

— E foarte drăguţ aici, s-a pronunţat Hugh cu mâinile julite încleştate pe genunchii puternici. Foarte curat.

Curat şi ciudat – aproape nici urmă de ce s-ar putea numi *artă*. Am văzut o singură vază Clarice Cliff care fusese spartă şi recondiţionată destul de grosolan, iar în afară de asta, doar un şir de pietricele de râu gri aliniate pe raftul de sus al unei biblioteci.

— Aproape toate lucrurile noastre sunt încă depozitate.

Ale noastre?

— Am venit în mare grabă. Olivier a fost trimis să salveze un client din mâinile braconierilor locali.

Şi unde era acum? Nu puteam întreba.

Fratele meu s-a întors însufleţit spre noi.

— Cine locuieşte aici?

— Poftim?

— Cine locuieşte aici?

— Oameni nebuni, a zis ea. Repede. Trebuie să plecăm.

20

Din câte țin eu minte viața în Marsh era foarte molcomă deși nu umblau CÂINII CU COVRIGI ÎN COADĂ, vânt aspru dinspre Pentland Hills apoi ploaie rece toată iarna, plus mi-am învinețit de patru ori gâtul de la grindină ca să nu mai vorbesc despre gheața de pe parbrizul Vauxhallului Cresta care arăta ca niște diamante fărâmițate în lumina glacială. Aceasta din urmă a fost observația lui Butcher și nu i-a fost niciodată iertată EXPRESIA POETICĂ pentru că s-a crezut imediat că vine de la Burlacul Neamț. Diamante fărâmițate pe dracu', a zis tatăl nostru, după cum îi era obiceiul, adică avea obiceiul de a fi sarcastic după ce se închidea barul la ora șase. Anul acela de ziua lui Blue Bones, Butcher a inventat un aparat de dejivrare cu niște ventuze de cauciuc prinse de interiorul parbrizului. Doamne iartă-ne, a secat bateria Vauxhallului și după aceea S-A TERMINAT LUNA DE MIERE cum se spune. Diamante fărâmițate pe dracu', a zis tata. Să mă ia dracu' cu diamantele astea fărâmițate cu tot.

O viață nu întotdeauna perfectă, recunosc, dar relaxantă în felul ei, cu intervale decente între un lucru și altul la fel ca și distanța dintre furnici într-o procesiune traversând poteca. Din când în când, între Darley și Coimadai mai găseai pe drum câte un oposum în putrefacție sau vreun iepure suferind de mixomatoză. Muștele sunt clepsidrele hățișurilor. Să mă ia dracu', clepsidra hățișului. Vocea șuierată a tatălui nostru încă vie după atâția ani.

Deci asta este ideea: un interval între lucruri să poți să-ți tragi sufletul, indiferent cât de rele ar fi lucrurile în sine.

Dar Sydney, Doamne ajută-mi, era ca UN FOC DE ARTIFICII de ziua lui Guy Fawkes[1] bang-bang-bang-bang fără încetare și toate aceste explozii îmi provocau scântei

1 Militant catolic, inițiator al „complotului prafului de pușcă", prin care a încercat să arunce în aer Parlamentul englez în noaptea de 5 noiembrie 1605.

în muşchi şi sincer aş prefera acele după-amiezi de duminică din Bacchus Marsh cu mama plângând în camera ei IAR CÂND VINE SEARA, NU ÎNDRĂZNI SĂ-ŢI PROMIŢI ZORILE. Timpul era foarte domol pe vremea aceea, n-aveai nimic de făcut decât să furi gheaţă din camera frigorifică şi s-o simţi cum se topeşte ascunsă în buzunar. În amurgul de duminică să priveşti furnicile cum traversează poteca şi coboară înapoi în canal, cine ştie ce credeau ele despre soare, umbră, farurile de pe şoseaua spre Ballarat?

Dar în Sydney, Domnul să ne aibă în pază, abia ce i-am pocnit pe neghiobi, că i-am şi întrerupt lui Butcher TREABA cu Marlene Leibovitz şi după ce a venit MOŞ ENE a fost o altă zi şi am turnat CAFEINĂ în sânge şi eu am fost hamsterul care face giumbuşlucuri.

Nimeni n-a spus nimic dar n-am avut nici o îndoială că apartamentul lui Marlene fusese spart şi puteai mirosi PĂTRUNDEREA PRIN EFRACŢIE de la o poştă dar Butcher ca un CRETIN s-a învârtit pe acolo admirând nişte pietre şi o vază spartă deşi era clar pentru oricine cu o INTELIGENŢĂ MEDIE că un răufăcător cauzase stricăciuni cu o rangă şperaclu baros şi asta nu era tot. Chiar şi uşa de la intrare arăta ca VICTIMA UNEI CRIME. Eram foarte îngrijorat de felul în care vom putea s-o apărăm pe noua noastră prietenă cu ochi frumoşi şi un zâmbet ascuns atât de des în colţul lor.

Ca s-o ajut pe Marlene să scoată CÂTA-LOAZELE, cum ne plăcea să le spunem în Marsh, m-am forţat să deschid dulapul de acte. Şi acesta fusese bruscat, broasca scoasă, totul arăta ca un ACCIDENT RUTIER, o cutie poştală în care intrase un camion de gunoi.

Foarte curat, am spus. Asta a fost DE POLITEŢE. Aşa am fost crescut, adică atunci când tata a azvârlit cu piciorul de miel atât de puternic că a străpuns tencuiala şi a rămas înfipt în perete, cu coapsa înăuntru şi osul pulpei îndreptat spre mine, nimeni n-a zis nimic. Mâncaţi mai departe.

Cu toate acestea, copilăria mea a fost în mare foarte liniştită şi calmă, nimic alarmant de raportat. Stăteam în faţa firmei tatălui meu pe care scria artistic cu var CARNE DE ANIMALE SACRIFICATE LOCAL şi mă uitam la pomii de Crăciun legaţi de stâlpii de pe veranda hotelului Courthouse. Erau din soiul PINUS RADIATA, pe vremea aia nu exista nici un termen mai normal pentru ei. Aceşti Pinus Radiata se pleoşteau la zăpuşeală ca nişte condamnaţi executaţi, nu tocmai plăcut, dar nici în mare neorânduială, şi nu aveam prea multe lucruri la care să mă gândesc în afară de pulsul din gât şi pocnetul din ceafă deşi mai mult seara decât dimineaţa.

Butcher nu s-a arătat curios să vadă câta-loazele japoneze până ce ne-a îngrămădit înapoi în camioneta plină de nisip. Motorul mergea şi mă gâdilau urechile din cauza şuieratului ascuţit al pompei de apă Holden. Ne îndreptam spre URMĂTORUL LUCRU, Doamne ajută-mi, un mare SCANDAL cu poliţia de care Marlene şi Butcher păreau foarte încântaţi, explicaţi-o pe asta dacă puteţi. Turometrul clipea ticăia groaznic la fel ca inima unei vrăbiuţe sau a unui peşte – cum pot să suporte aşa ceva? Apoi a rugat-o pe femeia frumoasă să îi arate cataloagele, rezultatul fiind o mare DEVERSARE TOXICĂ de cerneală străină, un miros ca IPERITA, iar dacă nu aia atunci alte substanţe ciudate în nici un caz mirosul de artă pe care tiparniţele străine pretind că îl reprezintă.

Marlene m-a întrebat:

— Tu ce crezi, Hugh?

I-am răspuns că era foarte drăguţ totul şi ca să fiu corect poate că nu chimicalele astea îmi dădeau dureri de cap. În apartament detectasem un miros asemănător cu cel al puştii de 22 a lui tata după ce trăgea cu ea – CORDIT – iepurele zvârcolindu-se încă pe jos înainte să-i întind gâtul. După cum am spus, era parfumul general al unei INTRUZIUNI dar dacă era legală sau nu nu-mi puteam da seama. Ştiam că aceste câta-loaze erau DOAR ÎNCEPUTUL drumului care ducea spre expoziţia din Japonia şi când l-am văzut pe

Butcher cum mângâie paginile – era ca o loază el însuşi, ca un câine care-şi linge puţa în mijlocul drumului şi se pune astfel în pericol de a fi călcat de un camion.

CÂT AI ZICE PEŞTE am ajuns în HOLUL DE LA INTRAREA în Sediul Poliţiei şi Butcher îşi imagina probabil că joacă Marea Finală de la MADINGLEY PARK pentru că s-a repezit înspre o aripă a clădirii crezând că poate să ajungă nestingherit la destinaţie dar depăşise limitele şi i s-a cerut să ne completeze numele la recepţie. Nu-mi plăcea să fiu prea atent în astfel de situaţii. Mirosul dezinfectantului cu care se spălase pe jos era foarte puternic.

Inspectorul Amberstreet nu mai lucrează aici.

Aceasta a fost vestea care ni s-a dat într-un final şi toată politeţea de până atunci a lui Butcher s-a dovedit a fi doar lapte stricat într-o mult dorită ceaşcă de ceai, dar chiar când se pornea să bată câmpii, Marlene i-a luat chitanţa MULŢUMESC LUI DUMNEZEU şi i-a arătat-o SERGENTULUI DRĂGUŢ de la recepţie. A spus că nu doream decât să recuperăm un bun care ne aparţinea şi care fusese reţinut într-un caz care era acum rezolvat.

Sergentul drăguţ s-a oferit să o însoţească pe Marlene.

— Mulţumesc, a spus ea, dar cunosc drumul.

În lift a început să se înroşească şi cum arăta ca o NORDICĂ îi stătea foarte bine deşi nu pricepeam ce se întâmplă, în sfârşit.

La etajul al treilea am văzut scris SECŢIA DE ARTĂ pe perete aşa cum spusese Butcher şi înăuntru era o poliţistă, de asemenea o femeie sergent cu un rât lung ca un furnicar pe care şi l-a ridicat întrebătoare către noi. Doamne ajută-mi, Doamne mântuieşte-mă. NĂRI URIAŞE. În spatele ei se vedea o mare îngrămădeală care arăta mai degrabă ca atelierul de reparaţii al lui Eddie Tool sau serviciul expres de noapte al lui Jack Hogan, pe care tata l-a folosit odată ca să trimită carne în America deşi ăla a fost un vis DE CARE S-A ALES PRAFUL cum se spune. Artă de tot felul în lăzi şi cutii şi obiecte separate împachetate în hârtie, folie cu bule

de aer, polistiren cât cuprinde, indestructibil până-i lumea. Asemănător și cu raionul de piese de schimb de la Service-ul lui Waltzer. Stewart Waltzer avea curele de ventilator, arcuri, dar și șerpi în formol, litere cu magneți, bucăți de metal de ținut cărțile drepte pe raft făcute la strungul din atelierul său. Lui Butcher nu-i păsa de Stewart Waltzer sau Jack Hogan. Marsh era un loc mort pentru el și i-a înmânat chitanța sergentului care și-a vârât apoi nasul în lucrurile din cușcă, întorcând câte un obiect ici și colo, uitându-se apatic la etichete. Simțeam deja furnicături în antebrațe dar când l-am văzut pe Butcher că intră în cușcă FĂRĂ SĂ I SE FI DAT VOIE mi s-a tăiat filmul cum se zice.

Creierul e o chestie ciudată în felul în care lucrează, întotdeauna căutând explicația cea mai politicoasă, așa că în momentul în care l-am văzut pe Butcher că iese târând un obiect negru și moale creierul meu a crezut că este o carpetă de-aia străină pe care avea obiceiul s-o care de la o femeie la alta. Arăta ca un câine mare și bătrân care trăgea după el o pătură împuțită dar când el și Marlene au început să întindă obiectul pe ciment i-am auzit țipetele de disperare și atunci am văzut că era o operă de artă vandalizată dincolo de orice limită. DOMNUL SĂ NE MÂNTUIASCĂ. Era pânza bietului meu frate. Pe ea se aflau cuvintele mamei noastre, negre ca și pupilele ochilor ei, iar aici fusese tratată ca un soi de căptușeală de mochetă, Doamne iartă-i, aruncată la gunoi de cei care o întinseseră și femeia cu nasul mare spunea N-O SĂ VĂ AJUTE CU NIMIC DACĂ URLAȚI LA MINE.

Era ca o funcționară de la poștă un MIC HITLER verificând numărul chitanței și eticheta prinsă grosolan cu capse de colțul pânzei negre. Cuvintele mamei mele înălțându-se din bezna de pe Main Street. Nasul a găsit numărul de pe etichetă într-un REGISTRU dar nu știa cu cine are de-a face. Nu era un furnicar ci o furnică, o muscă pe peretele palatului unui rege, iar când fratele meu a întins pânza pe care eu i-o tăiasem cândva atât de măiestru, era la fel de FURIOS și de RĂNIT ca atunci când am îngropat-o pe mama și i-am pus

bănuţi pe ochi BIATA MAMA draga mama cum şi-ar fi putut ca imagina ce viaţă o să aibă. Blue Bones fusese un BĂRBAT CHIPEŞ, ÎNAINTAŞUL echipei Bacchus Marsh XVIII şi cum ar fi putut ea să-şi prevadă viitorul, nu mai mult ca un colibri sau o codobatură pe marginea Darley Road. Fratele meu îşi întindea acum pânza pe o mochetă care avea exact aceeaşi culoare MARO TUTUN ca şi camera noastră de motel de lângă Armidale 28 de dolari pe noapte TV COLOR. Cuvântul DUMNEZEU de 70 pe 50 de centimetri care fusese cândva lipit în mijlocul tabloului era acum rupt şi fâlfâia. Fratele meu a început să urle văzând această blasfemie, cu faţa şifonată ca un pat nefăcut. CĂCATUL ĂLA DE CHITANŢĂ SPUNE CONFISCAT PENTRU RADIOGRAFIERE.

NU VĂ AJUTĂ CU NIMIC.

DRACU' SĂ MĂ IA AVEŢI IDEE CE AŢI FĂCUT?

Ea a zis că o să-l amendeze şase sute de dolari pentru înjurături dacă nu se potoleşte. Această ameninţare l-a făcut pe fratele meu să arunce cu bancnote lunecoase de douăzeci de dolari, o ploaie care ne-a nedumerit pe toţi. Apoi, Doamne ajută-mi, ne-a ţinut un discurs. Conform Legii Calomniei, orice individ avea dreptul să spună tot ce-i trecea prin minte dacă existau motive întemeiate pentru asta. Iar el nu văzuse în viaţa lui un MOTIV MAI ÎNTEMEIAT decât purtarea acestor Croaţi ignoranţi – ce însemna asta? Nu ştiu – Croaţi ignoranţi care îi sfâşiaseră opera de artă. Acesta era rezultatul radiografiei? A râs răutăcios. Îl va băga pe Amberstreet la zdup.

Ea i-a spus că Amberstreet e în străinătate.

El a zis că i se rupe. Avea de gând să îl radiografieze atât de tare încât spermatozoizii din testicule urmau să-şi piardă codiţele.

Dacă aş fi ştiut să ies din clădire aş fi luat-o la goană dar aşa am cules banii pe care îi irosea el şi apoi am ajutat-o pe Marlene, cărând pânza spre lift în timp ce sergentul a rămas cu chitanţa. Fratele meu părea să-şi fi venit în fire în cele din urmă a venit şi el şi ne-a smuls pictura pe care şi-a aruncat-o

pe umăr şi asta clar nu era cea mai bună dispoziţie în care să înceapă un PRÂNZ DE AFACERI cu Jean-Paul.

21

Chiar şi când n-avea decât patru ani, fiul meu îşi lua foarte în serios îndatoririle lui în studio şi, dacă îi dădeai o pensetă şi îi spuneai să culeagă praful şi părul, în cele din urmă lăsa vopseaua de pe pânză la fel de netedă şi curată ca şi gheaţa care se topeşte. Copiii care cresc cu Space Invaders şi Battlezone se plictisesc repede de chestii de-astea – nu tu inamic care trebuie distrus, nu tu monede de aur care trebuie colecţionate – dar Bill al meu era un Bones până în măduva oaselor şi lucra alături de tatăl şi unchiul său, serios, pistruiat, cu buza de jos ieşită în afară, limba pe jumătate vârâtă în nas, şi au fost multe zilele petrecute în East Ryde în care am fost toţi trei prinşi în monotonia dulce şi tăcută a unei astfel de ocupaţii domestice, ore întregi întrerupte doar de trilurile mierlelor din grădină sau de câte o pasăre-mâncătoare-de-miere gălăgioasă cu moţurile atârnându-i ca semnele unor ruşini sexuale pe faţa urâtă şi disperată. Bineînţeles că ucenicul meu era în acelaşi timp un băieţel cu propriile lui preocupări, care se urca în copac, cădea, urla agăţat de o creangă înfiptă între bretele, suspendat la cinci metri în aer, dar Bill ne iubea pe Hugh şi pe mine şi toţi trei munceam cot la cot şi mâncând răbdări prăjite şi nimeni nu ne chema la cină până nu ne trimiteam noi înşine, cu stomacurile răsunând ca scândurile unei bărci de lemn plutind la ancoră pentru noapte.

În ziua în care am dus pânza rănită înapoi pe Bathurst Street, Bill era şi nu era acolo, obişnuita durere-fantomă care îi bântuie pe cei cu membre amputate. Printr-o sentinţă a nenorocitei de legi îmi fusese tăiată carnea din carne şi întregul Sydney, şoselele, râurile, liniile de tren, toate se concentrau

în jurul fiului meu absent ca nişte pilituri de fier desenând contururi în jurul unui pol magnetic. Dar era prezent, ca o umbră, ca o oglindă, şi în mă-sa, mai ales din cauză că radarul sentimentelor mele o depista pe Marlene Leibovitz într-o aceeaşi formă, ceva foarte asemănător cu Bill, binefăcător, generos, plin de atâta nevoie de dragoste, Doamne, îţi mulţumesc.

Am intrat în clădirea de pe Bathurst Street ca o sălbăticiune de om, purtându-mi propriul hoit aruncat peste umăr – *Eu, Ecclesiastul*, împuţinat ca un Bugatti abonat într-o parcare de pe West Street, pe care îl recuperezi plin de praf şi pene şi găinaţ de porumbel, cu bateria moartă, şi din care nu mai scoţi decât un clic sec şi deprimant, nici o lumină.

Marlene s-a dus să-l sune pe Jean-Paul şi Hugh m-a ajutat să eliberez etajul al doilea, deşi amintirile mele sunt fără îndoială pline de toate păcatele martorului ocular, genul de ficţiune care a dus la spânzurătoare atâţia nevinovaţi. Cine ştie ce s-a întâmplat de fapt? Cui îi pasă? Fraţii Bones erau ca nişte soldaţi în ultima zi de război, aruncând elicoptere peste bord, târând saltele pe palier şi rostogolindu-le în jos pe scări. Bineînţeles că aşa am adus nenorocirea în propriul dormitor, dar sexul nu mai conta. Am găsit o mătură de paie, scurtă şi groasă ca o pensulă Dulux de calitate, şi am măturat cu înfrigurare, cu ferestrele deschise şi spre stradă şi spre aleea din spate, iar în tot acest timp tragedia zăcea împăturită şi mototolită, la fel de ţeapănă ca un buştean, pe hol.

Hugh e recunoscut pentru cât e de tăcut şi timid, dar starea obişnuită sub tratament a nenorocitului e zgomotoasă tot timpul la fel ca un ceainic sub presiune – tralala lalala – şi în timp ce – fiuuuu – desfăceam pânza pe podea, a început un soi de *vibrato*. Fratele meu se transformase într-o maşină, să ne ajute Dumnezeu, un Vauxhall Cresta mergând cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Sunt lucruri care ne calcă pe nervi, dar rezistăm, mergem mai departe; şi poate că eu arătam acrit şi poate că el părea retardat, dar lucram împreună ca o echipă care pune mochetă, trăgând şi întinzând,

luptându-ne cu pânza ţeapănă şi grea, sărbătorind fiecare victorie printr-o mică explozie pe măsură ce capsam toată podeaua de lemn masiv a lui Arthur Murray. Hugh s-a despuiat în curând până la şosetele împuţite şi pantalonii scurţi kaki, dezvăluindu-şi toate imperfecţiunile venoase roz, un Rubens asudat şi lucios, schimbând vitezele la virajele în S. *Eu, Ecclesiastul* a ocupat lungimea camerei aproape în întregime, dar lăţimea nu era atât de uşor de potrivit şi capsatul pe laturile lungi era la fel ca tenisul în sală – linia de fund era prea aproape, dracu' s-o ia, dar, mă rog, asta este.

— Bill, a zis el.

Nu a fost deloc o idee inspirată să-mi spună una ca asta, deşi nu exista nici cel mai mic dubiu că – faceţi abstracţie de idiotul de supraveghetor numit de tribunal, cu cele trei stilouri ale lui în buzunarul de la cămaşă – Bill ştia cum să folosească un pistol cu capse. Dar, în loc să-l folosim pe el, noi cei doi bărbaţi periculoşi trebuia să lucrăm de unii singuri, doi paşi înainte, unul înapoi, pe măsură ce pânza – care fusese udată extrem de judicios – ceda un milimetru ici, un milimetru colo.

Am improvizat un vaporizator dintr-un ceainic electric şi o duză şmecheră cu care să direcţionez aburul. Am cumpărat o seringă ieftină şi, după ce am umplut-o cu acrilic 100, am ridicat stratul crăpat de impasto cu fineţe şi exactitate, de parcă aş fi mânuit un cric molecular. În prima zi nu ne-am oprit decât când lumina apusului a atins marginea catedralei St Andrew's şi s-a revărsat în camerele de la etaj ca nişte whisky, Laphroaig, Lagavulin, binecuvântate fie toate distileriile de pe insula Islay. Nu m-am atins de băutură decât după ora opt.

A doua zi dimineaţa m-am trezit mahmur la realitatea balenei aceleia imense şi moarte care era încă eşuată la etaj, care avea în centrul ei geometric o traumă imensă pe care a trebuit s-o înfrunt. Dreptunghiul de pânză colată nu era de şaptezeci pe cincizeci de centimetri, dar era prea târziu să mai contrazic pe cineva. Această bucată vitală de „DUMNEZEU" kaki fusese desprinsă dintr-un colţ pentru

a scoate la iveală tot ce arătaseră și razele X și infraroșiile, adică nici pe dracu', niște coloratură dedesubt, dar în nici un caz dispărutul *Monsieur et Madame Tourenbois.* Numai Dumnezeu știe cât timp vor fi irosit cu razele, dar acest ultim afront trebuie să le fi luat polițailor cinci secunde mari și late, un timp mai mult decât suficient ca să întindă și să sfâșie pânza de dedesubt și să lase cinci fire de țesătură scoase. Nu vă voi plictisi cu operația chirurgicală de care a fost nevoie pentru a le îndepărta. Probabil că un restaurator sau un chirurg ar fi făcut-o cu plăcere. Eu, ferească Dumnezeu. Nu exista nici o satisfacție în asta, nici un risc, nici o noutate, nimic în afară de convingerea din ce în ce mai mare că distrugeam singur ceea ce făcusem, că stingeam lumina sfântă și ucigătoare pe care o creasem ca un trapezist, călăuzit de Dumnezeu, în zbor orb, cu capul între picioarele îngerilor.

Eram pe punctul de a avea o expoziție grozavă. Nu puteam avea o expoziție. Eram gata să am o relație de amor. Nu mă puteam gândi la asta. Eram pe fugă. Nu mă puteam grăbi. În acest moment de cumpănă, am fost exact ceea ce îi transformă pe artiști în bestii dezgustătoare și demne de dispreț. Adică am furat, am înhățat, am supt iubire la fel cum un verde ftalo suge lumina. Am acceptat generozitatea enormă a lui Marlene, care apărea când și când, ca o serie de daruri surprinzătoare, în fiecare zi, ca un serafim cu trei perechi de aripi, de o culoare aprinsă, cu ochii mijiți în binecuvântare; mi-a oferit, de exemplu, o bucată mare de ceară și un fier de călcat cu care se gândise că voi relipi colajul deteriorat după ce l-am întins și îndreptat. Întregul cadou a fost emoționant, dar cel mai dureros, într-un mod ciudat, a fost fierul de călcat, marca Sunbeam, cu aburi, din plastic albastru deschis, care avea cel puțin zece ani, un obiect care m-a făcut să mă gândesc la cursele de duminica după-amiază de la radio și la mama care călca în camera de vară mucedă. Viața în penumbra unei fundături, atât de departe de artă.

Îmi petrecusem jumătate din nenorocita asta de viață printre dealeri și proprietari de galerii și autentificatori, dar nici unul nu s-ar fi gândit să-mi dea ceară și un fier de călcat.

Pentru o refugiată de la liceul din Benalla era extrem de bine informată. Iar uneori, în acea primă săptămână nebună, după ce îmi abandonasem dormitorul cu totul *Ecclesiastului* și în timp ce Hugh sforăia pe podea, Marlene și cu mine ne delectam pur și simplu cu cataloagele japoneze. Ea vorbea. Eu îi mângâiam firele iluminate de păr deschis de pe brațele bronzate, înspăimântat de atâta fericire.

Am întrebat până la urmă despre soț, dar își apăra atât de feroce viața personală, la fel ca un turist care-și strânge geanta la piept într-un vagon, încât n-am aflat despre Olivier Leibovitz și viața sa în momentul de față mai mult decât aș fi putut descifra dintr-un fulger deasupra unei creste. Adormeam inhalând-o.

În majoritatea dimineților era senină și binedispusă, dar de două ori i s-a umflat un vas de sânge – unul singur – pe fruntea aceea suplă și discretă și în ambele ocazii a plecat brusc, nelăsând nimic în urmă în afară de ceașca de ceai murdară în chiuvetă. Se ducea să-și vadă bărbatul. Aș fi putut s-o iau razna, dar cu toate acestea nu voi uita niciodată tandrețea săptămânii în care am lucrat împreună la *Ecclesiast*, acel tărâm întreg care trebuia tămăduit, spălat, curățat, mângâiat, ca și cum ai sufla ușor pe după urechea iubitei.

Ritmul restaurării a fost afectat de vremea ploioasă, care a făcut ca aerul să devină brusc mai rece și mai umed iar ca vopseaua să se usuce mai încet, dar până să se întoarcă vântul dinspre nord-est, *Ecclesiastul* era din nou o entitate al dracului de serioasă. Până într-a patra seară îndepărtasem încâlciturile alea de ațe și șmirgheluisem spațiile rupte dintre pânza mamă și colaj. În ziua următoare, bucata de colaj a fost capsată în propriul ei colț îndepărtat și astfel, cu un pic de abur aici, o smucitură acolo, am întins-o și i-am aliniat din nou firele. Până într-a șaptea zi, eliberasem fierul de călcat, ceara, „DUMNEZEUL“ drept și nemotototolit din tortura lor de pe podeaua tare. Încet, încetișor, pâș, pâș.

— Amice, i-am zis lui Hugh, mă gândeam s-o scot pe Marlene la cină în seara asta.

I-am dat două sandvişuri cu pui şi o sticlă mare de Coca-Cola. Primind aceste ofrande linguşitoare, m-a măsurat de sus până jos cu ochii lui roşii şi la fel de şireţi ca ai unui crocodil.

Am ridicat o sprânceană.

Se legăna uşor în timp ce-mi cumpănea cererea. Nu mi-a zis nimic, dar i-am observat muşchiul care îl dădea de gol – buza de jos umedă şi ieşită în afară – şi am ştiut că, dacă veneam acasă prea târziu, va fi vai şi-amar de capul meu.

I-am spus că vom fi după colţ, la „Chinezu'", o aluzie la singurul restaurant din Marsh.

Hugh şi-a studiat ceasul foarte atent, dar la mine nu s-a mai uitat. Penibili, amândoi. Dar zece minute mai târziu toată furia tăcută mi se risipise, aşezat lângă o femeie superbă la Bukit Tinggi, care nu era deloc chinezesc, dar ce mai contează.

Era obosită, ochii îi erau înfundaţi în orbite.

— Nu pune nici o întrebare, mi-a spus. Hrăneşte-mă.

Exact asta am şi făcut şi am stat unul lângă altul ca nişte copii şi i-am dat să mănânce vită gătită în sos indonezian şi peşte în sos turbat de curry şi i-am şters buzele cu vârful degetului mare. Mi-a vorbit despre multele ciudăţenii ale Japoniei. Nu am discutat despre nimic altceva, dar subiectul n-a părut să conteze nici o clipă.

— Vom sta la Asakua, a zis ea. E cam jegos, dar e un soi de han tare simpatic.

— Sunt falit, i-am zis. Nu-mi pot permite nici măcar să iau autobuzul până la Wollongong.

— Te vor plăti, a râs ea. Eşti un idiot.

— Şi tu?

— Dacă sunt şi eu o idioată? Nu, eu vin la un loc cu toate celelalte, puiule.

Mi-a cuprins obrajii în palme şi mi-a mângâiat urechile.

— Eu sunt înlesnitorul.

— Ce e un înlesnitor?

— E în japoneză. Înseamnă cel care cumpără de băut.

Nu-i puteam spune, dar toate astea nu puteau fi decât o fantezie pentru mine. Nu călătorisem niciodată în afara Australiei şi nici nu aveam s-o fac vreodată. Nu-l puteam abandona pe Hugh din nou. Nici măcar la Bukit Tinggi nu puteam sta prea mult, aşa că pe la nouă o conduceam pe biata Marlene înapoi pe treptele mohorâte de pe Bathurst Street. Hugh e întotdeauna acolo.

Deschizând uşa l-am surprins cu o nenorocită de pensulă în mână.

Când m-am repezit la el, a făcut un pas înapoi – tâmpitul – scărpinându-se în fund, cu un rânjet prostesc pe faţa nebărbierită.

— Ce-ai făcut?

Răspunsul era – rahatul pictase pe pânza mea. Îmi venea să-l omor. Am urlat la el.

— Şşş, a zis Marlene, dar eram surd de furie la gândul a tot ce pierdusem, ce urma să pierd – fiul meu, viaţa mea, arta mea. S-a retras, temător dar nu înspăimântat, dând din cap şi fluturându-şi braţul de parcă aş fi fost un nor de fum.

E meseria mea să văd mai bine decât voi sau decât John, sculă, Berger sau Robert, basculă Hughes[1], dar uitându-mă în ochii roşii de asasin ai fratelui meu, n-am văzut decât că era un retardat, aşa că mi-a luat mult timp să observ că nu pictase decât pe acea porţiune a pânzei care avea să fie de a doua zi acoperită pentru totdeauna. Pe acel dreptunghi virgin unde se presupusese că era ascuns Leibovitz-ul, Hugh scrisese un mesaj dement şi lipsit de orice măiestrie, ca o inscripţie de pe pereţii unui veceu.

VANDALUL AMERSTRIT A FĂCUT ASTA STRICCIUNE
7 FEBRUARIE 1981. DATA VIITOARE ÎŢI VOR
FI SMULSE ŞI MÂNCTE URCHILE.
PROMISIUNE DE HUGH BONES 25 MARTIE 1981.

1 John Berger – critic, romancier şi pictor, autor al celebrei *Ways of Seeing (Modalităţi de a vedea)*; Robert Hughes – critic de artă şi realizator de documentare de televiziune.

Marlene mi-a spus ulterior că am mârâit ca un animal. E adevărat că fratele meu s-a dat înapoi cu cele o sută de kilograme ale lui, dar e adevărat și că rânjea în același timp, ca un De Kooning cu dinți ascuțiți, și se legăna, încet, din talie.

— Plumb, a zis el.

— Cretinule!

— Plumb.

— Vopsea cu plumb?

Nu îi înțelegeam deloc rânjetul.

— De ce ai făcut una ca asta, idiotule?

S-a lovit peste cap și a rânjit.

— Am stat strâmb și...

— Șșș, a șoptit Marlene, mângâindu-mă pe braț.

— Se vede, a zis Hugh.

I-am smuls pensula din mână și am azvârlit-o afară pe fereastra deschisă.

— Încetează, mi-a zis Marlene. Se poate citi la radiografie.

Îi mergea iute mintea, ea a fost prima care a înțeles că Hugh scrisese un bilet secret în vopsea cu plumb, cuvinte care nu puteau fi văzute decât dacă tabloul era radiografiat.

Țin și acum minte ochii aceia măriți de uimire. N-avea să uite scena asta niciodată. N-avea să mai facă niciodată greșeala de a-mi subestima fratele în calitatea lui de martor al unei opere de artă.

În cele din urmă m-am prins și eu, după care l-am îmbrățișat pe uriașul acela ridicol și mirositor, ținându-l pe după gâtul țepos în timp ce el mă strângea de mi s-a tăiat respirația și îmi râdea în ureche.

Cine putea să explice enigma întunecată a creierului îngrămădit al lui Slow Bones?

22

Toată viața am fost Slow Bones și nimeni nu-mi pricepea glumele decât dacă era cineva DIN AFARA FAMILIEI prin preajmă ca să le explice. Ah, a zis fratele meu când i-a

PICAT FISA în cele din urmă și a înțeles ce pictasem, ah, ce deștept ești.

N-am putut să-i întorc complimentul.

Până a doua zi dimineață am terminat tot ce era de reparat, dar n-am avut parte nici măcar de o ZI DE ODIHNĂ doar de un alt scandal legat de Jean-Paul care plecase în Noua Zeelandă la o conferință numai și numai ca să îi creeze probleme fratelui meu acum când voia să-și recupereze tabloul pentru Japonia. Se știa foarte bine că lui Butcher îi era prea teamă să călătorească în afara Australiei sau să meargă în locuri unde nu era cunoscut. Așa că nu știu cum s-ar fi putut explica această grabă acum sau poate avea o PERSONALITATE ANXIOASĂ bineînțeles că nu putea fi vorba de așa ceva.

Marlene nu îl cunoscuse pe binefăcătorul nostru așa că tot ce știa despre el era ce îi spusese fratele meu, adică Jean-Paul nu era francez ci belgian, nu-l chema Jean-Paul Milan ci Henk Piccaver și lui Butcher îi făcea o plăcere teribilă să ne spună că DOMNUL PICCĂCĂȚEL era în Noua Zeelandă sau că VALONUL VÂNTURĂ-LUME poartă pantofi cu talpă groasă ca să pară mai înalt. Cu toate acestea binefăcătorul nostru ne salvase de multe ori iar când Butcher a fost trimis la închisoare pentru că și-a furat propriile tablouri de la soția lui, Jean-Paul a fost BUNUL SAMARITEAN deși i-a fost foarte teamă de mine crezând că sunt TIPUL VIOLENT. Când fratele meu a fost DUS JOS în celulă Jean-Paul a fost cel care mi-a dat o cameră la Căminul lui din Edgecliff. A DOUA ZI CÂND A PORNIT LA DRUM A ZIS AI GRIJĂ DE EL ȘI ORICE VEI MAI CHELTUI ÎȚI VOI DA ÎNAPOI LA ÎNTOARCERE. Nu era neapărat un text pe care fratele meu să și-l pună pe perete.

La cămin m-am împrietenit cu Jackson paznicul de noapte un individ foarte interesant un ADMIRATOR AL PORUMBEILOR care își aducea cronometrele de colecție ca să mi le arate. Mai bine să fii Slow Bones decât o pasăre.

I-a vorbit Butcher lui Marlene despre generozitatea lui Jean-Paul? Bineînţeles că nu. I-a spus despre ceasul Cartier al binefăcătorului nostru care a costat 40 000 de dolari. Asta l-a îndreptăţit să se năpustească asupra CLĂDIRII ÎN REAMENAJARE cu ferăstraie şi ciocane şi capsatoare şi n-a stat să se gândească o clipă măcar că distrugea un ring de dans de o calitate pe care părinţii noştri probabil n-au simţit-o niciodată sub picioare. Numai când au murit au mai fost atât de liniştiţi ca atunci când au dansat FOX TROT. Să-ţi dea lacrimile, nu alta, văzându-l cât de delicat îşi ţinea tata mâna umflată şi pământie pe spatele firav al mamei mele.

Când s-a oprit ploaia, vremea a devenit din nou caniculară şi înăbuşitoare şi cum nu putea să lase o singură zi să treacă fără să se gândească la el Butcher a început să FACĂ ARTĂ. Mai bine să aibă de lucru bănuiesc dar totul a devenit dogoritor şi în curând l-au apucat pandaliile nu numai din cauza MUŞTELOR OBIŞNUITE care încercau să-i adulmece chiloţii ci şi din cauza funinginii care intra pe geam. Oh, Hugh, te superi dacă închid fereastra? Ce glumă bună. A trântit geamurile şi când le-am deschis o dată noaptea le-a bătut în cuie pentru totdeauna. Ţine un sandviş de pui. Oh, mulţumesc mult. HALAL!

În scurt timp avea două tablouri uriaşe ÎN FORMARE unul la etaj şi celălalt jos aşa că abia dacă mai aveam loc unde să dorm. Când îl vezi la lucru poţi aprecia latura mai bună a personalităţii lui TALENTUL pe care Burlacul Neamţ a fost primul care l-a înţeles. Bineînţeles că străinul a fost mai apoi dat la o parte, abandonat în West Footscray unde preda GRAFICĂ PUBLICITARĂ la Institutul Tehnologic.

În Sydney Butcher a dat banii care îi mai rămăseseră pe vopsea şi probabil că a căpătat-o la un preţ de ocazie. Tuburile erau aşa de vechi că a trebuit să le deşurubeze capacele cu cleştele. M-am ţinut de nas. N-aveam nici o îndoială că bacteriile se înfruptaseră din diluanţii din vopsea, Doamne ajută-mi, ni se mai întâmplase. Nuanţele de roşu erau din familia HAZNALELOR, albastrul mirosea a piersici putrede.

În curând Clădirea în Reamenajare a devenit ÎMPUȚITĂ, fierbinte și stătută, și DUHORILE TRUPEȘTI au apărut și ele să-și aducă o contribuție.

Așa că trebuia să mă plimb – n-aveam unde să merg – nu încă – dar în timp ce îmi lustruiam scaunul mi-am adus aminte de apartamentul ăla alb și frumos al lui Marlene Leibovitz. Mirosul de PĂTRUNDERE PRIN EFRACȚIE avea să dispară în curând și nu-mi puteam imagina pe cineva încercând din nou așa ceva, în nici un caz dacă Frații Bones stăteau de pază. Bineînțeles că nu mă invitase încă nimeni.

Oricum.

Oricum am avut parte din plin de GIUGIULELILE lor iar Marlene a fost foarte DIPLOMATĂ în legătură cu mirosurile de pe Bathurst Street, nu o dată, ci de trei ori, așa că mi-am zis că o să găsesc singur drumul până în Elizabeth Bay.

Nu mă pricep la hărți cu atât mai bine sau de câte ori n-aș fi plecat din Sydney și dacă nevoile mele n-ar fi fost SPECIALE aș fi pornit-o spre Melbourne unde câinele s-a UȘURAT în cutia cu mâncare la cinșpe kilometri de Gundagai[1]. FAIMOSUL CÂNTEC AUSTRALIAN nu asta spune ci pretinde că bietul câine s-a AȘEZAT pe cutia de merinde. Ce idioți. N-ai cum să inventezi un cântec despre șezut. Vă spun eu. Am trecut odată cu Butcher cu mașina pe lângă adevărata statuie a câinelui dar asta se bazează pe ceea ce se numește DEZINFORMARE iar câinele stă pe o cutie care este opera unei MEDIOCRITĂȚI SAU NICI ATÂT după cum a comentat fratele meu în timp ce gonea prin fața lui.

Dacă membrii PUBLICULUI LARG au o hartă se pot duce direct la destinație. În cazul meu lucrurile stau puțin altfel trebuie să mă tot învârt și să merg în jurul clădirii ca să fiu sigur că știu să mă întorc acasă de unde am ajuns, și fac asta la jumătatea drumului sau la un sfert sau chiar la

1 Aluzie la „Dog on the Tuckerbox“, un monument-atracție turistică simbolizând și celebrând pionierii care au îmblânzit sălbăticia australiană.

primul colț de acasă. Așa că un drum care i-ar lua cuiva din PUBLICUL LARG douăzeci de minute pe jos urmărind o hartă îi poate lua lui Hugh până la trei ore dar odată memorat, traseul nu e uitat niciodată, îmi rămâne înscris cu fierul roșu în creier, înfipt adânc, la fel ca o bucată roșie de metal topit care se răcește într-un jgheab. După aceea mintea îmi e de NECLINTIT cum se spune. Ca să găsesc Elizabeth Bay trebuie prima dată să trec printr-un proces de încercări și eșecuri. Durează o veșnicie și n-are rost să neg toate enervările, spaimele, îngrijorările, sângele care îmi bubuie în urechi, scurtcircuitele din mădulare în timp ce mă întorc cu pași mici și foarte iuți pe drumul pe care am venit. E mai greu s-o faci decât să primești. CINEVA DE PE STRADĂ s-ar putea gândi că mă grăbesc la tren sau la dentist. M-am mai izbit de câte unii fără nici o vină dar nu de foarte mulți. Odată ajuns la capătul lui William Street m-am ținut de o pereche de CAZURI GRAVE fără urmă de fund în pantaloni și cu coatele înroșite. Erau identici cu DROGATUL din Bellingen așa că mi-am dat seama că probabil se îndreaptă spre Kings Cross[1]. Ar fi trebuit să mă întorc pe Bathurst Street dar drogații ăia au fost o adevărată binecuvântare fiindcă mergeau foarte repede și am mers cu ei până dincolo de poliția din Kings Cross și apoi am văzut indicatorul pentru Elizabeth Bay Road.

Tot înainte, cum spunea tata, tot înainte, căpitane Pillock. Mi-am notat unde eram și am mers mai departe. Să nu zici nicicând că lupta e în van și nici un rod n-aduce.[2]

La începutul lui Elizabeth Bay Road, dincolo de magazinul GRECILOR CU DRACI și MAGAZINUL DE BĂUTURI, se găsește un parc mare și verde cu COPACI DIN ȚĂRILE FOȘTILOR NOȘTRI DUȘMANI și în clipa în care

1 Cartier din Sydney cunoscut pentru traficul de droguri și pentru prostituție.

2 *Say Not the Struggle Naught Availeth* – poezie de Arthur Hugh Clough.

am ajuns acolo mi-am instalat scaunul şi m-am simţit ca acasă, ştiind că apartamentul lui Marlene e la trei minute distanţă şi ştiind şi drumul înapoi spre Bathurst Street, iar braţele îmi erau moi de parcă erau făcute din chit proaspăt.

Era extrem de plăcut să stai acolo, un loc cu foarte puţin trafic în afară de taxiuri şi cu ficuşi imenşi care sunt uneori plini de LILIECI urâţi la fel ca şi cei care zburau spre apus deasupra râului Bellinger ore în şir la asfinţit şi în escadroane negre ca smoala de parcă s-ar fi dus la un război ale cărui reguli n-avem cum a le cunoaşte. În dimineaţa asta nu era nici urmă de liliac. Mi-am dat jos cămaşa ca să simt soarele. Totul calm, nimic îngrijorător care să-mi atragă atenţia în afară de poarta automatică a bogătaşului, care se deschidea şi închidea fără vreun MOTIV ÎNTEMEIAT, cum se spune. TOŢI SUNTEM URMĂRIŢI – convingerea paranoică a fratelui meu – nu putea trăi dacă nu era văzut, chelia-i lucioasă fiind un permanent îndemn la admiraţie. Îmi ţineam ochii închişi dar n-a durat mult până am auzit zgomotul familiar al POMPEI DE APĂ HOLDEN care s-a dovedit a fi o maşină de poliţie venită să-mi spună că n-aveam voie să stau acolo. Eram sigur că n-aveau dreptul să mă mute dar poate că interpretaseră greşit faptul că eram în chiloţi şi nu uitasem niciodată cum fusese Butcher DUS JOS în celulă. Mi-am pus cămaşa înapoi pe mine şi mi-am strâns scaunul şi în timp ce făceam asta a apărut Marlene Leibovitz într-un taxi galben.

Hugh, a strigat ea, dragă Hugh. Poliţia a fost neputincioasă în faţa ei. HAHA. M-a dus sus pe scări şi am hotărât că nu aveam să mai plec din apartamentul ei acum pentru că era foarte liniştit şi foarte curat şi când deschideai fereastra puteai auzi velele iahturilor izbindu-se de catarge şi vedea apa din Rushcutters Bay dansând pe tavanul alb, o piscină de aer. Biata mama nu şi-ar fi putut imagina una ca asta când îl visa pe Atotputernic nu şi-ar fi putut imagina că ar putea exista atâtea iahturi sau atâta timp să le navighezi iar sunetul ăsta nu l-a auzit niciodată, sunt sigur, briza, molcomă, o izbitură uşoară de oţel în după-amiaza eternă.

— Ţi-ar plăcea să locuieşti aici, Hugh?

I-am zis că da.

Mi-a spus că pleacă să îl aducă şi pe Butcher. Mi-am dorit să mă iubească numai pe mine, să-mi ţină faţa în mâinile ei uşoare şi uscate la cinşpe kilometri de Gundagai.

Am întrebat-o despre nebunii care locuiseră acolo înainte. Mi-a spus că nu fusese decât unul şi că plecase. A aruncat ceva pe fereastră. Am auzit cum se prăbuşeşte printre crengile copacilor dar eu aveam scaunul şi briza şi o lumină ca un păienjeniş de 20 de amperi deasupra capului. Era prima dată că îmi plăcea la Sydney de când bietul deget al lui Billy ne-a frânt vieţile, să-mi fie cu iertare.

23

Olivier Leibovitz exista undeva în alt fileu, întins şi prins de rama exterioară a vieţii, dar chiar şi din acea poziţie laterală îşi exercita întotdeauna influenţa, încruntându-i soţiei sale fruntea prin telecomandă, ridicând-o chiar şi pe a mea când, ca să vă dau doar un exemplu, am deschis şifonierul Marlenei – şifonierul *meu*, mi s-a spus – şi i-am descoperit acolo costumele şi cămăşile – toate în diferite nuanţe de alb, ca pulberea de zâne. Le-aş fi azvârlit bucuros, dar am decis s-o iau pe o cale mai precaută.

Dormitorul era o cabină în care nu era loc de nimic altceva în afară de singurul obiect esenţial. Ferestrele cu rame de oţel vechi de treizeci de ani se deschideau înspre o grădină de la etajul şase, cu pietre de râu albe pe jos şi un umbrar de bambus. Era o cameră minusculă dar unul dintre pereţi era umplut de cer şi chiar dacă pietrele produceau o reflexie orbitoare în timpul zilei, la lumina lunii stăteam întinşi cu faţa unul la altul ca într-o scoică, umbre boţite ca nişte desene de Ingres, o serie de alburi diluate cu roz perlat şi verde.

Hugh nu începuse încă să doarmă pe acoperiş. Aşa că actorul aproape celebru de la etajul de dedesubt nu se plângea

încă de pietricelele care scrâşneau deasupra capului său şi eram scutiţi nu doar de Hugh dând buzna peste noi, ci şi de reclamaţiile telefonice ale vecinului. Vreme de trei săptămâni binecuvântate, am putut lăsa toate obloanele deschise şi sta întinşi în lumina lumii şi în sfârşit nu a mai trebuit să ne grăbim când făceam dragoste. Ochii ei. Albastrul lor era ca şi acela al bebeluşilor, exact culoarea pe care o au ochii unui nou-născut înainte să-şi facă apariţia melanina; erau o plăcere mai mare chiar decât pielea ei tânără şi întinsă, îţi dădeau o imagine clară a sufletului ei gol-goluţ, o transparenţă profundă fără urmă de defect sau pete. Vremea a continuat să fie caldă şi dormeam descoperiţi, cu velele iahturilor răsunându-ne în urechi în somn sau toropeală. În încăpere nu se mai afla nimic altceva în afară de noi, nici urmă de trecut, de şifonier, nimic în afară de urmele lăsate de geamgiii amatori şi păstrate de chitul gri zgrunţuros în ramele ruginite.

Am fost singuri până ce n-am mai fost.

M-am trezit brusc într-o noapte de duminică simţind că în cameră se află ceva, ceva care se uita la mine. Nu eram beat, dar dormisem foarte adânc, iar acum, Dumnezeule, la capătul patului se afla o, cum să-i zic, o creatură îmbrăcată într-o mantie perlată. Apoi s-a transformat într-un bărbat – înalt, chipeş ca o vedetă de cinema, cu ochi cu pleoape grele şi buze atât de violet, încât trebuie să fi fost de fapt roşu-aprins. Ce luasem drept mantie s-a transformat într-un costum sau cămaşă acoperite de punga de plastic de la spălătorie, iar membrana asta capta şi ţinea lumina lunii ca o creatură ucigaşă plutind într-un acvariu.

— Olivier?

Cine altcineva ar fi putut avea o cheie? A strănutat, un zgomot brusc, de draperii sfâşiate, urmat de o năvală şifonată de lumină, şi o clipă mai târziu uşa de la intrare s-a trântit şi i-am auzit tăpile de piele ale pantofilor coborând ciudat de încet treptele.

Cu zece ani în urmă, aş fi făcut o scenă monstruoasă şi chiar şi acum eram tentat să-i trezesc nevasta, dar la ce bun

să îmbătrânești dacă nu te și șmecherești, așa că, după un pahar de Lagavulin, nervii mi s-au calmat și furia mi s-a potolit. Când m-am trezit, întâmplarea îmi era proaspătă în minte, dar apoi Hugh și-a ars șosetele încercând să le usuce pe prăjitorul de pâine și mi-am dat seama că Olivier Leibovitz era un subiect prea mare pentru bucătăria aceea. Mi-am luat termosul și sandvișul zicând că am să-i schimb încuietoarea în seara aceea la întoarcere.

Marlene curăța prăjitorul, dar s-a oprit, m-a măsurat cu ochii aceia transparenți, și-a frecat nasul cu dosul încheieturii și a dat din cap.

— Bine.

Amândoi aveam impresia că știm despre ce vorbea celălalt.

Într-adevăr, în seara aceea în pat a început să-mi povestească despre cum l-a cunoscut pe Olivier Leibovitz în New York și stătea cu capul ei mic și frumos pe pieptul meu și mă mângâia pe creștet. Îmi era clar că încuietoarea descătușase istorisirea.

Când l-a întâlnit pe Olivier Leibovitz pe Third Avenue era plecată abia de patru ani din Benalla, adică avea doar douăzeci și unu de ani, și nu băuse niciodată șampanie franțuzească, categoric n-avea nici cea mai vagă idee cine dracu' era Olivier și nici de tat-su nu auzise sau de Miró sau Picasso sau Braque sau măcar de Gertrude Stein, care se pare că ar fi zis despre nou-născutul Olivier: „În general nu-mi plac copiii, dar acesta îmi place".

Toate lucrurile care-ar fi putut sta drept mărturie la agenția de publicitate McCain – de la mărimea biroului până la locul pe care îl deținea pe lista de distribuție a rezumatelor ședințelor – arătau că Olivier Leibovitz nu era neapărat cineva important. Avea în grijă un grup categoric marginal de agenți publicitari pentru Garment District și nu avea decât un singur client cu adevărat național, o afacere de familie cu sediul în Austin, Texas, ai cărei directori executivi, domnul Tom, domnul Gavin și domnul Royce, dădeau dovadă atât de un respect slugarnic pentru pachetele roz și

urâte de adeziv dentar ale bunicului lor, cât şi de o fascinaţie respingătoare faţă de Olivier, evreul lor internaţional. Dar, cum spuneam, ea nu avea decât douăzeci şi unu de ani şi era din Benalla. Nu mai cunoscuse nici un evreu până atunci. Nu ştia decât că era drăguţ şi că ţinea un cal în grajdurile Claremont de pe West Eighty-ninth Street, pe care îl călărea în fiecare dimineaţă pe pista pentru cai din Central Park. Aşa că, sub izul de talc, era învăluit întotdeauna de acest miros minunat, mirosul de cal, care, după mintea ei, era ceva aristocratic, un cuvânt pe care l-ar fi folosit probabil şi pentru Cary Grant, o impresie întărită nu doar de graţia mişcărilor lui Olivier, ci şi de felul făţiş în care se ţinea deoparte de ambiţia generalizată şi disperată care domnea la agenţia de publicitate McCain pe vremea aceea şi probabil şi acum că se transformase în McCain, Dorfman, Lilly. Dar Marlene era, bineînţeles, australiancă, iar refuzul lui Olivier de a se agita mai tare decât era absolut necesar nu i s-a părut un semn de lene, ci dimpotrivă, ceva care era foarte, foarte aproape de latura acceptabilă a aroganţei.

Cât despre ea, ea era un zero barat, o secretară a unei secretare, o dactilografă cu o maşină de scris IBM Selectric nouă-nouţă şi roşie, cu toate caracterele într-un balon dansant care se răsucea şi se năpustea asupra paginilor ce purtau antetul REZUMAT DE ŞEDINŢĂ. Purta bluze Bill Blass şi pantofi Paco Rabanne cu tocuri „vino-ncoa'", dar locuia într-o chichineaţă dintr-un bloc fără lift la marginea rău-famată a West Fifteenth Street, cu baia în bucătărie, la numărul 351, la doar patru clădiri distanţă de Ninth Avenue, şi seara stătea cât putea de târziu la birou pentru că era mai răcoare şi nu urina nimeni pe scări sau oriunde altundeva în afară de locurile unde te-ai fi putut aştepta să o facă. Olivier Leibovitz lucra deseori până târziu, iar odată, când s-a dus să fure nişte carioca subţiri de la secţia de desen de la McCain, Marlene l-a găsit mânuind unul dintre pantografele acelea imense manevrate de roţi şi scripeţi, care erau folosite pentru a mări sau micşora imaginile în vremurile dinaintea computerului.

Abia mai târziu i-a trecut prin cap că el era director contabil şi, ca urmare, avea la fel de puţină treabă în secţia de desen ca şi ea. Pe moment i-a luat stânjeneala drept nedumerire.

— N-ai ştiut că sunt artist?

A ridicat din sprânceană şi a zâmbit. Avea un accent fermecător, nu tocmai franţuzesc, dar nici american.

A făcut un pas înspre el, dar numai ca să ascundă cutia de şaizeci de carioca negre la spate.

— N-am să spun la nimeni, i-a întors ea zâmbetul.

— Hai, uită-te. Am să-ţi arăt.

El s-a dat la o parte ca să-i facă loc să se urce pe podiumul jos, iar apoi şi-au vârât capetele prin locaşul mascat cu pânză, ca şi când ar fi fost un cuplu făcând mutre pentru o poză haioasă la minut la Penn Station. Ce se aştepta ea să vadă?

— Proteze dentare, mi-a spus ea. Adezivi pentru proteze dentare.

În faţa ei se afla o coală iluminată de hârtie de calc şi – inhalând mirosul acela îmbătător de talc şi bărbat, cu siguranţă aşa mirosea şi Cary Grant – a văzut că pe ea era proiectat un lucru cu totul surprinzător. Era, de fapt, o imagine a lucrării ***Chaplin mécanique***, din colecţia Muzeului Leibovitz din Praga. Dar toate astea avea să le afle mai târziu. Acum însă, Olivier, cu iscusinţa unui antrenor de tenis, s-a aplecat cu grijă pe lângă ea pentru a ridica puţin planşeta. Era august 1974, iar Marlene Cook nu văzuse niciodată ceva asemănător acestor bidonaşe rostogolindu-se, piramidele perlate şi scânteietoare, copilul înspăimântător cu mustaţă care zâmbea în cadrul ferestrei. Era un înger sau un demon, cine putea spune sau şti?

— Nu e mare lucru, a zis el. Îl decupez doar.

— E artă modernă?

El i-a aruncat o privire scurtă, plină de o atenţie neobişnuită.

Ea s-a încruntat, simţindu-se prost, dar nu numai asta, simţind de asemenea un amestec de încăpăţânare şi aţâţare. Pentru că asta era clar departe de a fi „nu mare lucru". Avea

să descopere ulterior că avea un ochi bun pentru așa ceva, dar chiar și atunci ceva din ea îi spunea că în fața ei se afla un lucru măreț. Bineînțeles că habar n-avea ce să zică, iar confuzia ei, stânjeneala provocată de propria-i ignoranță s-au amestecat cu mirosul lui și cu senzația dată de brațul acela care se freca de al ei în timp ce întorcea încet manivela mașinii.

— E adevărat că ai un cal?

El s-a întors spre ea, cu paleta delicată a lui *Chaplin mécanique* trecându-i pe lângă obraz și reflectându-i-se în ochi.

— Da, așa e.

— Aha.

— Călărești și tu?

— Nu cred că prea bine.

Ieșiți de după perdeaua de catifea neagră, el a măsurat-o foarte direct și foarte sigur pe sine, iar ea s-a gândit: „Noi, australienii, suntem de tot rahatul. Nu știm nimic. Suntem groaznic de urâți". La el totul era perfect proporționat, și chiar și ce nu era – cum ar fi pleoapele grele sau buzele ușor prea pline – îi dădea feței o distincție extraordinară, o făcea să pară în același timp surprinzătoare și familiară, genul de combinație la care îți venea să revii mereu și mereu.

— Ai mâncat?

— Nu tocmai.

— Am putea merge la Sardi's. Îți place la Sardi's?

— La acel Sardi's?

— Acel Sardi's, a zis el, întorcându-se amuzat spre mașinărie.

A împins cutia cu carioca de parcă și-ar fi făcut doar loc să se așeze pe dulăpior. După câteva minute, a stins aparatul, a scos o folie mică și destul de zgâriată și, ținând-o în lumină, i-a arătat cum îi delimitase centrul minuscul, astfel încât putea să înfășoare o parte din ea – băiețelul care rânjea maniacal – în jurul unei căni de cafea.

— Și mai departe ce urmează? a întrebat ea. Mirosul vag de cal era ceea ce îl făcea să-i pară atât de familiar.

— Îl duc la micul meu rus de pe Thirty-first Street, iar el produce o sută douăzeci de mii dintr-astea la prețul de douăzeci și trei de cenți bucata.

— De ce?

— Hai să spunem că nu pentru soția mea, a zis el cu un zâmbet afectuos, țeapăn oarecum și cu colțurile buzelor întoarse în jos, neașteptat de timid dintr-odată.

— Oh, a zis ea, credeam că ești divorțat.

El și-a dus un deget lung la gură.

— Exact. Aceștia sunt banii mei pentru cal. E un secret.

Au trecut ani până ea a înțeles că el mânca întotdeauna la One Fifth și că n-ar fi dus pe nimeni altcineva la Sardi's, pe care îl considera o glumă bună. Invitația îi fusese dacă nu chiar cinică, măcar foarte bine cântărită, pentru că a reușit să o impresioneze teribil, dar și leneș cumva, dulce, sfios chiar, și dacă nu i-ar fi fost atât de rușine de vana ca vai de capul ei din mijlocul bucătăriei, ar fi fost bine-venit la ea acasă în aceeași noapte. Și graba asta nu îi stătea deloc în fire. Dar nu putea să-și ia ochii de la el, de la mersul suplu, ochii grei, sentimentul că viața întreagă era o glumă complicată, cu subînțelesuri.

Curând după aceea el a plecat în vacanță în Maroc, iar în timpul absenței lui bruște și neașteptate, ea a avut suficient timp ca să afle că era fiul lui Jacques Leibovitz și tot ce mai era de aflat. Agenția de publicitate McCain era situată pe Third Avenue în dreptul lui Fifty-third Street, iar Biblioteca publică din New York era pe Fifth Avenue, în dreptul lui Forty-second Street, ceea ce însemna o plimbare destul de lejeră în zilele acelea împuțite de sfârșit de august. N-avea stofă de student, oricine din Benalla putea să confirme. Era cam nătângă, iar dacă nu nătângă, atunci categoric o belea, dar bătrânul bibliotecar homosexual cu mătreață pe haină n-avea de unde să știe toate astea, așa că a îndrumat-o spre monografia lui Milton Hesse și spre *Stein* al lui Gilbert, și *Cercul lui Picasso*, de Philip Tompkinson, precum și spre personajul Levine Țapul dintr-un roman de Simenon.

Înainte de Ziua Recunoştinţei au ieşit împreună de două sau chiar de trei ori, dacă bine ţinea ea minte, deşi totul părea întotdeauna să se întâmple ca o idee venită în ultimul moment, sau cel puţin fără vreo planificare aparentă, astfel că aceste aventuri presupuneau plimbări lungi, de la un restaurant unde nu aveau rezervare la altul, unde bucătăria tocmai se închidea, iar combinaţia dintre tocurile ei instabile şi trotuarele falimentare ale lui Abe Beame[1] transforma aceste seri în expediţii periculoase sau iritante sau ambele. I-a dat în cele din urmă voie să o conducă acasă, până în faţa adevăratului ei apartament, iar în vreo două ocazii şi-au luat la revedere pe bancheta din spate a taxiului, în timp ce viaţa deşănţată de pe West Fifteenth Street îşi urma cursul în maşini şi în intrândurile clădirilor, pretutindeni în jurul lor. N-avea nici cea mai vagă idee că locuia printre fantomele unor pictori celebri, că Marsden Hartley stătuse în chirie la aceeaşi adresă, că Ernest Roth avusese o cămăruţă după colţ, la 232 West 14th Street, cuibarul acela faimos de artişti. Eu unul nu simţeam nevoia să ştiu nimic din tot rahatul ăsta, nici despre Marsden şi nici despre Roth, şi categoric nu despre fiul lui Jacques Leibovitz înfigându-i limba în gură până-n gât şi vârându-şi mâna sub fusta ei. Am zâmbit şi am dat din cap. Dracu' să-l ia. Mi se face greaţă numai când mă gândesc, chiar mai mult acum decât înainte.

24

Butcher a cumpărat o văniţă de plastic şi apoi a construit o bară transversală şi după ce asta a fost ţintuită de podea, am târât pânza ca pe un animal şovăitor printr-o baie de vopsea. Câte unul de fiecare parte, fraţii au luat-o de urechi şi au tras-o prin VĂLĂU, peste traversă, apoi au întins-o

1 Primar al New Yorkului între anii 1974 şi 1977.

pe podea astfel încât Butcher să poată să îi aplice un tratament cu mistria. Nu mai vorbea acum decât despre Japonia și respirația îi mirosea a CORMORAN mort puțind a pește crud și dintr-odată totul a devenit *DOMO ARIGATO* și LUGU LUGU deși avea URECHEA CEA MAI NEMUZICALĂ din toate cele care au fost vreodată țintuite de un creștet chel și rămăsese repetent la franceză și se dovedise complet incapabil să învețe limba Burlacului Neamț în afară de cuvântul BOW-HOUSE care era locul unde neamțul studiase înainte de a fi nevoit să-și facă apariția cu coada între picioare în Bacchus Marsh.

Va îndrăzni fratele meu să plece din Australia? Aveam mari îndoieli.

Eu unul nu vorbeam nici o silabă de japoneză și nimeni n-a sugerat că ar trebui să învăț. Asta putea însemna un lucru sau altul. Oriunde mergeau eu mă țineam coadă de Marlene și Butcher. Încotro se-ntorceau DUPĂ CUM SPUNE BIBLIA acolo eram și eu, cu urechea ciulită. Jean-Paul și-a făcut apariția la Go-Go Sushi, restaurantul de pe Kellett Street, ca să negocieze vezi-Doamne condițiile în care avea să împrumute tabloul lui Butcher pentru expoziția din Tokio. Butcher a cumpărat șampanie Krug dar apoi Jean-Paul a refuzat MOMEALA DE DOUĂ SUTE DE DOLARI așa că Butcher a comandat SASHIMI DELUXE de cinșpe dolari și au căzut rapid la învoială că Jean-Paul va da tabloul cu împrumut pentru Tokio și catalogul avea să fie tipărit la aceeași calitate ca și cel pentru recentul eveniment organizat pentru Barnett Newman și că lui Jean-Paul i se vor arăta șpalturile dar NUMAI CONSULTATIV, adică nu avea dreptul SĂ SE TRANSFORME ÎNTR-UN GHIMPE ÎN COASTE și că se va spune că pictura *PPPÂÂÂÂÂÂRȚ* aparține Colecției lui Jean-Paul Milan și adresa și numărul său de telefon vor fi oferite spre beneficiul japonezilor interesați. Butcher nu a spus nici măcar o dată că avea într-adevăr de gând să plece din țară.

Jean-Paul a început să facă PRESUPUNERI despre cât ar putea costa expoziția și cu cât se vor vinde tablourile. Era

clar că încerca să capete o FELIE DIN PLĂCINTĂ și a sugerat că ar putea contribui la ambele bilete de avion. Ale cui bilete de avion n-a spus. Eu am rămas nemișcat și lucios ca o stâncă. Fratele meu s-a întors brusc spre mine, cerând cu voce tare să afle dacă îmi plăcea peștele crud pentru că asta mânca toată lumea în Tokio.

Am întrebat dacă urma să merg în Japonia.

Drept răspuns m-a forțat să mănânc arici de mare, care au fost extrem de grețoși, la fel de scârboși ca și borâtura de rechin și mi-a venit să vomit. M-am uitat la Marlene și arăta ca o SFECLĂ și mi-am dat brusc seama că aveam să fiu abandonat în Sydney și ea va putea SĂ SE FUTĂ PÂNĂ NU MAI POATE cum se spune.

În Marsh a trăit cândva un tip Muldoon precum și unul Barry, un englez care purta o perucă despre care se vorbea deseori în Hotelul Royal. Muldoon fusese campion la sărit coarda în Victoria înainte de accidentul de motocicletă după care a intrat în CÂRDĂȘIE cu Barry. Nu era clar unde dormeau, dar în curând au deschis două magazine, unul pe Geelong Road, celălalt lângă Hotelul Royal și în fiecare dimineață se întâlneau ca să stea puțin la taclale lângă poștă. Toată lumea știa că asta era DE OCHII LUMII și oamenii le spuneau, De ce nu vă telefonați dacă vreți să vorbiți. Dar era o glumă pentru că erau HOMO. Apoi Barry s-a hotărât să deschidă o a treia afacere în Geelong și Muldoon s-a spânzurat în public de veranda poștei unde obișnuiau să se întâlnească.

Ideea e că deseori oamenii se LASĂ FURAȚI de propriile planuri așa că am întrebat eu unde voi sta în avion. Și în acest moment conversația a explodat ca niște POCNITORI împroșcând prin aer cu bucățele de hârtie iar Jean-Paul și-a adus aminte DIN SENIN de șoproanele unde se tundeau oile și până să mă dezmeticesc discutam despre Armidale și apoi despre râul Styx și erau șerpi maro australieni peste tot și ȚĂRANUL îi spunea lui Butcher, Dacă te mușcă vreunul dintr-ăștia, nu te mai obosi. Pur și simplu scrie repede ce vrei să se întâmple cu lucrurile tale hahahaha.

Haha. Lua-v-ar dracu'.

Am fost şocat când mi-am dat seama că nenorociţii ăia fără inimă aveau să mă abandoneze astfel încât să nu îi mai ONOREZ cu prezenţa aşa că mi-am luat scaunul şi am ieşit afară pe Kellett Street ca să mă uit la clienţi cum intră şi ies din bordelul de peste drum. Aşa-zişii mei prieteni NU AU FĂCUT NICI UN COMENTARIU despre mine dar s-au relaxat în curând şi i-am auzit cum pun ţara la cale ca nişte HOŢI DE PLĂCINTĂ ascuţindu-şi cuţitele pe o tocilă.

De asemenea, doar ca să ştiţi, japonezii au căsăpit mulţi dintre băieţii noştri. Buddy Guilline a fost schingiuit de japonezi, la fel şi Moth White[1] – cum se aprindea o lumină, hop şi el. Moth White a fost decapitat în Penang. De ce să-mi doresc să mă duc să-i ling în fund pe japonezi când aş putea fi acasă făcând cârnaţi, o treabă pe care m-au lăsat liniştit să o fac până ce tata a cumpărat un aparat de umplut hidraulic. Mai aveau nevoie de mine şi pentru slujbe neplăcute cum ar fi gătitul burţii. Loveşte stomacul alb şi mort cu un băţ, aşa Hugh băiete, O FRUMUSEŢE, dar nimeni nu avea curajul să mă lase să mânuiesc cuţitul. I-au dat teaca fratelui meu. Drept răsplată nici nu-i pasă de băieţii noştri şi se ploconeşte la prinţesa moştenitoare a Japoniei. HALAL. Să-l aibă Dumnezeu în pază. Are noroc că tata e mort.

Noaptea fratele meu se culca acum cu Marlene şi îi auzeam frământând salteaua şi când terminau începeau să vorbească şi nu mai terminau în veci nu le port pică pentru un TAIFAS bineînţeles că nu. Era foarte plăcut afară pe terasă şi mă aşezam tăcut ca o vacă bătrână pe pietriş cu fundul sus în aer CAPUL JOS ŞI DOSUL ÎN VÂNT cum spunea tata. Uneori după un timp scriam unele dintre comentariile pe care le auzeam din greşeală sau numai câte un cuvânt izolat ca o piatră în pantof sau un cuţit apăsat între coaste. Beţe şi pietre, vertebre, picioare de porc, aruncate în aer, de distracţie, prinse cu dosul palmei.

[1] Molie albă.

25

Dacă ți-ai petrecut viața în Coffee Palace Benalla, n-o să-ți treacă niciodată prin minte, nici în visele cele mai excentrice, că s-ar putea să ajungi să vorbești cu cineva care a scris o carte, așa că în momentul în care a citit monografia lui Leibovitz scrisă de Milton Hesse, lui Marlene i-a luat, firesc, ceva timp să înțeleagă că autorul locuia peste drum practic. Amicul ei, bibliotecarul homosexual, a fost cel care i-a arătat anunțul din *Village Voice* – LECȚII DE DESEN DE LA UN MAESTRU AMERICAN. MILTON HESSE. Era și o adresă de pe Allen Street.

— Chiar e aceeași persoană?

— Da, el e.

Metroul e la doar câteva minute de sala de lectură. Delancey Street e a șaptea stație înspre sud. Marlene l-a găsit pe Milton Hesse lângă Bowery, având în custodie douăzeci de ferestre jegoase deasupra unei fabrici de cămăși. Aici era în plin proces de a deveni acel soi de personaj de care ne e tuturor cel mai teamă – un pictor bătrân și acrit, ai cărui prieteni sunt celebri și ai cărui pereți sunt plini deja cu propriile lucrări de câte șase metri lungime, pe care nimeni nu vrea să le cumpere.

Milt mai avea câțiva ani până făcea șaizeci și arăta ca un taur scund și închis la culoare, cu ochi aproape negri și o frunte ridată și șifonată.

— Ai o mapă de lucrări? și-a întrebat el oaspetele.

Ținea în mâna lată și alb-prăfoasă un strecurător plin de linte din care picura apa.

— Sunt din Australia, a răspuns ea.

El a lăsat lintea într-o baltă de apă pe masă, a scos un șevalet crăpat și a început să înșire în fața vizitatoarei niște cuburi și sfere pe un pervaz de fereastră. I-a dat un creion și a urmărit ce se întâmplă. Cine știe ce-i trecea prin minte. Chiar și la vârsta sa, chiar și în poziția de om înfrânt în care

se afla, Milt tot mai era în stare să spună aproape orice de dragul unei fuste.

— Frumoaso, desenele tale nu fac o para chioară.

A râs uimit, din adâncul pieptului.

— Știu.

— O, știi.

A ridicat din sprâncenele groase și a belit ochii.

— Îmi pare rău.

— Talent n-am cum să-ți dau, păpușico.

— Vreau să aflu cât mai mult despre Jacques Leibovitz. E o chestiune personală, a zis ea.

Asta i-a atras atenția.

— Aha, a zis el.

Ea a roșit.

— Să nu-mi spui că e vorba de pierde-vară acela de fiu-său?

Era din nou încântat. Abia dacă-și mai încăpea în piele.

— Playboy-ul e la mijloc?

— Am să plătesc, a zis ea, acum foarte roșie. Probabil că arăta tare bine, altfel ar fi dat-o urgent afară.

— La ce facultate ești?

— Sunt secretară.

— Ei, nu mai spune, ești grozavă.

— Nu știu.

— Îți poți permite zece dolari pe oră?

Răspunsul era nu, dar ea i-a zis că da.

— De ce nu, a râs el. De ce nu! Doamne ajută-ți, a strigat el și a încercat să o sărute pe obraz.

Bineînțeles că nu vorbea așa și cu tovarășii lui pictori, cu dealerii și milogii cu jumătate de normă peste care dădea pe la casele de licitații – care absolut toți trădaseră, numai el nu linsese pe nimeni în fund, și încă le mai spunea, după atâția ani, cum să picteze – dacă vrei să *vezi*, trebuie să te transformi în *lemn*, iar dacă rămâneai în carne și oase, n-aveai să vezi niciodată nimic, și tot așa, la nesfârșit, de parcă ar fi putut să se ridice pe sine, să se înalțe până în panteon, azvârlindu-i pe ei în mocirlă.

Cu toate acestea, chiar şi cei care se ţineau acum departe de el recunoşteau că pasiunea lui Milton pentru Jacques Leibovitz era absolut autentică şi, în timp ce aproape orice alt pictor de pe planetă era – în mintea lui cel puţin – un rival, lui Jacques Leibovitz îi rămânea fidel. În veceul de la atelier avea o scrisoare de la maestru, pe care o înrămase fără ruşine: *vous présentez un peintre remarquable. Milton Hesse est un américain, jeune, qui possède une originalité extraordinaire.*

Doi ani mai târziu, când am venit în vizită cu Marlene, am fost îndemnat să mă duc la baie, la început cu fineţe şi în cele din urmă, când tot n-am priceput ce mi se cerea să fac, cu indicaţii cât se poate de clare să citesc nenorocita de scrisoare de pe nenorocitul de perete. Şi bineînţeles că franceza nu e o limbă care se vorbeşte în Marsh, aşa că Milt a avut plăcerea suplimentară de a mă pune să dau jos scrisoarea să i-o înmâneze pentru ca el să poate să mi-o recite, propoziţie cu propoziţie, atât în franceză, cât şi în engleză. Îl adora pe Jacques Leibovitz de parcă încă ar fi avut douăzeci şi şase de ani şi s-ar fi aflat la Paris pe cheltuiala guvernului american, la picioarele marelui bărbat.

Când o femeie îţi spune că un bărbat îi e prieten, ştii că descrierea sfârşeşte prin a se dovedi ceva cu mult mai rău. Aşa că nu mi-a plăcut de Milt când am auzit de el.

Când m-a prezentat în cele din urmă, Marlene a zis:

— El e Michael Boone, un mare pictor.

Milt s-a uitat la mine de parcă eram o goangă care-i servea ei drept animal de companie. O fi avut el şaizeci şi doi de ani, dar n-aş fi avut nici o problemă să-l plesnesc peste umeri cu rezemătoarea de pictat. Dar nu-mi pot scoate din minte broasca aia râioasă şi libidinoasă, iar asta nu pentru că fără îndoială că i-a pus-o iubitei mele până n-a mai putut pe foliile de plastic de pe jos, ci din cauză că i-a schimbat viaţa.

De două ori pe săptămână, el şi secretara se duceau la Muzeul Metropolitan de Artă, la Muzeul de Artă Modernă, în susul şi în josul lui Madison Avenue, iar el n-a mai întrebat-o niciodată de ce dorea să ştie toate lucrurile alea

pe care i le preda el. Interesantă – tăcerea lui în această privință. Se temea oare că e o curvă care lucrează pentru o altă curvă? Tărâmul moralității e învăluit în ceață. N-avea cum să-și fi dat vreodată seama cine era ea cu adevărat sau ce stârnise.

I-a spus că nu trebuie să-și facă griji legate de ignoranța de care dădea dovadă. Ar trebui, păpușo, să o prețuiești. A învățat-o că singurul secret în artă e că nu există nici un secret. Și nici să nu-și închipuie că ar exista vreo strategie ascunsă. Las-o baltă. Adevărații artiști nu au nici o strategie. Când te uiți la un tablou, nu căuta niciodată să vezi cine l-a făcut. Păstrează-ți mintea deschisă. Arta cu adevărat bună nu se poate explica pe sine. Cézanne nu s-a putut tălmăci, și nici Picasso. Kandinsky putea explica orice – QED. A te uita la tablouri, i-a spus el, e ca un meci de box cu premii. Trebuie să mănânci și să dormi bine înainte să începi. I-a citat din Joyce și Pound și Beckett și i-a cumpărat protejatei sale *ABC-ul lecturii* de Pound. I-a citat din Rimbaud, din Emily Dickinson: „Când simt că mi se desprinde creștetul capului, știu că am dat de poezie – se mai poate oare și altfel?"

Ar fi fost imposibil să nu devină pe jumătate dealer. Ura tagma și pe clienții lor chiar mai mult decât îl ura pe Marcel Duchamp. („Juca șah pentru că nu exista televiziune. Dacă ar fi avut televizor, nu s-ar fi dezlipit de el toată ziua.") Nimeni, i-a zis el, nu mințea și nu înșela ca un dealer de artă. Și nimănui nu îi era mai groază să se facă de râs ca unui client bogat.

Uneori nu îi lua decât cinci dolari. Uneori nimic. Mai mult de atât nu e nevoie să știm.

Muzeul de Artă Modernă avea patru lucrări de Leibovitz, dintre care doar trei expuse. Despre al patrulea se știa că fusese „aranjat" de Dominique, ceea ce era, din punctul de vedere al lui Marlene, mai mult decât convenabil. Milton își petrecuse toată viața lingușind custozii și membrii consiliului de administrație și administratorii și cu toate că nu reușise să-i convingă să îi achiziționeze mai mult de o

litografie, a putut să o ducă pe Marlene la subsol unde au examinat îndeaproape pânza „tratată"; această lucrare, nu mai mare de 45 pe 50 de centimetri – între timp distrusă – a fost cea care i-a permis lui Marlene să se familiarizeze într-o asemenea măsură cu tuşa neglijentă a lui Dominique, atât de diferită de grupările compacte de haşuri paralele ale lui Leibovitz. Bineînţeles că toate astea nu i-au fost clare de la început, dar în cele din urmă s-a mirat că n-a văzut din prima felul în care tatăl lui Olivier reuşise atât de atent să construiască impresia de aglomerare vizuală prin fiecare mănunchi de tuşe.

Bineînţeles că eu nu fac decât să repet ce mi-a spus ea. N-am fost acolo ca să verific detaliile. Când se întâmplau toate astea, eu eram în Sydney, în East Ryde, cu un fiu cu genunchii juliţi şi mere putrezind în iarba verii – în sfârşit, nu mai contează de ce am făcut toţi ce am făcut, nu contează decât că, printr-o întâmplare să spunem, australianca din Benalla, care nici nu terminase liceul, s-a interpus între orbitele a doi bărbaţi – unul frumos şi vătămat, celălalt un monstru egoist – iar în haosul rezultat din forţele lor gravitaţionale, ea a reuşit să se împingă în sus şi într-o parte, aşa că, deşi a rămas secretara unei secretare şi a continuat să locuiască la trei clădiri distanţă de Ninth Avenue, a început să navigheze în tăcere dar triumfătoare pe apele unui ocean cu totul necunoscut şi era uluită, asemenea lui Cortez, sau lui Keats însuşi, dându-şi seama de câte o lipsise bagajul biografic şi geografic pe care îl avea, nici mai mult, nici mai puţin decât de întreaga minunăţie a lumii.

26

După ce se transformase odată în neamţ de dragul artei, Butcher dorea acum să devină japonez. Am urmărit cu interes cum a îndepărtat ţeava din partea de jos a burlanului lui Marlene şi a înlocuit-o cu o bucată de lanţ, toate astea

pentru ca apa de ploaie să se scurgă în jos de-a lungul verigilor CUM VĂZUSE într-o aşa-numită capodoperă a cinematografiei japoneze. Oare asta însemna că va merge la Tokio unde nu-l cunoştea nimeni? Aş vrea s-o văd şi pe asta.

Cu toate acestea, am observat în tăcere cum toate erau orientalizate cu încăpăţânare, ceea ce a însemnat nu doar peşte crud şi paraziţi în intestinele lui, ci şi FAXURI mârâind toată noaptea, hârtie fierbinte ieşind încontinuu, răsucindu-se, la doar câţiva centimetri de capul meu care mă durea.

Până n-am auzit faxul ăla n-am înţeles niciodată expresia MORILE DOMNULUI dar în timp ce coşmarul ăsta îmi huruia în creier am văzut-o pe mama cum broda MORILE DOMNULUI MACINĂ ÎNCET DAR MACINĂ BINE; DEŞI CU RĂBDARE STĂ ŞI AŞTEAPTĂ, CU PRECIZIE LE MACINĂ PE TOATE. Biata mama, nici să respire nu putea fără să-şi imagineze propriul sfârşit.

După ce a murit, Butcher s-a înfuriat groaznic pe Iisus, azvârlind cu lucruri făcute de ea pe Darley Tip, dar viaţa mamei noastre ni se infiltrase deja în sânge, cinci litri de amintiri pompaţi prin venele noastre, împroşcaţi pe pânzele fratelui meu, iartă-l, Doamne, un idiot în faţa ta.

Butcher şi Marlene erau în dormitor cu uşa închisă şi ei îi scăpărau ochii întotdeauna când se uita la faţa lui urâtă la ÎNFĂŢIŞAREA-I FĂRĂ NOIMĂ. Când l-am întrebat dacă îi permitea să i-o bage în fund Butcher m-a plesnit peste ureche. ÎNTREBAM ŞI EU. Multe mame cu băieţi la şcoală în Sydney se oferă bucuroase. Din cauza ploii de toamnă nu mai puteam auzi ce vorbesc, nici chiar din grădină. S-au rupt toate IZVOARELE ADÂNCULUI CELUI MARE şi s-au deschis STĂVILARELE CERULUI şi fuioarele de apă de pe acoperiş năvăleau în jos pe lanţul ARTISTIC, ţâşnind pe pereţi şi inundându-l pe actorul de dedesubt care a pierdut rolul lui Kenny din *Cărăuşii*[1] din cauza asta.

1 Piesă scrisă de dramaturgul australian David Williamson, care redă cu acuitate unele dintre principalele trăsături ale societăţii australiene din anii '70.

Aveau să mă abandoneze? N-auzeam nimic.

Într-o dimineață însorită am pornit-o în plină contravenție a sentinței judecătorești peste Gladesville Bridge; brațul lui Marlene era pe după umărul lui, iar degetele i se jucau cu țepii ca de porc de la baza gâtului lui gros.

Era ceva ce avea de-a face cu Japonia, numai atâta știam.

În curtea din spatele casei lui Jean-Paul era un întuneric la fel de adânc ca și noroiul și la umbra palmierilor și tufelor de buganvilea se aflau ZEI HINDUȘI ale căror părți rușinoase de piatră erau acoperite cu pânze în carouri. Doamne ajută-ne, viespi moarte în piscină. Lumina toată fremătând, nimic statornic.

Vrând să se prezinte cât mai bine colecționarul era îmbrăcat în costum de baie.

Voi fi lăsat acasă?

Marlene i-a explicat binefăcătorului nostru că reproducerea japoneză a *Ecclesiastului* avea o tentă verzuie și că își lua PERSONAL RESPONSABILITATEA corectării ei.

Jean-Paul începuse prin a-i admira Marlenei picioarele dar acum ochii i-au devenit la fel de rigizi ca și lemnul din care îi era făcut gardul din spatele casei. N-avea să-și pună numele pe nimic până culoarea nu era îndreptată.

Apoi a avut loc un schimb de replici ALELUIA. M-am gândit – până aici a fost, s-a sfârșit, lăudat fie Domnul. Privindu-l pe Jean-Paul cum încerca să pescuiască șpalturile din piscină i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru temperamentul fratelui meu.

Dar vai mie a mai fost făcută O A DOUA ÎNCERCARE la Sushi Go-Go de pe Kellett Street și chiar și înainte să sosească Jean-Paul am avut un presentiment pentru că fratele meu a încercat din nou să-mi demonstreze că aș urî Japonia, insistând să mănânc arici de mare VII direct din scoică o ciorbă ca un creier de maimuță sau mai rău.

Am stat în fața creaturii borâte așteptând să-mi aud sentința. Dar în loc de asta a apărut un bărbat, ușor ca un RAHAT DE PASĂRE cum se zice. Era vandalul de polițist

pe care fratele meu a jurat că îl împătureşte şi-l bate în cuie pe podea.

Marlene s-a uitat la inspectorul Amberstreet, a zâmbit şi a roşit lăsându-şi în jos privirea.

Butcher a sărit şi am crezut că are de gând să-l omoare, dar n-a făcut decât să-şi pună mâna pe umărul inspectorului de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni din copilărie. Fratele meu radia, iar Amberstreet era tot încreţit de atâtea zâmbete, ca şi o şopârlă în gura unei broaşte.

Deci aşa, i-a zis poliţistul lui Butcher în timp ce îşi înghesuia rucsacul sub un scaun. Înţeleg că tu şi Marlene mergeţi în Japonia.

Şi uite-aşa am aflat care urma să-mi fie soarta.

27

După ce şi-a băgat mâinile în tabloul meu şi l-a întors pe dos, te-ai fi aşteptat ca inspectorului Călugăriţa Devoratoare să-i fie puţin teamă, dar, în ciuda tunsorii care arăta de parcă tocmai fusese electrocutat, în ochi nu i se putea citi o agitaţie mai mare decât cea care ar fi putut fi probabil provocată de ceva bun de mâncare. Şi nu, n-a ajutat cu nimic că îl aveam pe idiotul de frate-meu izbind cu pumnul în palmă. Marlene s-a îndepărtat. Hugh a urmat-o. Nici măcar nu mi-am pus problema de ce o făceau. Eram întru totul absorbit de acest vandal cu ochii lui pliaţi. După ce s-a aşezat, a făcut un X din beţişoare şi apoi l-a ridicat ca să mi-l fluture prin faţă.

— Michael, a zis el.

— Prezent.

— Michael.

Şi-a aplecat capul şi a aşezat beţişorul în aşa fel încât să formeze un V.

— Michael şi Marlene.

— Ah, ce băiat isteţ eşti.

— Exact, Michael, a zis el, folosindu-se de numele meu într-un stil foarte îndrăgit de poliția din New South Wales. (Trage pe dreapta, Michael. Ce avem aici, Michael? Te-ai drogat, Michael?) Am un masterat făcut la Universitatea Griffith.

— Am crezut că ai plecat din poliție.

A clipit.

— Nu, amice, n-ai tu norocul ăsta.

— De unde știi că o să am o expoziție la Tokio?

A scos de sub scaun un rucsac ieftin de pânză – după cum aveam să-mi dau seama mai târziu, era un stil foarte popular printre cei mai în vârstă vizitatori ai Muzeului de Artă Modernă din New York. A scos din el un exemplar recent din *Studio International*, un număr care nu era încă disponibil în Sydney.

— Ai fost în străinătate?

A clipit rapid de două ori, dar mi-a înfruntat privirea, iar eu eram atât de preocupat să îi contrez caracterul, orice va fi însemnat asta, încât n-am observat decât cu întârziere anunțul pe un sfert de pagină pe care îl împingea înspre mine: „MICHAEL BOONE", am citit în cele din urmă, „Mitsukoshi, Tokio. 17-31 august."

N-am nici o îndoială că mi-a căzut fața.

— Felicitări, Michael.

Rămăsesem fără cuvinte.

— Ai trecut peste hotare, amice. Cred că ești mândru de tine.

Ei bine, eram. Indiferent de cine o spunea și de ce. Mândru dincolo de orice limite. Dacă sunteți americani, nu veți pricepe niciodată ce înseamnă să fii un artist de la marginea lumii, să ai treizeci și șase de ani și să ți se facă reclamă în *Studio International*. Și nu, nu e deloc același lucru cu a fi din Lubbock, Texas, sau Grand Forks, North Dakota. Dacă sunteți australieni, n-aveți decât să susțineți că în 1981 se terminase deja cu rahatul ăsta, că istoria n-are nici un fel de importanță și că oricum aveam să devenim în curând

centrul nenorocitului de univers, ultimul răcnet, căutaţi de toată lumea şi aşa mai departe, dar am să vă spun cinstit că pe vremea mea nici nu-ţi puteai imagina una ca asta şi nu-mi păsa deloc că reproducerea era pătată de un verde murdar – ar fi trebuit să-mi pese, dar vă spun că mă durea în fund şi pe pagina următoare era un Rothko din perioada târzie. Mă-nţelegeţi ? Adică vă daţi seama cât de departe erau toate astea de vremurile în care lipeam cu scotch reproduceri pe pereţii camerei de vară în care dormeam ? De Bacchus Marsh ? De viaţa de pictor celebru din Sydney ?

— Totul împachetat, nu ? a întrebat el.

— O, da.

— Dar n-au trecut de vamă încă.

— S-ar putea s-o fi făcut.

— Nu, amice, nu încă.

Rahatul rânjea de parcă tocmai ar fi câştigat la pariuri.

— Marlene ţi-a aranjat expoziţia asta, Michael ?

— Da.

Mi-a zâmbit şi a început să răsfoiască prin *Studio International*.

— „Moartea lui Rothko a schimbat totul", a citit el cu voce tare. Asta susţin ei aici, Michael. A transformat înţelesul întregii sale opere, a conferit fiecărui contact cu pictura sa o gravitate teribilă. Aşa o interpretează ei, ca pe un soi de *Mărturisiri adevărate*. Eu nu văd aşa lucrurile, nu le văd deloc aşa. Şi cred că nici tu.

A închis revista şi s-a uitat la mine cu un zâmbet larg pe faţă.

— Mă bucur tare mult că japonezii sunt interesaţi de lucrările tale. Sincer.

Lucrările mele, m-am gândit, să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre lucrările mele.

— Cine s-a ocupat de împachetat ?

— Woollahra Art Removals.

— Fantastic, amice, ei sunt cei mai buni. Ţine, văd că ţi-au rămas ochii pe revista mea.

Am acceptat exemplarul din *Studio International* cu reticență, neașteptându-mă la cele trei pagini galbene bătute la mașină care au alunecat din el și au aterizat șoptit ca niște arme pe masă. *Jacques Leibovitz*, scria pe prima pagină, *Monsieur et Madame Tourenbois. Raport asupra stării de conservare.*

Căcănar secretos ce ești, m-am gândit. Ce ai de gând?

— Citește, m-a încurajat el. Și-a șters buzele livide cu dosul palmei. După părerea mea, a continuat, e foarte interesant. Ai mai văzut vreodată un astfel de raport?

Era un document ciudat, cu totul deosebit, galben închis cu o dungă roz în partea de sus. M-am întrebat dacă acesta era raportul făcut de Honoré Le Noël. Dacă da, era extrem de credibil, ca și fișele unui dentist după un consult extrem de amănunțit, iar acesta începea cu gingiile, cum ar veni, adică rama, descriind cum era făcută, în ce stare – în cazul lui *Monsieur et Madame Tourenbois* – fusese înainte de a fi îndepărtată și abandonată de hoț lângă amestecul pentru clătite de pe blatul de lucru din bucătăria lui Dozy Boylan. Mi s-a ridicat părul măciucă în momentul în care am citit cum Leibovitz făcuse „un întinzător ușor și teșit" – acestea erau cuvintele exacte – „care nu avea nici un element constitutiv care să atingă materialul." Colțurile erau îmbinate la jumătate, încleiate și prinse cu cuie mici fără floare. În interiorul întinzătorului era scris cu vopsea: 25 avril XIII.

— Ce înseamnă *avril*?

— Aprilie, a zis el. Primăvară.

Mai erau atâtea altele. Materialul era din țesătură fină de in, care se presupunea că fusese finisat în comerț cu clei de iepure, sau ceva de genul ăsta. Polițistul mă urmărea îndeaproape, ca o pisică, dar mă aflam pe un tărâm pe care el n-avea să pătrundă niciodată, nici dacă murea și ajungea în rai.

Pe spatele tabloului *Monsieur et Madame Tourenbois* se găseau trei etichete, prima pusă de Leibovitz sau poate de Dominique sau Le Noël însuși, dându-i numărul 67, și o adresă: rue de Rennes 157. Aceasta era nedatată. Alături era

o etichetă de la o expoziție din Paris, de la Galerie Louise Leiris în 1963, la nouă ani de la moartea artistului. Mai era și un plic cu o fotografie de zece centimetri pe doisprezece făcută de Honoré Le Noël.

Polițistul s-a apropiat. Mi-am mutat scaunul mai încolo, deși nu îndeajuns de departe cât să nu mai simt mirosul de tetraclorură de carbon emanat de costumul lui.

— Sunt miop, a zis el. Citește tu.

— Dracu' să te ia. Fă-o tu.

Spre marea mea surpriză, s-a executat.

— „Există numeroase *abraziuni* intermitente", a început el să recite, „dezvăluind că stratul de vopsea și material a fost îndepărtat în marginea de sus, din centru-stânga înspre colțul din dreapta. Acestea afectează tabloul pe o distanță de aproximativ bla bla bla. S-a făcut un examen cu ultraviolete... bla bla... Examenul a dezvăluit..." Uite aici, tinere Michael Boone, am găsit. „Îndepărtarea stratului de vopsea și înlocuirea ulterioară a unei porțiuni de 13 pe 290 milimetri din colțul din stânga sus spre mijloc. Tușe măsurând între 4 și 6,5 centimetri, în deplină neconcordanță cu opera cunoscută a artistului." Vezi asta? E absolut minunat. Uite, uite... aici... „Analiza cu raze X a dezvăluit că straturile de deasupra acoperă ceea ce pare a fi o lucrare asemănătoare cu stilul artistului de după 1920." Îți dai seama, Michael. *Monsieur et Madame Tourenbois* e datată 1913 dar nu poate fi 1913 pentru că e pictată peste ceva produs în 1920. Mie mi se pare că e putred ceva aici, ție nu? Un pic putred.

— Cum adică?

— Dacă e 1913, e un Leibovitz fantastic. Valorează o avere. Dacă e 1920... poți să-ți iei gândul.

— Dă-o naibii, omule, asta e în toate cărțile. E, de asemenea, expusă la Modern. Toată lumea o știe.

— *A fost* la Modern, Michael. De ce crezi că s-au scăpat de ea?

— Și de ce îmi arăți asta?

— Mi-aș fi imaginat că e evident.

Evident? Singurul lucru care era evident era că rahatul ăsta îmi furase pânza și apoi o sfâșiase. Acum mi-a întins raportul și a zis:

— Cred că relevanța criminalistică a acestui document e foarte clară.

— Știi, Barry, ca să fiu sincer, mă doare-n fund.

— Știu, a zis el, dar imaginează-ți cum ar fi dacă ai fi autentificat piesa asta, Michael. S-ar putea să-ți dorești ca pânza să dispară. S-ar putea să vrei s-o transporți ilicit până în Japonia, unde regulile sunt diferite.

— Aha.

— Aha, a zis el, împreunându-și mâinile mari și albe și așezându-le în poală.

— Deci crezi că ăsta e de fapt scopul expoziției mele?

— Michael, îmi pare foarte rău.

— Zău, Barry, de ce oare atunci când un australian are succes în afara țării sale toată lumea crede că e o escrocherie? Dar dacă chiar sunt un mare pictor?

— Chiar ești un mare pictor, Michael. De aceea nu-mi place să te văd manipulat.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe autentificatoarea însăși îndreptându-se spre noi. I-am oferit un scaun, dar ea s-a aplecat peste umărul meu și apoi, brusc și violent, mi-a smuls hârtia din mână. Întorcându-mă spre ea, abia dacă am mai recunoscut-o – obrajii i se transformaseră în niște planuri dure și ascuțite, iar ochii îi erau îngustați de furie.

— E un rahat ce ai aici, i-a spus ea lui Amberstreet. Știi că e un rahat. Nici măcar nu e proprietatea voastră.

— A intrat în posesia noastră, Marlene.

— Da!

S-a așezat alături de mine, s-a uitat sălbatic în jur, a comandat un pahar cu apă și l-a băut atât de repede, încât și-a împroșcat rochia.

— Da, a intrat în posesia voastră, a zis ea, punând cu zgomot paharul pe masă. Pentru că mi-ați spart apartamentul și mi l-ați furat din dosare. Ai petrecut prea mult timp

în compania dealerilor de artă, prietene. Ai idee cine a scris de fapt rahatul ăsta criminal? Chiar crezi că a fost radiografiat?

Amberstreet şi-a ridicat capul ca şi cum ar fi aşteptat să fie sărutat.

— Noi investigăm în toate direcţiile, a zis el. Asta ne e meseria.

— Atunci du-te la dracu', i-am zis eu. Investighează şi în direcţia asta.

Iar când m-am întors, l-am văzut pe Hiroshi, proprietarul, şi am comandat o sticlă de sake Fukucho, după care am descoperit că inspectorul plecase, că Marlene plângea iar exemplarul meu din *Studio International* lucea în lumina verii. Ea m-a văzut întinzându-mă după el şi, Doamne ajută-i, mi-a zâmbit.

— Îţi place anunţul, dragul meu?

Cum te iubesc? Stai doar să număr în câte feluri.[1]

28

Da domnule, nu domnule. Fratele meu a ţinut cu tot dinadinsul să-l lingă pe poliţist în fund. Da domnule, nu domnule, be-bop-a-lula, e de mirare că mai putea respira. Nu domnule, nu-mi pasă că mi-ai distrus arta. NUMAI GURA ERA DE EL cum spunea tata când fratele meu refuza să se bată NUMAI GURA ŞI PANTALONII ce privelişte urâtă. M-am mutat urgent cu scaunul pe Kellett Street care nu era mai lată decât o potecă dar dădea în străzi şi bulevarde mai mari aşa că dimensiunea nu era atât de liniştitoare cum v-aţi aştepta. De asemenea trecerea era îngustă şi scaunul meu ÎMPIEDICA ACCESUL, nu mai exista nici un loc unde să te poţi odihni. Nu departe era Elizabeth Bay Road un ACCIDENT GATA SĂ SE ÎNTÂMPLE deşi mai mersesem

1 Primul vers din *Sonetul 43* de Elizabeth Barrett Browning.

în direcţia aceea la LACTOBARUL GRECESC şi la magazinul de BĂUTURI, dar a sta jos era ILEGAL în acea zonă şi poliţia era VIGILENTĂ.

Peste drum de Go-Go Sushi era un bordel verde plin de CLIENŢI DEZGUSTĂTORI i-am urmărit cum vin şi pleacă dar chiar şi când am fost groaznic de supărat tot n-am fost atât de idiot încât să-mi mut CREIERUL ÎN PUŢĂ. M-am întors spre stânga în direcţia în care o luase Marlene, pe lângă SPORT ITALIA unde un NELEGIUIT fusese împuşcat în gât de un BINE-CUNOSCUT ACOLIT AL CERCURILOR CRIMINALE. Mulţumesc lui Dumnezeu că n-aveam şi eu o armă. Nu departe de acest LOC AL FAPTEI MÂNJIT DE SÂNGE se afla Bayswater Road care te ameţea cu tunelurile şi podurile ei şi maşinile coborând şi urcând şi traversând abisul nici urmă DE VREUN SUFLET Dumnezeu să ne aibă pe toţi în pază. Ce se va alege de mine? Am căutat-o pe Marlene încolo şi încoace între Bayswater Road şi Elizabeth Road, trotuarul îngust cauzând atât îndoituri cât şi vânătăi care aveau mai încolo să facă flori roz galben verde culoarea PRĂJITURILOR. Îmi trasam în cap o hartă. Prea târziu. Aşa ar fi trebuit să învăţ un teritoriu mai mare, ca şi copiii care îşi îngână tabla înmulţirii.

Aveam şase ani şi mă băteam cu fratele meu plin de negi în Vauxhall-ul Cresta. Nu eu am început războiul dar nici de oprit nu mă puteam opri şi dintr-odată Blue Bones a oprit maşina lângă cazanele de sare de la Balliang East.

— Ieşi afară, a zis el.

Tocmai se însera când m-am supus şi tata şi-a întins în spate braţul lung şi subţire şi a trântit uşa. Apoi a demarat, gustul prafului sărat, ciorile croncănind, stopurile roşii în timp ce maşina înainta în întuneric, douăzeci şi cinci de kilometri până la adăpostul şi siguranţa din Marsh. Luna era de mult sus pe cer când BĂTRÂNUL s-a întors să-şi culeagă băiatul care urla. Să-mi fie învăţătură de minte, după cum mi-a spus nu numai o dată.

Norocul face că i-am auzit lui Marlene vocea de sub via de la locul faptei și când m-am uitat în grădina umbroasă am văzut-o pe ea și pe Jean-Paul la o masă rotundă și verde cu catalogul acela îngrozitor deschis în fața lor. Făceau CONSILIU APROPO DE JAPONIA. Mi-am desfăcut cu grijă scaunul care se încurcase în gardul grădinii și m-am așezat între izul ei de Jasmine și cel de Brut de Brut al lui și acolo am fost informat că Jean-Paul consimțise ca *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind* să fie ridicat și împachetat de Woollahra Art Removals în aceeași zi.

Am început să RÂNJESC CA O GORILĂ cum se spune.

Jean-Paul m-a întrebat ce mai face Butcher.

Mă durea fața rău de tot.

L-am auzit pe Jean-Paul că mă întreabă dacă mi-ar plăcea să-mi iau o slujbă dar el nu înțelegea în ce situație eram. Dacă sunt ANGAJAT CU VENITURI serviciile sociale vor înceta să-mi mai plătească pensia de handicapat și când îmi voi pierde în cele din urmă slujba nu îmi voi căpăta niciodată pensia înapoi pentru că AM MINȚIT GUVERNUL. Dacă Butcher ar fi fost acolo ar fi putut să explice toate astea cum trebuie dar Jean-Paul nu m-a crezut. I-am spus că nu mă pricep la nimic și că nu suportam să se strige la mine după cum probabil își mai aducea aminte.

— Vreau să spun, a zis el, neoficial.

Nu știu ce voia să spună cu NEOFICIAL dar orice ar fi fost mi s-a întors stomacul pe dos. I-am arătat că serviciile sociale erau niște MICI HITLERI care ne scormoneau uneori prin gunoi ca să vadă dacă aveam un serviciu și cumpăram pinot noir tasmanian de exemplu.

— Nu, a spus el, nu fac una ca asta.

I-am zâmbit lui Marlene ca un câine. Ea și-a pus mâna pe mine, era la fel de ușoară ca și un fluture de varză pe umărul meu. Neoficial, mi-a spus ea, înseamnă că Jean-Paul nu va spune nimănui că lucrezi dar îți va da bani.

Dar Butcher fusese la închisoare și asta aproape îl omorâse. Am început să vorbesc despre interminabilele probleme

pe care el le avea cu inspectorul Amberstreet dar Marlene m-a oprit, așezându-și mâna ușoară ca o șoaptă peste buzele mele.

— Ai vrea să-l ajuți pe Jackson de la Căminul Edgecliff?

Am întrebat-o:

— Îl cunoști pe Jackson?

— Nu, mi-a zis ea. Jean-Paul mi-a spus că ați fost prieteni când Butcher era în închisoare. Ați făcut curse cu porumbei.

— Dar nimeni n-a înțeles nimic cum trebuie.

— Ai fost prietenul lui, al paznicului de noapte.

— I-am atins porumbeii, atâta tot.

— Ai vrea să-l ajuți să fie paznic o săptămână sau două? Pe bani? Neoficial?

Am întrebat-o dacă ea credea că ar trebui s-o fac.

Mi-a spus că da, așa că am zis și eu că e în regulă.

Apoi Marlene s-a ridicat. A spus că trebuie să se REÎNTÂLNEASCĂ cu Butcher la Go-Go Sushi și că ne vedem într-un minut iar apoi a plecat ridicând un praf alb și fin din pietriș cu frumoasele ei picioare încălțate în sandale.

I-am zâmbit lui Jean-Paul dar a început să mi se facă greață.

Jean-Paul și-a împins scaunul de sub el și a zis:

— Vei sta la poartă toată noaptea și dacă i se face rău cuiva dai telefon după asistenta de gardă.

L-am întrebat dacă toate astea se întâmplau ca să nu trebuiască fratele meu să mă ia cu el în Japonia.

Mi-a zis, da, așa era, nu putea să mă mintă.

L-am întrebat când trebuia să încep dar adevărul e că nici nu-l mai auzeam. Numai Dumnezeu știe ce dezastre aș fi provocat dacă aș fi fost lăsat singur.

29

Reclamanta a avut un cal la un moment dat, un exemplar foarte capricios, de rasă arabă, pe care îl chema Pandora, iar după ce Pandora și-a sfâșiat piciorul deasupra copitei și, trei săptămâni mai târziu, a aruncat-o din spinare pe

reclamantă, rupându-i astfel şase oase din aşa-numita mână artistică, mă cam săturasem de cai.

Ce vreau să spun este că n-am nici cea mai mică urmă de interes faţă de calul pe care îl ţinea Olivier Leibovitz pe West Eighty-ninth Street şi n-am întrebat niciodată ce fel de rasă era exact, fiind sigur numai de faptul – pe care mi l-a spus Marlene – că nu era, categoric, unul dintre acei cai de la Academia de călărie Claremont de la aceeaşi adresă, nişte mârţoage îmbufnate şi acrite notorii care aveau obiceiul de a-şi zdrobi călăreţii de parapetele de pe marginea scurtăturii care traversează Central Park de pe 102nd Street. Caii de la şcoala de călărie au fost singurul contact pe care Marlene l-a avut cu viaţa ecvestră din Manhattan, dar nu ce simţea ea pentru cai era important. Îl iubea pe Olivier şi îl iubea pe Olivier călare, cum arăta şi cum mirosea şi, cel mai important, cât de fericit îl făcea.

În ciuda a ceea ce-mi imaginasem despre ea când o văzusem traversându-mi peluza cu pantofii de curvă de pensie alimentară în mână, Marlene era extraordinar de generoasă cu cei pe care îi iubea şi era absolut tipic pentru ea să facă tot ce-i stătea în putinţă să mă bucure aranjând apariţia anunţului din *Studio International* sau să îi ungă lui Hugh cu unt feliile de toast cu stafide sau să citească cu voce tare din *Plăcinta fermecată*, iar când cu şase ani înainte divorţul îl lăsase pe Olivier atât de falit, încât trebuise să-şi vândă calul, a fost clar că s-a gândit ducă-se dracu' tribunalul şi tot ce ţine de instituţia de la numărul 60 de pe Centre Street. Omul avea să-şi capete calul înapoi, va avea ea grijă de asta.

La început cheltuielile de întreţinere a calului fuseseră acoperite din eforturile lui penibile cu pantograful, adică licenţiind bucăţele din trei tablouri ale tatălui său. Acestea nu erau opere alese într-un fel anume, ci doar nişte fotografii pe folii zgâriate care fuseseră lăsate să zacă printre agrafe şi creioane şi fragmente de corespondenţă legată de artă. Majoritatea acestora erau în franceză, o limbă pe care o vorbea fluent, dar pe care se prefăcea că nu o poate citi.

Până în momentul în care Marlene l-a surprins prima dată își imaginase că reușește să-și ascundă minusculele profituri din aceste cedări de drepturi, o fantezie, bineînțeles – nu era nici un secret că se afla în posesia dreptului moral asupra lucrărilor lui Jacques Leibovitz, care a fost în mod firesc considerat parte din bunurile maritale, așa că a fost nevoit să scuipe fiecare bănuț făcut din kitschurile lui de suveniruri. Singurul lui noroc, cum s-a dovedit abia mai târziu, a fost că avocații, filistini și ignoranți cum erau, au evaluat dreptul moral în funcție de profitul pe care Olivier îl obținuse până atunci din el: adică un mare rahat.

În primăvara lui 1975, când a pierdut calul și grajdul, Marlene îi era deja secretară și, ca urmare, primise în grijă acea gaură de șobolani plină de hârtii pentru care el nu folosea decât termenul de „Materialul franțuzesc".

Ea l-a întrebat:

— Ce să fac cu el?

El s-a uitat în dulapul de metal gri în care se aflau dosare stând să plesnească, teancuri legate cu fundă, pagini separate, îngălbenite, maro, mototolite. A dat din umeri, un gest galic, sau cel puțin așa i s-a părut lui Marlene Cook.

— Este vorba despre artă?

— Da, a tresărit el, zâmbind. Absolut! Despre artă.

N-avea de unde să știe că ea era deja pe jumătate îmbătată de învățătura pe care o primea. Pe vremea aceea era mult prea timidă ca să-i spună că-i citise pe Berenson și Vasari, pe Marsden Hartley și Gertrude Stein, dar, în momentul în care l-a întrebat „Este vorba despre artă", ea știa foarte bine care era importanța unor corespondenți precum Vuillard și Van Dongen, și mâncase destui hot-dog la prânz la Phillips și Sotheby's ca să se întrebe dacă această arhivă de gaură de șobolani n-ar fi putut cumva să-i acopere costurile calului și grajdului în întregime. El n-avea nici cea mai vagă idee cât de mult îl iubea ea. I se credea inferioară în toate privințele – grație, frumusețe, rafinament. Lui îi scăpa faptul că ea era îngerul lui păzitor, peticindu-l, oblojindu-i toate rănile.

Așa că a apelat la bătrânul și furiosul Milton Hesse care era, în ceea ce-l privește, în limbă după ea. E ușor să ne imaginăm că îl folosea pe bietul amărât, dar mă îndoiesc că oricare dintre ei și-ar fi pus astfel problema. Ea știa că Hesse îl disprețuia pe Olivier și știa că nu putea să-i schimbe părerea în această privință, dar îi făcea lui Milt cumpărăturile la Gristede's. Îi gătea ton la cuptor după o rețetă din *Australian Women's Weekly*. Și îi plătea, întotdeauna, cel puțin cinci dolari pe săptămână.

— Foarte bine, adu-mi scrisorile, i-a zis Milton. Să vedem ce ai.

— Va trebui să-i cer voie.

— Să-i ceri voie! Rahat. Împrumută-le, păpușico. N-are rost să faci caz de ele dacă nu valorează nimic.

Așa că a târât două cutii masive până la metrou și a stat cu greutatea tăindu-i coapsele până a ajuns în Delancey, iar în studioul înghețat, în timp ce ea gătea supă de linte, bătrânul a citit lucruri care i-au făcut ochii să i se holbeze și mai tare ca de obicei. Pentru că scrisorile cele mai recente arătau că în acel moment, în 1975, următoarele tablouri erau pe piață, sau urmau să fie, odată ce Olivier Leibovitz avea să aibă amabilitatea de a le autentifica: *Le Poulet 240V* (1913), *Le Déjeuner avec les travailleurs* (1912), *Nature morte* (1915). Valoarea totală a acestor lucrări ar fi în prezent de cel puțin zece milioane de dolari. Acum le găsești în toate cărțile, dar pe vremea aceea nu existau oficial deoarece fuseseră omise din catalogul de doi bani al lui Dominique, vândute și păstrate Dumnezeu știe în ce condiții dubioase.

— Delfinul n-a răspuns niciodată la scrisorile astea? a întrebat Milton care își abandonase, pentru prima dată, persona de taur furios și, cu smocurile de sprâncene și ochelarii fără rame pe frunte, arăta mai degrabă ca un bătrân cărturar evreu, foarte străin, foarte departe de orice ar fi putut încăpea în imaginația lui Marlene.

— Cum s-o fi făcut? a întrebat ea. N-are nici cea mai vagă idee despre artă. Nu-l interesează deloc.

— Nu e nevoie de nici un fel de cunoştinţe, scumpo, nu e nevoie decât de certificatul lui de naştere.

— Nu poate.

— Iubito, a zis Hesse, nu e chiar atât de complicat. Dacă tu eşti în stare să recunoşti tuşele umede şi neglijente ale lui Maman – ceea ce ştiu că poţi – pur şi simplu spui, a, ăsta nu e bun de nimic. Nimănui nu-i place să recunoască asta, dar chiar nu te ajută cu nimic să te duci la Cooper Union[1]. Ai putea s-o faci acum, pe loc. Nu e nici o filozofie.

Auzindu-şi viitorul descris astfel, Marlene Cook nu pricepea că nu mai era o ignorantă.

— Nu o faci tu, Milton? Ai putea să-l sfătuieşti.

— Nu.

— Te rog.

Şi-a împăturit ochelarii şi i-a închis într-un etui de metal.

— Nu e genul de relaţie pe care îl am cu Jacques.

Ea îl plăcea prea mult ca să-l găsească pompos. I-a zâmbit şi pentru început el n-a făcut decât s-o ajute să reîmpacheteze cutiile de carton, dar apoi şi-a deschis din nou etuiul.

— Poftim, citeşte asta, a lăsat-o el mai moale, o scrisoare de la Monsieur L'Huillier din arondismentul al şaisprezecelea.

— Ştii bine că nu vorbesc franceză.

— Am să-ţi traduc atunci. Dacă domnul Olivier Leibovitz ar putea să-l prezinte pe domnul L'Huillier unui cumpărător pentru un Leibovitz aflat în momentul de faţă în posesia domnului L'Huillier, atunci domnul L'Huillier va împărţi comisionul cu domnul Leibovitz.

— Dar Olivier nu cunoaşte pe nimeni care să se ocupe de artă.

— Bineînţeles. Este un idiot, să mă scuzi. Dar nu e nevoie să cunoască pe cineva. Ascultă, scumpo. Ăsta e un cod. L'Huillier are deja cumpărătorul. Dar are nevoie – deschide-ţi urechile – are nevoie ca tabloul să fie autentificat. Ce

1 Colegiu privat din New York, unul dintre cele mai selecte din Statele Unite, cu specializări în artă, arhitectură şi inginerie.

spune el de fapt e „confirmă-mi doar că e un Leibovitz și îți dau o grămadă de bani, într-o valiză de piele dacă vrei". La așa ceva a fost redusă arta. Aceștia sunt hoții cei mai mari de pe pământ. În Franța este chiar stipulat în legi că dealerii sunt cea mai joasă dintre speciile inferioare, dincolo de orice indulgență.

— Dumnezeule, a zis Marlene Cook. Ce idioată am putut fi.

— Acum înțelegi ? a întrebat-o Milton, care, punându-și mâna mare și pătrată peste a ei, îi punea de fapt o altă întrebare, mult mai tristă.

30

Când fratele meu a plecat să îi lingă în fund pe japonezi, Jackson a fost prietenul meu și mi-a dat bani NEOFICIAL. Jackson nu pleca nicăieri, poți să-l crezi pe cuvânt amice. Jackson era aici și aici rămânea, nici o grijă. Jackson era cuplat la înaltă tensiune ca un generator, așa zicea el, și noaptea din degete îi ieșeau scântei. Cândva fusese COMIS VOIAJOR PENTRU PRODUSE RAWLEIGH, călătorind sute de kilometri pe zi. Praf alb pe murele de la marginea drumului, furnizând tonice PENTRU OAMENI SAU ANIMALE. Văzuse multe femei care n-aveau nimic pe sub capoate decât O TUFĂ DEASĂ între picioare. Când a fost FLĂCĂU, Jackson a avut părul roșu aprins și chiar și acum mai avea un smoc zdravăn și des pe care îl pieptăna ori de câte ori avea timp.

După ani de zile în care a locuit într-o dubă Austin A4 și după multe geruri mai ales în munții din sud s-a întors la meseria lui de CREATOR. În orașul Warrnambool, Victoria, Jackson a inventat căruciorul de cumpărături pentru supermarketuri. Acesta a fost primul din lume și e lucru dovedit. Warrnambool e locul unde se fac faimoșii pantaloni Fletcher Jones într-o fabrică imensă cu alte cuvinte te poți îmbogăți

în Warrnambool. Căruciorul de cumpărături a fost construit dintr-un SCAUN PLIANT și două coșuri de sârmă pe care Jackson le-a împrumutat de la bicicletele a două FETE BĂTRÂNE PROFESOARE la liceu. Eu sunt Slow Bones și n-am înțeles niciodată potențialul scaunului pliant deși AM ȘEZUT PE O MINĂ DE AUR în toți acești ani. Când nu erau folosite cărucioarele lui Jackson stăteau rânduite lângă peretele supermarketului iar coșurile de mână erau stivuite ca niște farfurii în chiuvetă.

Pe vremea aceea nu erau supermarketuri în așa-numita ȚARĂ A NOROCULUI[1] altfel Jackson ar fi fost un om bogat în loc să fie trimis la închisoare pentru furtul celor două coșuri care nu-i aparțineau.

Jackson a fost însurat de două ori și are fotografii inclusiv ale reclamantelor și domnișoarelor de onoare și multe povești, de asemenea poze cu cinci câini inclusiv doi care au fost călcați de același camion în ani diferiți. La Căminul de bătrâni Jackson dormea în camera nr. 1 și lucra de la ora opt seara până la micul dejun în schimbul de TĂIAT FRUNZE LA CÂINI. NUMAI DIN BUNĂTATE își aducea cei mai buni porumbei de curse să fie mângâiați de pacienți dar s-au plâns de PĂDUCHI DE PĂSĂRI oameni care vedeau atât de prost încât n-ar fi fost în stare să-și citească anunțul propriei morți.

Când erau urgențe medicale și amintiri pierdute, Jackson lua FRÂIELE ÎN MÂNĂ și nu i se mulțumea întotdeauna așa cum ar fi trebuit. A ajuns de asemenea la o înțelegere cu MANAGERUL DE LA SAFEWAY pentru cazurile în care pacienții duceau cărucioarele acelea în josul dealului și le lăsau pe gazonul din fața biroului lui Jackson. Au fost multe seri în care a împins șirul lung de cărucioare în susul dealului pe Edgecliff Road, o pedeapsă crudă, cum spunea atât de des. Soarta își întorsese fața de la el. Tot ce-i dăduse Dumnezeu era un penis lung TREIZECI ȘI CINCI DE CENTIMETRI n-ai fi zis după brațele scheletice și pistruiate pe care le avea.

1 *Lucky country* – sintagmă folosită pentru Australia.

Eu aveam propriul meu scaun pliant şi eram acum ANGAJAT NEOFICIAL să împing cărucioarele în locul lui Jackson. M-am bucurat că pot să-l scutesc de această corvoadă. De asemenea, în parcarea de la Safeway am avut norocul să găsesc un cărucior de copil abandonat – o poveste prea tristă ca să mi-o pot imagina, aşa că mi-am scos-o din minte, copilul şi mama cine ştie unde erau ?

Cu toate acestea, căruciorul era în stare foarte bună şi impermeabil şi îl puteam umple cu gheaţă zdrobită şi apoi îmi aşezam Coca-Cola în gheaţă şi sandvişul cu pui deasupra şi în zilele care au urmat după ce fratele meu a fugit nu mi-a fost teamă ci am trăit ca în puf în faţa căminului.

A venit poliţia dar în curând şi-au dat seama că sunt un PERSONAJ DE-AL LOCULUI iar după ce Jackson mi-a găsit OCHELARII PSIHEDELICI poliţiştilor le-a plăcut şi mai mult de mine şi în curând au ajuns să se oprească la taclale şi să se uite ce am în căruciorul de copii din care veşnic picura ceva. Mi-au cumpărat odată un SCUTEC DE UNICĂ FOLOSINŢĂ pentru sticla de Cola. Ştiau că aveam simţul umorului.

Edgecliff Road e o şosea rapidă şi cu multe curbe. Putea să-ţi ia foc sistemul şi să simţi cum un cârd de meduze îţi înţeapă pielea capului când vedeai toate maşinile alea cu roţile scârţâind la curbe şi camioanele pierzând cărămizi din încărcătură la ora patru după-amiaza. Nu mi-aş fi imaginat că ar putea exista un personaj de-al locului într-o zonă atât de aglomerată dar în curând exact asta am devenit.

Ce UŞURARE BINECUVÂNTATĂ s-a dovedit faptul de a fi atât de departe de războaiele continue despre artă şi de toată lumea care îl împiedica pe fratele meu să capete publicitatea la care era îndreptăţit. Oricât de ciudat ar părea, niciodată n-am avut mai multă linişte ca atunci când am campat pe malurile lui Edgecliff Road, un râu ieşit din matcă, mugind de cauciucuri şi cărămizi şi blasfemii.

Speram din tot sufletul că fratele meu este fericit mâncând peşte crud şi făcând sex până nu mai ştia de el. Promisiunea

încălcată numai el urma să o aibă pe conştiinţă tralala lalala, pe mine nu m-a atins deloc.

31

Am spus lucruri groaznice la viaţa mea despre Business Class, unele dintre ele în scris, dar sunt artist şi am fost deseori pus în situaţia de a mă acomoda printre cei care-şi cumpără bilete la această clasă. L-am lăsat pe chelner să-mi umple paharul cu vin – întâmplarea făcea să fie chiar nenorocitul de pinot noir tasmanian – iar după ultima ciocolată şi al doilea armagnac, Marlene şi-a pus capul pe pieptul meu şi am dormit amândoi aproape tot drumul până la aeroportul Narita. Chiar şi cu o vezică pe punctul de a exploda, mă simţeam uşor ca un astronaut.

Bineînţeles că aveam să plătesc scump această excursie, dar asta se va întâmpla mai târziu şi eu mă aflam în prezent, iar din anul acela ucigător, plin de bocete şi urlete, în care fugisem de-acasă ca să studiez desenul la Footscray Tech, nu îmi mai imaginasem vreodată că voi putea fi din nou liber, fără cotul osos al fratelui meu alături, fără respiraţia lui împuţită, fără incursiunile lui bruşte şi asudate când îmi era somnul mai dulce. În timp ce Boeing-ul cobora, iar apoi tot timpul cât am aşteptat să ni se controleze paşapoartele, am continuat să mă simt în al nouălea cer de fericire. Să fiu iertat, dar nu îmi făceam griji pentru Hugh. N-am încercat nici măcar o secundă să-mi imaginez cum se simţea.

Tokio pare hotărât să se cimenteze de viu, dar mie oraşul mi s-a părut frumos, o reprezentare tridimensională a inimii mele săltăreţe şi fluorescente.

După cum prezisese Marlene, tablourile fuseseră reţinute în Sydney pentru ca Amberstreet şi geniile cu care lucra să poată deschide cutiile. De ce altceva mi-aş trimite lucrările în Japonia dacă nu să ascund un Leibovitz furat? Să mi-o sugă.

Bineînţeles că n-au găsit *Tourenbois*, aşa că au cheltuit câteva sute de dolari din banii contribuabililor ca să le împacheteze din nou. Printr-un miracol au reuşit să nu-mi deterioreze pânzele, pe care le-am văzut despachetate la Mitsukoshi cu o întârziere de numai două zile.

În mod normal i-aş fi înnebunit pe organizatori cu aranjatul şi rearanjatul lucrărilor pe pereţi, dar de data asta m-am trezit că n-am nimic împotrivă să las chestiunea pe mâna lor, iar următoarele trei zile le-am petrecut de parcă am fi fost în luna de miere şi am să vă scutesc de ilustratele drăguţe din Asakusa[1] şi de ciripelile păsărilor în colivie care lucrau la recepţia hotelului nostru. Eram fericit în Japonia, fericit cu Marlene, fericit să mă trezesc şi să mă uit în ochii aceia limpezi şi strălucitori, întrebători şi puşi pe şotii.

Era o plăcere să faci şi cele mai mărunte lucruri cu ea, să priveşti ceva, să hoinăreşti, uşor ca o pânză de păianjen, pe străzi, să te pierzi încurcat în labirintul de simboluri de la metrou, colorate ca nişte cuburi de Lego, să discuţi despre lumina vaporoasă de august căzând pe pânzele umflate de vânt ale şantierelor de construcţii. Am ajuns la Mitsukoshi chiar când portarii cu mănuşi albe îşi începeau munca, iar la etajul al treisprezecelea mi-am găsit lucrările şi nu mi-a păsat nici că numele îmi era scris BONE, nici că iluminaseră pânzele atât de scrupulos, încât pe perete nu se revărsa nici un pic de lumină şi nici că exista un element decorativ uşor preţios, să spunem, la mare distanţă de nenorocitul de Bellingen – nu-mi păsa de nimic din toate astea. Tablourile tot erau în stare să te înşface şi să te devoreze, scuipând apoi rămăşiţele pe podea.

Marlene era foarte aproape – o umbră, o atingere a mânecii, o şoaptă a palmei, o adiere vie de tandreţe pe obrazul meu.

— Ai văzut asta ? m-a întrebat ea.

— Ce ?

— Asta.

1 Zonă din Tokio faimoasă pentru templele sale budiste.

Am crezut că arată înspre felul în care era aranjată în general galeria – cinci încăperi, nouă pânze mari, imposibil să te uiți la mai mult de o lucrare o dată. Numerele și titlurile se aflau la distanță de tablouri, pe peretele alăturat, unde erau atât clar legate, cât și separate de obiect.

— Titlurile?

— Ce tâmpit ești, Butcher. Uită-te.

Alături de fiecare titlu era un caracter japonez, negru pe alb.

— Uite, a șoptit ea. Acesta e echivalentul japonez al bulinei roșii. Înseamnă că exponatul nu mai e disponibil. Da, vândut. Ai vândut tot, iubirea mea.

A sărit pe mine acolo, în mijlocul galeriei goale, încolăcindu-și picioarele în jurul taliei mele.

— Ce chestie.

— Da, ce chestie. Felicitări.

Asta nu putea înțelege Amberstreet cu capul lui mic și provincial. Expoziția nici nu se deschisese încă și o vândusem fără vreo cină la care să ling în fund pe cineva sau vreo conversație periculoasă cu criticii. Era mult mai bine decât în Australia. Chiar și în anii mei buni, nu vândusem niciodată totul înainte de a fi turnate băuturile, și în timp ce îi sărutam gura moale și mare, îmi făceam – să mă iertați – calculele, înmulțind, scăzând. După comisioane și transport, rămâneam cu două sute de mii de dolari. Pur și simplu.

Mai apoi a avut loc ceremonia de deschidere, despre care nu prea e mare lucru de spus. E clar că în țara lui Hokusai și Hiroshige[1] nu m-am așteptat să fiu prezentat de niște lesbiene care făceau acrobații pe cai, dar în fond se întâmplaseră lucruri și mai ciudate.

Câteva zile mai târziu am mers la o tipografie, cu o sticlă de Lagavulin împachetată profesionist. Trebuia să îi prezentăm omagiile domnului Utamaro, cel care tipărise catalogul expoziției mele. Asta era tot ce știam despre el și faptul

1 Artiști japonezi din secolul al XIX-lea, celebri pentru xilogravurile lor.

că își avea sediul la capătul unei alei cu clădiri fără ferestre din Ikekuburo. Numai Dumnezeu știe ce erau celelalte construcții, depozite sau altceva – n-am nici cea mai vagă idee. Domnul Utamaro ne-a întâmpinat la lift cu un șorț de tipograf de pânză pe el și ne-a condus într-una din acele încăperi extrem de simple pe care te-ai aștepta să le găsești la un înrămător. Ferestrele de oțel erau atât de aproape de autostradă, încât în orice moment puteai vedea câte cinci Honde trecând în viteză. Sub geamuri și peste tot în cameră se găseau dulapuri cu sertare adânci, fiecare etichetate cu grijă, evident nu în engleză. Cu o politețe infinită, a scos un poster cu Pollock, precum și un catalog Matisse, și cu autostrada vâjâindu-ne în urechi, le-a așezat atent pe masa curată și deschisă la culoare care ocupa mijlocul încăperii.

Acest bătrân ușor excentric era chipeș, cu pistrui ciudați, cu o frunte înaltă de pe care își tot îndepărta coama argintie. Delicatețea gurii și finețea mâinilor m-au convins în curând că era mult mai mult decât un tipograf oarecare. Nu l-am subestimat nici măcar o secundă, dar era foarte greu să-l înțelegi și, apropo, nici nu mă așteptasem la o vizită de durată. Abia când a ajuns să mă doară fața de atâta politețe, mi-am mai pus un pahar de whisky. La dracu', în fond, eram australian. Ce altceva să fi făcut?

Mașinile de pe autostradă își aprinseseră farurile și noi eram tot cu domnul Utamaro, iar apoi lumina de pe fețele care se perindau, toate izolate în propriul lor cocon de existență, mi-a adus aminte de parada tristă care spintecа Marsh-ul în două în serile de duminică. Mi-am umplut din nou paharul, de ce nu?

Domnul Utamaro a întins o pânză moale și gri pe masa de lemn și pe ea a așezat o pungă din hârtie glasată. Apoi, după ce s-a uitat întrebător la Marlene, a scos din ea o broșură alb-negru foarte obișnuită, probabil de vreo cincisprezece pe douăzeci de centimetri, lucioasă, dar decolorată de vreme.

— Michael, a exclamat ea, dar deși s-a întins să-mi ia mâna, se uita de fapt la broșură, pe coperta căreia mi s-a

părut că s-ar fi aflat tabloul pe care Dozy Boylan avea să îl cumpere după ani de zile de la publicarea acelui obiect.

Marlene a scos un gângurit de porumbel:

— O.

Domnul Utamaro a făcut o plecăciune.

— Dumnezeule, am zis eu. E *Monsieur et Madame Tourenbois*.

— Nu, nu, taci.

Marlene se colorase foarte puternic, într-un soi de roz-mov. A arătat înspre titlu și dimensiuni care, în mijlocul tuturor acelor caractere japoneze, erau în engleză.

— E o lucrare diferită, a zis ea.

Mă rog, știam deja că are ochiul format, dar și eu îl am și crescusem cu o reproducere alb-negru a lui *Monsieur et Madame Tourenbois*.

— Nu, e identică.

— Da, dragul meu, și mi-a mângâiat mâna ca și cum ar fi încercat să atenueze contradicția. Doar că e mai mică. E șaptezeci pe patruzeci și cinci. Un studiu.

Cum propria mea pânză fusese sfâșiată de niște cretini din cauză că o bucată de colaj era, vezi Doamne, de șaptezeci și cinci pe cincizeci și cinci, nu exista nici o șansă să uit cifrele.

— Vezi, a zis ea, titlul acesteia e *Tour en bois, quatre*, *Strung de lemn, numărul patru*.

Deși eram oarecum iritat de această coincidență, nu aveam nici un motiv de fapt – unii artiști pot produce până la douăzeci de studii pentru o operă importantă. În fond, nici măcar nu era o coincidență, dar tot mă enerva.

— *Tour en bois*, am zis. Știu și eu ce înseamnă.

— Taci, iubitule. Știu că știi. Dar uită-te oricum.

Dacă o vedeai punându-și mănușile acelea albe de bumbac, puteai să juri că lucrase douăzeci de ani la Tate[1]. A luat catalogul vechi în mâini și l-a adulmecat ca pe un trandafir. Apoi, încet și cu îndemânare, l-a pus înapoi pe pânza gri,

1 Muzeul național de artă al Marii Britanii.

iar domnul Utamaro a reintrodus acest obiect groaznic de banal în punga de hârtie glasată, după ce a mai făcut o plecăciune gravă.

Se lăsase deja întunericul și mașinile treceau prin dreptul ferestrei astfel încât întregul perete s-a transformat în ceva asemănător cu o pânză pictată de marele Jim Doolin, care fusese alungat din Melbourne în 1966. Mi-am zis că acum, gata, putem pleca, dar nu, ne-am mutat într-un separeu mic unde domnul Utamaro mi-a reumplut plin de formalitate paharul și am aflat povestea lucrării *Tour en bois, quatre* care ajunsese în Japonia ca parte a unei expoziții reunind tablouri de Dumont, Léger, Leibovitz, Metzinger și Duchamp și organizată de Mitsukoshi cu scopul de a familiariza publicul japonez cu cubismul. Asta se întâmpla în 1913. Tatăl domnului Utamaro fotografiase picturile și se întâlnise cu domnul Leibovitz în persoană. Și Doamne ajută-mi dacă nu mai era un exponat – un domn japonez foarte solid alături de bătrânul țap într-un restaurant de lux cu scaune stil Empire masive și negre.

— Știi cine este acest bărbat, Michael?

— Bineînțeles că nu.

— Acesta este domnul Mauri, prietenul domnului Utamaro, care a cumpărat *Tour en bois, quatre* în 1913.

Am dat din cap.

— Michael, îl cunoști pe fiul lui.

Nu cred.

— Michael! Fiul lui e cel care ți-a cumpărat întreaga expoziție. Ți-am spus doar, a zis ea, colorându-se destul de puternic cât să-mi dau seama că nu era agitată, ci supărată.

— Sunt sigur ca nu mi-ai spus niciodată numele lui.

— O, n-are importanță, a zis ea și a devenit drăgăstoasă dintr-odată, întinzându-și mâna peste masă ca să-mi cuprindă brațul. Așa că, atunci când îl vom întâlni în cele din urmă, iubitule, poate ne va arăta *Tour en bois, quatre*.

M-am uitat la domnul Utamaro şi am făcut o plecăciune din scaun. Speram că va fi un gest destul de politicos pentru un sălbatic păros.

Marlene s-a ridicat. Domnul Utamaro s-a ridicat.

Mulţumesc lui Dumnezeu, m-am gândit, s-a terminat în sfârşit.

Mă înşelam – cum se zice – amarnic.

32

Marlene mi-a zis: „Probabil eşti în al nouălea cer de fericire că ai atâta succes".

I-am răspuns că e un sentiment al naibii de plăcut. A fost o minciună neruşinată, dar era inacceptabil să spui adevărul – şi anume că e îngrozitor de neplăcut să vezi cum nişte străini ne jecmănesc de toate tablourile. Dacă ar fi fost un muzeu, foarte bine, e cu totul altceva. Dar individul era, din câte înţelegeam, un om de afaceri japonez. Cumpără Empire State Building, nici o problemă. Ia-ţi orice Van Gogh ai chef. Ţine şi un Leibovitz, nu mă interesează. Dar ce dracu' avea acest domn Mauri de gând să facă tocmai cu *Eu, Ecclesiastul*? Aşa-numita Reclamantă avea toate lucrările de dinaintea intentării acţiunii de divorţ, iar acum acest nenorocit le avea pe restul. Nu era acesta cel mai rapid mijloc de a fi şters cu totul din istorie?

Mi-am înghiţit gândurile urâte şi nerecunoscătoare preţ de cel puţin douăsprezece ore, adică până în momentul în care stăteam aşezaţi pe tatami alături de patruzeci de bărbaţi japonezi care beau bere şi mâncau peşte crud la micul dejun.

Când am rostit ce era de nerostit, Marlene s-a aplecat spre mine să îmi atingă mâinile de măcelar şi mi-a cuprins pe rând degetele butucănoase şi urâte ca nişte cârnaţi de parcă fiecăruia în parte, în mod miraculos, i s-ar fi datorat *Cina cea de taină*. Iar apoi, fără să-şi întrerupă nici măcar o secundă această serie cu totul deosebită de mângâieri, mi-a

atras șoptit atenția asupra beneficiilor situației în care mă aflam. De exemplu, mi-a mărturisit că autentificase un Leibovitz pentru Henry Beigel, un milionar sud-african, și aflase cu această ocazie că nenorocitul dosise 126 de lucrări ale pictorului american Jules Olitski. Beigel era un ticălos desăvârșit, a zis ea, dar avea ochi buni, a zis ea, ochi adevărați, și, încet, încet, urca prețurile lui Olitski și se știa foarte bine că, la fel ca domnul Mauri, mai cumpărase expoziții întregi. Așa că, a continuat ea, cu genele-i foarte lungi părând desenate în creion în lumina veșnic prezentă a neoanelor, dacă erai Jules Olitski, aveai certitudinea că prețurile îți erau protejate și că opera cea mai valoroasă avea să sfârșească într-un muzeu bun. Viitorul îți era girat nu de un trăsnit ca Jean-Paul, ci de un colecționar de artă educat și lacom, nici că se putea mai bine.

Foarte bine, da, Henry Beigel, dar domnul Mauri, cine dracu' mai era și ăsta? Nu voiam neapărat să fiu dificil. Eram, bineînțeles, fericit, al naibii de fericit. Eram plin de recunoștință. O iubeam și mai mult decât genele și obrajii îi iubeam tandrețea, generozitatea și – chiar dacă va suna ciudat – șiretenia. Mă simțeam în largul meu cu ea, cu trupul ei subțire și ușor, ochii ei adânci, fără fund.

În dimineața aceea, după micul dejun, ne-am întors amândoi la locul faptei de la Mitsukoshi. Mă așteptasem să mă simt mai bine în momentul intrării. Cred că amândoi ne așteptasem la asta. În schimb, lucrările mi se păreau pierdute și străine, aproape fără noimă, ca niște urși polari amărâți într-o grădină zoologică din nordul statului Queensland. Ce credeau clienții ăștia? L-am întrebat pe un individ cu o șuviță blondă în cap – dar asta se întâmpla mai târziu, după prânz. Băusem și Marlene m-a făcut să tac și am ieșit pe stradă și ne-am plimbat un pic, neoprindu-ne prin baruri.

Invitația de la domnul Mauri, trimisă prin fax, ne aștepta la așa-numitul *ryokan*[1]. Avea două pagini, prima fiind o

1 Un soi de han tradițional japonez decorat în stil specific.

hartă foarte atent desenată, iar a doua o scrisoare formală care părea o traducere comică din *Revizorul* lui Gogol.

Am decis că mă voi comporta ca un gentleman și nu mă voi apropia de domnul Mauri.

Marlene n-a avut nici o reacție la această ofertă generoasă, cel puțin nu până ce ne-am înapoiat în cămăruța noastră. Chiar și acolo, nu s-a grăbit deloc, și-a dat jos sandalele și s-a așezat în tăcere pe vine în fața măsuței.

— Ei bine, Butcher, a zis ea, e momentul sa terminăm cu prostiile.

M-a fixat cu ochii aceia de șarpe.

— În primul rând, a continuat ea, acest om este un colecționar foarte important. În al doilea, fac multe afaceri cu el. În al treilea, n-o să mă faci de râs tocmai acum.

În tinerețea mea urâtă, acesta ar fi fost începutul unui scandal feroce care ar fi continuat până la primele ore ale dimineții și s-ar fi sfârșit în zori cu mine de unul singur în vreun bar ucrainean. Lui Marlene Leibovitz i-am zis:

— OK.

— OK ce?

— OK, n-am să te fac de râs.

Bănuiesc că eram rușinat să cedez atât de ușor, fără să opun nici un fel de rezistență. Aș fi putut să mă montez și să mă înfurii cu ușurință, dar când mi-am pus sacoul Armani, ea s-a întins să-mi facă nod la cravată.

— O, mi-a spus ea. Te iubesc cu adevărat.

Cu Marlene eram întotdeauna pe un tărâm străin.

Bineînțeles că toată lumea în afară de mine știe ce e Roppongi[1]. Se pare că tocmai aici, în High Touch Town[2], își avusese tatăl domnului Mauri faimosul bar unde își petreceau nopțile spionii și gangsterii americani, precum și vedetele

---

1 Cartier rezidențial din Tokio, bine-cunoscut pentru locuitorii săi bogați, cluburile sale de noapte și afluența de turiști.

2 Zonă din Roppongi cunoscută pentru serviciile erotice oferite.

de cinema aflate în vizită. Tatăl domnului Mauri pretinde că ar fi cel care a adaptat jocul de pinball la Japonia, așezând masa în picioare și – după ce s-a asigurat că pot fi înghesuite o grămadă de lucruri pe un spațiu foarte mic – a creat un sistem foarte isteț, ce includea jucării moi de pluș și culoare al dracului de înguste, prin care pinball-ul inițial a devenit *pachinko*, un joc de noroc. Există voci care contestă acest fapt, dar nimeni nu neagă că Mauri San a fost atât un infractor, cât și un foarte serios colecționar de artă, cu mult înainte de război. Fiul era o copie absolut identică. Ca să ajungi în biroul lui Mauri trebuie să traversezi altarul ancestral, adică barul, cu meniul scris cu cretă pe o tablă – pizza de doi bani și chiftele italienești, rămășițe ale anilor de ocupație americană.

La ora aceea, înainte ca faimoasa iluminație să-și facă efectul, Blue Bar-ul lui Mauri dădea senzația de plictiseală stătută a unei săli de reprezentație cu luminile aprinse și chiar aveai nevoie de multă imaginație ca să înțelegi cum putea cineva plăti douăzeci de dolari pentru un martini în acest local. Spre așa ceva se îndreptase întotdeauna arta mea, cât de deprimant. Ne-am suit în lift și am urcat la etajul al optsprezecelea de unde domnul Mauri junior conducea o afacere pe numele său Corporația Dai Ichi, *dai ichi* însemnând „numărul unu".

Recepționera era o doamnă cu o înfățișare foarte mohorâtă și bărbie lungă, cu o tunsoare gen caschetă și îmbrăcată într-un costum gri tern, dar nu a apucat să ne chinuiască prea mult pentru că am fost duși, printr-o anticameră, în biroul noului colecționar al operelor mele, o încăpere la fel de lipsită de personalitate ca și placajul și aluminiul care o decorau. Nu exista nimic care să sugereze sensibilitate sau bun-gust și am fost uluit să mă trezesc tratat cu atâta venerație de domnul Mauri, care părea să fie un bărbat serios, studios chiar, de vreo treizeci de ani.

Discuția noastră s-a desfășurat de o parte și de alta a biroului său mare și gol, pe care se afla un registru care conținea

nu numai dosarul meu de presă, ci şi un număr considerabil de folii transparente cu lucrările mele, pe care noul meu binefăcător sau proprietar le ridica din când în când în lumina lămpii de pe birou, vorbind despre ele în oarecare detaliu. Am înţeles aproape tot ce a zis, de multe ori recunoscând chiar sursele propoziţiilor sale, nişte laude la adresa mea de la Herbert Read (1973), puţin de la Elwyn Lynn (1973) şi Robert Hughes (1971). Stăteam acolo gândindu-mă la sistemul educaţional japonez şi la avantajele învăţatului pe de rost. M-am uitat înspre Marlene, dar ea mi-a evitat privirea. Şedea pe marginea scaunului tapisat în stambă, cu mâinile în poală şi clătinând din cap din când în când.

Mă găseam din nou într-o încăpere privind cum se lasă seara peste Tokio, cerul de dincolo de ferestrele fără perdele fiind plin de neoanele roz şi verde ale barurilor şi restaurantelor şi locurilor care ofereau masaj thailandez. Domnul Mauri şi-a terminat discursul şi ne-a condus într-o altă cameră, mult mai confortabilă, cu fotolii pline şi moi şi o serie de tablouri de la începutul secolului al XX-lea, printre care chiar şi un Matisse foarte plauzibil.

Unul dintre aceste tablouri, reflectând prea multă lumină halogen cu cadrul său auriu urlător, era *Tour en bois, quatre*. Dacă m-a încercat o oarecare dezamăgire, nu a fost din cauză că nu aveam în faţa ochilor decât un studiu, ci deoarece, în clipa acestei importante întâlniri, Leibovitz mi s-a părut a fi un talent mai mic decât cel pe care îl cunoscusem pe vremea când nu eram decât un adolescent onanist fără nici o altă sursă de informaţie decât o reproducere alb-negru de un metru jumătate. Îmi imaginasem ceva eteric, entuziasmant, mitic, cu culori strălucind de atâtea straturi succesive de tuşe obsesive.

— Dumnezeule, a zis Marlene şi s-a dus direct la tablou fără nici un fel de preambuluri japoneze. Mauri era şi el lângă ea, ca un porc la troacă mi s-a părut, învârtindu-şi spasmodic ochelarii cu rame de aur în mâna de la spate.

— O, Doamne, a continuat ea.

Asta e tot? m-am întrebat eu. Pânza arăta aproape obișnuit, lipsea o bucățică din bluză, iar suprafața galbenului cadmiu era ușor jegoasă. Toate acestea – mărunțișuri care puteau fi ușor remediate la o restaurare – erau exagerate de rama de un prost-gust criminal și a fost nevoie de un adevărat act de voință să mă desprind de posterul tinereții mele ca să mă uit cu atenție la ce aveam în fața ochilor, tușa frumoasă, inteligentă, excentrică a strungului și, în general, deciziile curajoase pe care bătrânul țap le luase într-o vreme când nimeni, nici măcar Picasso, nu intrase pe acest tărâm al cubismului non-sintetic. Aici, în produsele strungului, în aceste conuri și acești cilindri, se vedea o legătură clară între Cézanne și Leibovitz.

— Îmi permiteți? a întrebat Marlene.

A luat lucrarea de pe perete și a întors-o.

— Uite, mi s-a adresat ea.

Domnul Mauri m-a îndemnat să mă aplec astfel încât să pot vedea pânza întunecată, tainică și decolorată, urmele de capse rămase după împrumuturile și călătoriile prin care trecuse, caracterele japoneze ștampilate pe cadru fiind, am presupus, dovada că-și făcuse apariția la Mitsukoshi în 1913. Mai era acolo și un exemplar uscat de muscă cu antene pe ochi, pe care probabil nu l-aș fi observat dacă nu mi-aș fi petrecut atâtea seri desenându-i pe acești inamici ai artei. Acest nenorocit mic numai ce se trezise la viață și nimerise în spatele unui Leibovitz, iar aici, deși a fost prins și a murit, n-a apucat să fie devorat vreodată. Această mică moarte tristă m-a urmărit zile în șir.

— Poate că o problemă, a zis domnul Mauri. Nu vreau să-l vând în Japonia. A zâmbit crispat. Japonezilor nu le place prea mult.

— Am înțeles.

— Poate în St. Louis.

Mi-a luat ceva timp să înțeleg ce se întâmpla în fața ochilor mei. Mauri îi cerea să vândă lucrarea. M-am uitat înspre ea, dar mi-a evitat privirea.

— Primul pas, i-a zis ea complet stăpână pe sine, este să ducem tabloul la New York.

— Nu la Freeport?

— Nu e nevoie.

Domnul Mauri s-a oprit şi a privit pânza.

— Bine, a spus el.

A făcut o plecăciune. Marlene a făcut şi ea o plecăciune. M-am aplecat şi eu, la rândul meu.

Mi-am dat seama că asta a fost tot. Era gata. Probabil că aveau să mai fie hârtii, o semnătură a deţinătorului dreptului moral, dar tabloul era acum ca şi autentificat. Măcar atâta lucru înţelesesem cât se poate de bine.

Mă aşteptasem ca domnul Mauri să dorească să discute strategiile inteligente la care urma să recurgă pentru a ridica preţul celor nouă picturi ale mele, dar nici vorbă de aşa ceva şi câteva minute mai târziu traversaserăm deja faimosul Blue Bar şi eram pe străzile din High Touch Town amestecaţi în mulţimile care se îmbrânceau. Marlene m-a luat de mână, azvârlind-o până sus de tot, şi a ţopăit pur şi simplu pe scări în jos spre linia de metrou Oedo.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, în timp ce introduceam monedele în aparatul de bilete.

— Ah, puiule, puiule, mi-a răspuns ea. Sunt atât de fericită. Te iubesc atât de mult.

S-a întors spre mine şi şi-a ridicat bărbia, iar ochii îi străluceau, limpezi ca şi apa de pe treptele spre metrou.

— Sunt pe urmele tale.

— Bineînţeles că eşti, mi-a zis ea şi ne-am sărutat acolo, în faţa barierei şi în faţa controlorului de bilete cu mănuşi albe, lângă potopul de fete din High Touch Town şi străinii plini de speranţă care se împingeau în jurul nostru, înghiontindu-ne, neştiind cu ce lumi intrau în contact, cu ce fire ale istoriei care ne legau de New York, Bellingen şi Hugh, întotdeauna Hugh, stând în drum cu căruciorul lui din care picura apa.

33

Jean-Paul a venit în vizită cu butoni la cămaşă şi parfumat. Era foarte supărat pentru că Marlene Leibovitz îi telegrafiase cincisprezece mii de dolari. Ce îl jignise oare? A aprins o ţigară şi a suflat fumul înspre mine.

Îşi petrecuse DIMINEAŢA CU NIŞTE AVOCAŢI. Fir-ar a dracului de treabă, Marlene Leibovitz îl prostise să semneze că îşi cedează dreptul de a vinde *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind* în Japonia. Tabloul era PROPRIETATEA lui. Nu fusese DE VÂNZARE LA NICI UN PREŢ aşa că Marlene era o ESCROACĂ şi o MANIPULATOARE. A zis că o va denunţa la INTERPOL de îndată ce va afla cum se făcea asta.

I-am mulţumit că era atât de bun cu mine – lins lins. Imediat a vrut să-mi vadă camera şi mi-a părut rău că deschisesem gura dar PUŢINELE MELE PROPRIETĂŢI erau la locul lor inclusiv ghirlanda şi radioul căpătate de la poliţişti. Jean-Paul a devenit foarte gânditor. Şi-a stins ţigara sub jetul de apă de la chiuvetă şi mi-a spus că e foarte îngrijorat pentru siguranţa mea. I-am răspuns că în curând se va întoarce Butcher şi mă va lua de acolo şi el mi-a aruncat o privire atât de plină de milă că mi s-a întors stomacul pe dos.

CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU am fost informat de către Jackson că era nevoie de patul meu pentru un CLIENT nou şi că trebuia să îmi mut căruciorul de copii şi cel de cumpărături în camera de serviciu unde aveam să şi locuiesc până mi se clarifica situaţia. Fratele meu era ÎN URMĂ cu plata. Ce avea să se întâmple cu mine acum? Fratele meu mă mai forţase cândva să locuiesc pe bancheta din spate a maşinii lui FC Holden. I-am fost LEGAL ÎN GRIJĂ pe străzile din St Kilda, Mordiallac, East Caulfield şi alte locuri în care a ajuns atras de femei dornice să-i ţină capul urât între sâni. Felinare galbene, apartamente de cărămidă, parcări rezervate, pete de ulei pe asfalt, nici un suflet viu prin preajmă,

doar din când în când câte un REFUGIAT sau câte un ASIATIC sau câte un BALTIC toţi alungaţi din locurile lor de baştină şi condamnaţi să bântuie pe pământ în toiul nopţii.

Maşina duhnea a mucuri umede de ţigară, din podeaua umedă şi ruginită încolţeau cartofi, numai maldăre de ziare mucegăind în jur şi toate aceste MIZERII însemnau că scaunele nu puteau fi lăsate pe spate, adio somn.

Când am fost în East Ryde, chiar şi în Bellingen sau pe Bathurst Street am crezut că zilele acelea de coşmar se terminaseră dar camera de serviciu fusese tot timpul acolo aşteptând la capătul coridorului în formă de L, cinci trepte în jos, lângă spălătorie, mirosul acru de cârpe de curăţat mai rău decât duhoarea MAŞINII NAŢIONALE AUSTRALIENE. L-am întrebat pe Jackson dacă nu exista o încăpere mai bună. El a zis că nu şi apoi a încercat să-mi dea banii neoficial dar eu n-am îndrăznit să-i iau.

El a zis treaba ta.

Nu vorbisem niciodată cu clienţii pentru că nu voiam să afle că sunt plătit. Acum îşi imaginau că sunt prietenul lui Jackson aşa că în mod firesc nu le plăcea de mine. Era numai vina mea că eram singur. Îmi era dor de fratele meu şi nu-mi imaginam cum îmi va mai auzi vreodată glasul.

Iar Samson a strigat DOAMNE, DUMNEZEULE! ADU-ŢI AMINTE DE MINE! A zis: TE ROG, DUMNEZEULE, NUMAI DE DATA ACEASTA. ŞI SAMSON A ÎMBRĂŢIŞAT AMÂNDOI STÂLPII DE LA MIJLOC, UNUL CU STÂNGA ŞI CELĂLALT CU DREAPTA.

Nu era corect să mă supere în halul ăsta.

34

Am scăpat de metrou la Shinjuku şi apoi am mers în zigzag pe o stradă cu baruri, iar ea strălucea ca argintul, un peşte înălţându-se în noapte pe nişte trepte până ce am ajuns – la etajul patru – în acest loc imens unde se striga

încontinuu – *Irasshaimase*![1] – și unde găteau ciuperci, creveți, puteau fi și cocoloașe de rahat de câine din câte îmi dădeam eu seama, dar sake-ul venea întruna și Marlene stătea alături de mine la barul în formă de potcoavă, cu fața cuprinsă de flăcări portocalii, noapte înstelată, Galilei arzându-i în ochii migdalați. Felul în care a toastat cu sake-ul ridicându-l înspre mine mi-a amintit cum adulmecase catalogul din punga de hârtie glasată. Nu a fost un gând chiar atât de neașteptat. Revăzusem în minte amușinarea aceea grăbită toată ziua. A ciocnit cu mine. Noroc, mi-a zis. Dăduse o lovitură. Pentru victorie. Nu-mi păruse niciodată mai străină, mai frumoasă decât în acel moment, cu fâșiile acelea lungi de ciuperci în gură, înflăcărată toată, cu gâtul cald și parfumat, iar eu simțeam că explodez de dorință.

— Mai exact de ce anume ai mirosit acel catalog?

Gura îi era dulce și cleioasă. Mi-a spus „nu“ din deget și a mai luat o înghițitură, după care și-a pus mâna pe coapsa mea și și-a frecat nasul de al meu.

— Ghici.

— Cerneala din 1913?

Radia toată. Bucătarii urlători tăiau calamarii felii și îi azvârleau pe plitele de metal unde săreau ca niște creaturi din iadul mamei mele.

— Catalogul nu e vechi deloc, nu-i așa? Ticălosul ăla bătrân, Utamaro, l-a tipărit pentru tine?

În loc să mă contrazică, mi-a rânjit.

— Uită-te la tine! am strigat. Dumnezeule, uită-te puțin la tine!

Era excitată, adorabilă, cu buzele lucind.

— O, Butcher, a zis ea, mutându-și mâna pe brațul meu. Mă urăști acum?

Am spus povestea asta nenorocită de atâtea ori! M-am obișnuit deja cu expresia de pe fețele ascultătorilor mei și îmi dau seama că probabil las pe dinafară vreun detaliu

---

1 *Poftiți* sau *Bine ați venit* în japoneză.

esențial. Cel mai probabil acel detaliu este caracterul meu, un defect care a trecut din sperma putredă a lui Blue Bones în propriul meu lut corupt. Pentru că nu reușesc niciodată să fac pe cineva să simtă de ce m-a încântat într-atât mărturisirea ei, de ce i-am devorat gura alunecoasă și moale în lumina zvâcnitoare a localului de lângă gara Shinjuku.

Deci era o escroacă!

Ah, ce oroare! Lua-m-ar dracu'!

Da, avea un tablou dubios, sau cel puțin unul cu un trecut tulbure. Da, inventase o istorie cu un catalog de rahat. Da, e de fapt mai rău de-atâta. Ei bine, îmi cer mii de scuze abjecte tuturor cardinalilor în cauză, dar colecționarii bogați n-au decât să-și poarte și singuri de grijă. Erau în stare să-mi fure opera când eram la ananghie și să o vândă pe o avere mai târziu. Să-i ia dracu'! S-o ia în fund. Marlene Leibovitz fabricase un catalog, ba chiar și un nume, după cum veți afla în curând. Transformase o pânză orfană și fără valoare în ceva pentru care oricine ar fi plătit un milion de dolari. Era autentificator. Cu asta se ocupa.

— Chiar a fost o expozitie cubistă în Tokio în 1913?

— Bineînțeles. Frumusețea constă în detalii.

— Ai decupaje din presă? A participat și Leibovitz?

Mi s-a cuibărit la piept.

— *Japan Times,* de asemenea *Asabi Shimbun*.

În tot acest timp zâmbeam amândoi încontinuu, nu ne mai puteam opri.

— Fără îndoială că la expoziție n-a fost nici urmă de această lucrare pe care o are Mauri.

— Mă urăști.

— N-au existat reproduceri pe vremea aceea, nu-i așa? Și bineînțeles că ziarele nu includ în reportaje mărimea tablourilor.

— Mă urăști?

— Ești o fetiță foarte rea, i-am zis.

Dar lumea artei e plină de oameni mult mai răi de-atâta, crocodili, hoți în costume cu dungi fine, indivizi fără urmă

de ochi pentru artă, disperați care se bazează pe orice în afară de felul în care arată un tablou. Da, catalogul lui Marlene era fals, dar catalogul nu era o operă de artă. Ca să apreciezi o lucrare, nu citești un rahat de catalog. O *privești* ca și cum toată viața ta ar depinde de asta.

— Nu mă urăști?

— Dimpotrivă.

— Butcher, te rog vino cu mine la New York.

— Într-o zi, cândva, sigur.

Băuserăm. Era hărmălaie. Mi-a luat ceva timp să înțeleg că ea nu se referea la într-o zi, cândva. De asemenea, s-a mirat din nou că nu înțelesesem ceva ce în opinia ei fusese spus cât se poate de clar. Nu auzisem? Mauri o rugase să îi vândă tabloul. Ea îi spusese să îl trimită la New York. Nu mai avea încotro.

— M-ai auzit cât se poate de clar, iubitule.

— Da, probabil, i-am răspuns, dar nimic nu era chiar atât de simplu. Mai era și Hugh, întotdeauna Hugh. Și știu că am zis că nu m-am gândit la el în Tokio, dar cine poate să creadă asemenea baliverne? Era fratele meu orfan, responsabilitatea mea, fiul mamei mele. Avea umerii musculoși și lăsați ca și mine, buza mea de jos, spatele meu păros, gambele mele de țăran. Avusesem un vis cu el, îl văzusem într-o stampă de-a lui Hokusai, într-un cărucior din Asakusa.

— E pe mâini bune.

— Probabil.

— Îi place de Jackson.

— Probabil.

Dar adevărul era că Hugh nu era singurul motiv. Mai era și Marlene. Cum ajunsese pânza asta în Tokio? În catalogul fals se spunea că fusese acolo din 1913.

— Spune-mi, i-am zis. Îi țineam ambele mâini într-una de-a mea. Ăsta e tabloul lui Dozy?

— Vii cu mine la New York dacă îți spun adevărul?

O iubeam. Ce credeți că i-am răspuns?

— Indiferent ce ți-aș spune?

Zâmbetul ei avea o tentă roz și o superbă lipsă de contur clar care ar fi putut fi mai ușor redate cu vopsea, cu degetul mare de la mână, cu o pensulă scurtă și îndesată.

— Indiferent.

Ochii îi erau adânci și strălucitori, fremătând de atâtea reflexii.

— Cât de mare e pânza lui Dozy ?

— Asta e mai mică.

Ea a dat din umeri.

— Poate am micșorat-o ?

— N-are cum să fie a lui Dozy, am zis eu.

— Hai, Butcher, te rog. Nu sunt decât câteva zile în plus. Vom sta la Plaza. Lui Hugh nu i se va întâmpla nimic.

Fosta repetentă la liceu și elevă a lui Milton Hesse devenise un expert absolut în Leibovitz, oricât de improbabil ar părea. În ceea ce-l privește pe Hugh, însă, nu avea nici cea mai vagă idee. Eu, unul, nu aveam aceeași scuză.

35

La ora trei într-o după-amiază de septembrie, în timpul domniei lui Ronald Reagan, am ajuns în inima imperiului. Pentru o clipă, totul a fost relativ în regulă, dar apoi, la biroul de închiriat mașini, lucrurile au luat-o razna. Cardul australian al lui Marlene a fost respins de o femeie înaltă de culoare, cu ochelari cu rame incrustate în diamante false și o gură subțire și strâmbă.

— Foarte bine, a spus ea, să încercăm o altă savoare.

Zborul durase optsprezece ore. Părul lui Marlene arăta ca un ogor cu grâul bătut la pământ de grindină.

— Orice card aveți, domnișoară.

— Nu am decât un card.

Dispecera a măsurat-o pe frumoasa mea mătrășită de călătorie încet, din cap până-n picioare.

— O-o, a zis ea.

A mai așteptat o clipă, după care și-a întins mâna către mine.

— O, eu n-am carduri.

— Nu ai *carduri*. A zâmbit. Nu *ai* carduri.

N-aveam nici o intenție să îi explic aici termenii divorțului meu.

— N-aveți nici unul dintre voi un card de credit?

Apoi, dând din cap, s-a întors spre bărbatul din spatele nostru.

— Următorul, a zis.

E adevărat că tocmai eram pe cale de a căpăta două sute de mii de dolari, dar nu îi aveam la mine. Cât despre creditul lui Marlene, ceva se încurcase la firma sau banca lui Mauri, dar la Tokio era trei dimineața, așa că nu puteam afla. Ei bine, la dracu', i-am telefonat lui Jean-Paul din Holul C și am făcut-o cu taxă inversă, dar tocmai ce-i telegrafiaserăm nenorocitului cincisprezece mii de dolari – întregul meu avans de la galerie – pentru *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind*, așa că făcuse profit pe tabloul pe care îl pierduse. Era cinci dimineața în Sydney – devreme, e adevărat – dar oricum nu era un motiv să-mi urle în urechi despre toate acțiunile legale pe care avea să le intenteze împotriva mea. Era factura lui de telefon, așa că i-am dat pace să bată câmpii. După o vreme, s-a calmat dar apoi a început cu Hugh care, pretindea el, îi distrugea „sediul".

— A smuls o chiuvetă din perete.

— Și ce vrei să fac eu? Sunt în New York.

— Să te ia dracu', hoțule. Va trebui să-l închid pentru propriul lui bine.

După ce simpaticul meu binefăcător mi-a trântit telefonul în nas, am găsit un bar și am băut prima sticlă de Budweiser. Ce pișat de mâță a mai fost și asta.

— Nu-ți face griji, mi-a zis Marlene, mâine totul va fi în regulă.

Dar de fapt mă gândeam la Hugh. Și, chiar dacă o țineam pe Marlene de mână, eram singur, copleșit de rușine și epuizare

în timp ce eram târât înspre autobuzul către gara Newark de unde am prins legătura spre stația Penn și apoi am schimbat, luând ceva care arăta ca o casă de nebuni cu ilustrații artistice și care ne-a dus până pe Prince Street. Era SoHo, dar nu SoHo unde îți cumpărai produse Comme des Garçons. Habar n-aveam unde ieșisem la suprafață, nu știam decât că îi distrusesem fratelui meu viața și că sirenele erau isterice și taxiurile nu mai tăceau dracului și că, undeva, pe aproape, exista un loc unde aveam să stăm. Îmi doream un gin tonic cu un pumn plin de gheață care să-mi amorțească simțurile.

Pe la apus am ajuns în sfârșit la intersecția străzilor Broome și Mercer, o oră la care fabricile de tablă erau întunecate, electricitatea oprită, iar pionierii deja în vârstă ai curentelor Colour Field și High Camp Anaesthesia probabil tocmai se vârau în sacii lor de dormit amărâți, în timp ce multitudinea de becuri indicând ieșirile de incendiu împleteau un ultim filigran superb de lumină pe fațadele fabricilor.

La colțul lui Mercer Street, Marlene mi-a zis:

— Am să mă urc pe umerii tăi.

Mi-am întins ascultător mâinile și Marlene Cook s-a suit pe mine ca un înaintaș în suprafața de marcaj pe stadionul de crichet din Melbourne. Aceasta a fost prima dată când mi-am dat oarecum seama de dimensiunile a ceea ce îmi era încă ascuns. Cu geanta ei mare în continuare pe umăr, amica mea intimă mi-a sărit de pe palme pe umeri. N-avea decât patruzeci și opt de kilograme, dar și-a luat un asemenea avânt că mi s-au îndoit genunchii ca niște tulpini obosite de maci, iar până să mă redresez, ea se opintea deja în sus pe o scară ruginită, traversând apoi în zigzag filigranul până la etajul al cincilea. Am auzit cum se deschide în cele din urmă o fereastră încăpățânată, cu un soi de poc, ca o vertebră înțepenită care își dă drumul. Cine naiba era femeia asta? O mașină de poliție se apropia încet, hodorogind pe strada desfundată, plimbându-și farurile în sus și în jos. Și cine naiba eram eu? Toți banii mei erau japonezi. Pașaportul împreună cu valizele erau într-un dulăpior pentru bagaje

de la gara Penn. O cheie argintie a aterizat din întuneric, rostogolindu-se pe pavaj. Mașina de poliție a frânat și a așteptat. Am intrat în conul de lumină, am ridicat cheia și m-am retras. După aceea, mașina a pornit hodorogit mai departe, târându-și bara de protecție ca pe un lanț rupt de ancoră.

Acesta nu era Sydney. Stai doar să număr în câte feluri.

— Hai, urcă, mi-a strigat iubita mea. La etajul cinci.

Înăuntrul clădirii era întuneric beznă și am orbecăit încet pe scări în sus, traversând pe pipăite un palier pe care se afla un covor dezgustător, distrus de fum, și după aceea un altul, plin cu cutii de carton, iar apoi, la etajul al patrulea, am văzut lumina pâlpâind a unor lumânări revărsându-se din spatele unei uși vechi de metal deschise.

— Ce zici ?

Era o mansardă, aproape goală, aproape albă. Marlene stătea în mijlocul ei. Geanta ei mare și neagră era pe jos în spatele ei, sub fereastra cu pervaz mare și lat, în mijlocul unei grămezi de așchii care îi marcau intrarea. Pe pervaz fusese abandonată o rangă, un obiect solid de oțel cu o gheară perpendiculară pentru scos cuie și amenințător de ascuțit la celălalt capăt.

— Iubito, e a ta chestia asta ?

Mi-a luat-o din mână fără o vorbă. Am observat cât de ușor o mânuia.

— Al cui e locul ăsta în care ne aflăm ?

Mă privea îndeaproape, încruntată.

— Al Departamentului de artă al Administrației Statului New South Wales, a zis ea. E destinat artiștilor, vin aici ca să creeze.

— Și unde e artistul ?

— În fața mea ?

S-a apropiat, rugătoare, aplecându-și umerii ca să se cuibărească la pieptul meu.

I-am smuls ranga din mână.

— Cine locuiește aici ?

O rănisem la mână, dar mi-a zâmbit, moale și vânătă, o grămadă de piersici căzute în iarbă.

— Iubitule, vom primi banii de la Tokio mâine.

— Mâine trebuie să mă întorc acasă.

— Michael, a exclamat ea.

Apoi s-a îndepărtat de mine și am văzut că plânge, Gaudier-Brzeska, Wyndham Lewis, frântă, cu frumusețea desprinzându-i-se de ea însăși prin crăpături și fisuri, o fundătură, ochii ca niște animale, Doamne ai milă. Am aruncat ranga și am luat-o în brațe, era atât de șocant de măruntă la pieptul meu, cu capul ei mic care-mi încăpea în palme. Am simțit nevoia să o înfășor strâns într-o pătură.

— Nu pleca, mi-a zis.

— E fratele meu.

Și-a ridicat ochii mari și umezi înspre mine.

— Am să-l aduc aici, a spus ea dintr-odată. Nu, nu, a zis în continuare, sărind într-o parte de lângă râsul meu răutăcios. Nu, serios.

Și-a împreunat palmele într-un soi de gest budist ciudat.

— Chiar pot s-o fac. Poate să vină cu Olivier.

O, nu, m-am gândit, o, nu.

— Olivier vine încoace?

— Bineînțeles. Tu ce credeai?

— N-ai spus nici un cuvânt despre asta.

— Dar el e cel care are dreptul moral. Eu nu pot semna.

— Vine aici? La New York?

— Cum altfel să fac tot ce am de făcut? Serios acum! Unde ți-era capul?

— M-am gândit că asta e un soi de aventură romantică.

— Așa e, a zis ea. Este.

Pentru asta îmi trădasem mama și fratele? Pentru ca nenorocitul de Olivier să poată fi martor la adulter?

— Nu te pune cu mine, Marlene.

Eram fiul lui Blue Bones și nu mai știu ce altceva i-am zis. Îmi amintesc sigur că am izbit ranga de perete.

— Ce e asta? am urlat. Ce naiba este asta?

— Nu ştiu.
— Pe dracu' nu ştii.
— Cred că i se spune rangă.
— Crezi?
— Da.
— Şi chiar umbli cu aşa ceva în geantă?
— A fost în valiză până am ajuns la gara Penn.
— Ce nevoie ai de ea?
A dat din umeri.
— Dacă aş fi bărbat nu m-ai întreba niciodată una ca asta.
Acela a fost momentul în care am plecat. Am găsit un local căruia îi spunea Fanelli pe Prince Street unde au fost drăguţi şi mi-au dat un pahar de whisky pentru o mie de yeni.

36

Într-o duminică în Marsh.
Într-o duminică în Marsh un episcop a ieşit din sacristie ca un crab fusese în Sydney chiar în dimineaţa aceea dar înainte de asta îl torturaseră comuniştii chinezi. Spatele îi fusese spintecat de biciuri şi carnea i se întărise urât şi aspru şi arăta ca un drum plin de urme de cauciucuri uscate după o ploaie torenţială. După primul psalm a explicat de ce nimeni nu ar trebui să voteze pentru Partidul Laburist Australian şi apoi şi-a dat jos odăjdiile în faţa ENORIAŞILOR iar mama a zis Doamne iartă-ne dar când a fost invitat să răspundă tata a dorit să ştie la ce oră a luat episcopul micul dejun în Sydney.
Care era întrebarea?
Cât a durat zborul de la Sydney?
O oră, a zis episcopul.
Mama i-a tras un picior tatălui meu dar el era Blue Bones şi i se rupea de părerea bărbaţilor din sacristie şi fără îndoială că nu avea să-şi schimbe comportamentul din cauza unui

pantof de femeie mărimea treizeci şi cinci. Tata era o bine-cunoscută PERSONALITATE în MARSH. Din punctul lui de vedere zborul de la Sydney era un miracol, aşa că voia ca episcopul să-i răspundă – a fost lin sau agitat?

Episcopul i-a spus că lin.

Dumnezeu ştie numai ce ar spune tata acum dacă s-ar ridica din mormânt şi m-ar găsi prizonier în camera de serviciu de la căminul lui Jean-Paul. Fără îndoială că s-ar RĂŢOI la mine şi m-ar pedepsi că am distrus o PROPRIETATE PRIVATĂ. Corect. Numai după ce s-ar face dreptate ar înţelege că Butcher zburase tocmai la New York, mă abandonase din nou.

Asta l-ar atinge pe tata imediat. Ah, ar întreba, cât ar dura zborul?

Treisprezece ore.

Doamne Dumnezeule.

Tata era un ADEVĂRAT PERSONAJ, cum se spune. Toată lumea îşi aduce aminte de el. DOAMNE DE CE M-AI PĂRĂSIT?

După părerea lui Butcher Bones poliţiştii sunt nişte mici Hitleri dar când am fost în urmă cu plata la Cămin nu m-au pus sub acuzare. Atâta timp cât nu ieşeam din camera de serviciu totul era în regulă. Mi-au adus obiecte interesante pe care le găseau în drumurile lor inclusiv un urs folosit ca reclamă la un magazin de gogoşi.

Tata a fost un bărbat dur care a trăit într-o vreme a miracolelor. Dădeam peste el noaptea în timp ce contempla minunea REFRIGERĂRII. Înainte de refrigerare se ducea cu căruţa la Madingley ca să aştepte trenul de Melbourne şi apoi se întorcea să umple camera frigorifică cu gheaţă. După aceea a apărut frigiderul EVRICA te-ai fi gândit doar că PUBLICULUI LARG nu îi plăcea carnea rece şi nu voia să cumpere decât ce atârna la măcelărie CRETINII cum zicea tata. El a fost întotdeauna pentru progres, inclusiv pentru lărgirea străzilor chiar dacă asta presupunea doborârea copacilor. Tata era un bine-cunoscut REALIST. Oricum frunzele

înfundau burlanele după cum a spus-o nu de puţine ori în barul de la Hotelul Royal.

Eu stăteam pe scaunul meu în faţa magazinului. Asta se întâmpla cu câţiva ani în urmă, Doamne ajută-mi, Blue Bones nu fusese încă luat dintre noi. Au apărut doi tipi din Melbourne într-un Holden un model NOU-NOUŢ de care nu auzisem anul acela. Unul era îmbrăcat într-un costum cu dungi celălalt în pantaloni scurţi în carouri să mori de râs nu alta când îl vedeai. Cel în costum m-a întrebat putem să vă facem o poză. Nefiind sigur pe mine l-am chemat pe Blue Bones şi am văzut pe faţa lui că îi considera o pereche de POPONARI dar nu a avut nimic împotrivă ca el şi cu mine să pozăm ca tată şi fiu. Poponarii aveau ceea ce se numeşte un POLAROID. După ce au făcut fotografia am aşteptat şi m-am privit apărând ca un înecat la suprafaţa stăvilarului.

Ia te uită, a zis tata. Vezi, n-a funcţionat deloc.

Eu am înţeles imediat ce voia să spună dar poponarilor le-a luat ceva timp să înţeleagă obiecţia tatălui meu care era că din Blue Bones nu se vedea nimic în afară de şorţ. Apoi au fost de acord să facă un al doilea Polaroid pe care putea să-l păstreze, cu plăcere, nici o problemă.

După ce i-au făcut lui Blue Bones un portret satisfăcător i l-au dat şi au LUAT-O DIN LOC. Cine poate şti încotro s-au dus?

Ce zici de asta, a zis tata, studiindu-şi chipul pe măsură ce acesta se forma în dreptul ochilor lui. Avea o faţă ca o secure şi ochi roşii furioşi dar după ce a aşezat poza pe poliţa de deasupra căminului a fost un alt om. Ce zici de asta, a zis. Şi-a îndreptat capul. Ce dracu' poţi să zici de una ca asta.

Polaroidul a început apoi să se decoloreze din ce în ce mai tare iar într-o săptămână A DISPĂRUT cu totul. Te-ai fi aşteptat ca pe tata să îl apuce pandaliile dar n-a fost aşa, nici măcar o dată, iar Polaroidul a rămas deasupra căminului câte zile a mai avut şi uneori vedeam cum îl verifică de parcă ar fi fost un barometru sau un ceas. Apoi a murit şi s-au

dus toate și prin podeaua camerei de vară au început să crească buruieni.

Am stat în camera de serviciu zile în șir așteptând să vină fratele meu și să rezolve RESTANȚELE la plată. Era o încăpere urâtă cu un lighean și o găleată și un boiler cu gaz care se trezea la viață și duduia în toiul nopții. VRRRUUUUM. VRRRUUUUM. Destul să bage groaza de Dumnezeu în tine. Am aranjat frumos ursulețul și ghirlanda și am dat drumul la radio și chiar dacă nu mergea de fapt, lampa verde era întotdeauna foarte liniștitoare.

Într-o dimineață am deschis ochii și am văzut aburi ieșind din spălătorie, raze de soare străpungând norii și o FĂPTURĂ ANGELICĂ acolo chiar dacă era BĂRBAT era la fel de frumos ca și faimosul tablou al lui FILIPPINO LIPPI – costumul era argintiu prăfos ca și dosul aripilor moliilor când tocmai își dau duhul în lumina sfântă.

Și astfel piatra de mormânt a fost dată la o parte și l-am urmat de-a lungul coridorului unde bătrânii au ieșit să-mi spună că mă voi împiedica de cablul care atârna de radioul meu și trebuie să fi fost înainte de ora opt pentru că Jackson era încă la birou.

Făptura îngerească a zis, Dați-i banii.

Jackson mi-a dat un plic. A zis – fără resentimente.

Afară în stradă ne aștepta un Mercedes alb de parcă ar fi fost o nuntă. M-am urcat alături de făptura îngerească. Avea bucle negre și strălucitoare, proaspăt binecuvântate. A zis, mă bucur să te cunosc. A zis, se pare că vom călători împreună. Doamne Dumnezeule. Încotro? Brusc, mi s-a făcut teamă.

El a zis, sunt Olivier Leibovitz și noi doi plecăm la New York astăzi. Să mă iertați, singurul lucru la care mă puteam gândi era că fratele meu i-o punea nevestei lui. Să-i spun oare? Ce se va întâmpla cu mine? I-am spus că nu-mi luasem scaunul. I-am spus că trebuia să mă întorc după el.

În New York sunt multe scaune, mi-a zis. Am să-ți cumpăr unul la bazarul de pe Third Street.

La aeroportul internaţional Kingsford Smith, Olivier a luat o tabletă. Poftim, a zis el, ai face bine să iei şi tu una. Mi-a dat o Coca-Cola şi două tablete. Le-am luat pe amândouă şi nu mult după aceea am descoperit că aveam paşaport. Habar n-avusesem că posedam aşa ceva sau măcar cum trebuia să arate. Când m-am urcat în avion, m-am gândit la tata.

L-am întrebat pe Olivier cât va dura să ajungem în America.

El mi-a zis că durează treisprezece ore până la Los Angeles, Doamne ajută-mi, Doamne ajută-l pe bietul meu tată mort. N-ar fi putut suporta una ca asta, să-l vadă pe Slow Bones aşezat pe locul lui în avion.

37

Pe vremea aceea nu erau decât două baruri în SoHo. Unul dintre ele era Kitty's şi celălalt era Fanelli's şi aici m-a găsit o Marlene cu ochii umflaţi o jumătate de oră mai târziu. A venit la masa mea din spatele barului uşoară ca un fluture, aducând cu ea două sticle de bere, pe una dintre ele punând-o circumspect în faţa mea.

— Te iubesc, mi-a zis ea. N-ai idee cât de mult.

Plin cum eram de sentimente puternice şi contradictorii, m-am gândit că mai bine nu zic nimic.

S-a aşezat pe banca de vizavi, ducându-şi sticla la gură.

— Dar tu nu mă poţi iubi dacă nu ştii în ce te-ai băgat.

Cum exact la asta mă gândisem şi eu, mi-am ridicat berea şi am băut.

— Aşa că, şi-a aşezat ea băutura cu grijă pe masă, îţi voi spune.

A făcut o pauză.

— Mai ţii minte când m-ai văzut prima dată... în pantofii ăia ridicoli care te-au excitat atât de tare.

— Am urât pantofii ăia.

— Da, dar nu mă urî și pe mine. Ar fi de nesuportat. Nu-ți face griji pentru Hugh. Voi avea eu grijă de Hugh.

Am pufnit când am auzit una ca asta, dar trebuie să vă spun că m-a emoționat. Nimeni nu mă mai mințise până atunci în legătură cu asta.

— Olivier a autentificat tabloul lui Dozy Boylan, a zis ea în cele din urmă. Eu fusesem plecată. Până să mă întorc în Australia, el o făcuse deja. Dumnezeule! Ce prostie. Boylan era prieten cu un client de-al lui Olivier, iar lui Olivier i-a fost prea rușine să recunoască faptul că nu avea nici cea mai vagă idee despre lucrările tatălui lui.

— E o lucrare faimoasă. Nu văd care-i riscul.

— Dacă s-ar fi uitat puțin dincolo de lungul nasului, ar fi descoperit că fusese scos din expoziție de Muzeul de Artă Modernă. Cu alte cuvinte, abandonat.

— Știu și eu ce înseamnă asta, iubito.

— Știu că știi, dar n-ar fi trebuit asta să fie un semnal de alarmă? De ce l-ar fi respins? Până și Olivier ar fi putut să se gândească la atâta.

— Dar ai zis că e în regulă. E aproape primul lucru pe care mi l-ai zis vreodată. „Partea bună e că domnul Boylan știe că Leibovitz-ul său e autentic."

— Sst, taci. Ascultă-mă.

Mi-a luat ambele mâini și le-a dus la buze.

— Ascultă-mă, Michael, îți spun adevărul.

— Leibovitz-ul lui nu e autentic? Asta vrei să zici?

— Părerea mea? E o pânză neterminată de după război pe care Dominique și Honoré au subtilizat-o în noaptea în care a murit bătrânul țap.

— La dracu', Marlene.

— Sst. Liniștește-te. Nu era o lucrare valoroasă, dar au doftoricit-o. Au datat-o 1913. În care caz devenea o lucrare valoroasă. Muzeul de Artă Modernă a pus mâna pe ea de îndată ce a apărut pe piață în 1956. Venea direct de la executori. Proveniența era perfectă și era reprodus deja în masă. Dar era o piesă jalnică și trebuise aranjată. Bineînțeles că

Honoré știa exact cât de mult și în ce fel se intervenise. N-avea nevoie de nici o radiografie. Probabil se uitase la Dominique făcând toate astea.

— Dar n-ai zis că ai găsit chitanțele pentru vopsea în arhivă? O, nu. Le-ai tipărit tu însăți?

— Iubitule, te rog nu ma urî. Chiar n-am fost o escroacă. Ar fi trebuit pur și simplu să luăm înapoi pânza lui Boylan, dar cine ne-ar fi împrumutat un milion și jumătate de dolari americani cât ne-ar fi costat? Nimeni.

— Așa că ai falsificat o chitanță pentru vopsea alb titan.

— Ceea ce a echivalat cu încercarea de a astupa o gaură din tavan cu gumă de mestecat. Preț de vreo două zile, tabloul a fost autentic din nou. Dar n-ar fi durat mult până la o expertiză pe bune cu raze X și atunci am fi fost, mă scuzi de termen, complet futuți.

Acum înțelegeam.

— Era asigurată. Ai aranjat să fie furată.

Ochii îi erau puțin umflați și lumina dinspre Prince Street era moale și albastră. Până în acel moment al povestirii păruse deprimată, așa că mi-a luat ceva timp să detectez urma de zâmbet pe care o avea acum în colțul gurii.

— Ai furat-o tu personal.

— Păi Olivier sigur n-avea de gând s-o facă.

— Ai traversat pe jos aproape doi kilometri de desiș în toiul nopții?

Începuse să plouă în New York, cu picături mari și grele care loveau fereastra de la Fanelli și aruncau umbre ca de ring de dans pe fața aceea frumoasă și oarecum singuratică în timp ce Marlene îmi explica, atentă la reacțiile mele, cum cumpărase cu bani gheață o pereche de mănuși cu palme aderente, un set de șurubelnițe, un cutter de covoare, foarfece pentru sârmă, o daltă pentru lemn, o unealtă de scos cuie, o lanternă, o rolă de bandă izolatoare și o rangă. A stat două zile într-un motel din Grafton și când a știut că Dozy a plecat la Sydney s-a dus cu mașina pe drumuri lăturalnice și pustii până a ajuns pe tărâmul făgăduinței. Mașina închiriată

a parcat-o pe un drum forestier abandonat și, cu toate că a avut oarecari dificultăți în a localiza stâlpul, s-a suit ușor pe el și a deconectat atât curentul, cât și telefonul.

— De unde ai știut să faci toate astea ?

A ridicat din umărul stâng.

— M-am documentat.

Când a ajuns la ușa casei lui Dozy, noaptea era o ploaie de stele cristaline într-un văzduh de catifea. Lucrând doar la lumina acestora și a lunii, a folosit ranga ca să îndepărteze mulurile de pe geamurile din ușă. Țineam minte asta din reportajul din ziar – detectivii locali spunând că spărgătorul era „obsedat de curățenie". Marlene a lăsat mulurile frumos stivuite pe mașina de spălat vase.

Dozy îi arătase deja exact unde era tabloul și cum era protejat. S-a folosit de un tăietor de buloane ca să reteze cablul și a îndepărtat cu grijă rama, care o enervase întotdeauna. A învelit pânza în câteva fețe de pernă, a legat totul cu bandă izolantă și s-a întors prin desiș.

— Și apoi ?

Ochii coborâți i s-au mărit și privirea i s-a împietrit.

— Mai vrei să ai ceva de-a face cu mine, iubitule ? Asta e de fapt întrebarea.

Ar fi trebuit să fiu înspăimântat, dar nu eram.

— Va trebui să-mi spui povestea în întregime.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Vrei o mărturisire în scris ?

— Povestea în întregime.

— Chiar așa. Într-adevăr, a zis ea, ușor tulburată.

— Mai ții minte când ai venit prima dată și ai văzut la ce lucram ?

— Nu te-am mințit niciodată în legătură cu lucrările tale. Niciodată.

— Nu mă refer la tablouri.

— Da, aveai niște desene frumoase cu insecte.

— Muște, viespi, fluturi.

— Îmi aduc aminte că m-am gândit „Doamne ajută că știe să deseneze".

S-a colorat la față.

— Mă grăbeam un pic.

— Ei bine, musca cu ochi pe antene, de exemplu.

— Michael, mi-ai mai spus asta. Se numește Borobodur. E rară, dar Boylan a găsit-o lângă casa lui.

— *Borboroidini*. Aia e musca de wombat.

— Știu.

— Când ne uitam la *Tour en bois, quatre* în biroul domnului Mauri, am văzut o muscă cu ochi pe antene prinsă într-o pânză de păianjen pe spate. Și asta e o insectă specifică regiunii.

I-a luat o clipă, dar când a înțeles a părut aproape satisfăcută.

— Ești un bărbat foarte inteligent.

A zâmbit.

— Așa e.

— Deci, iubitul meu, spune-mi cum am micșorat-o.

— Tu să-mi spui.

Chiar în acel moment cineva a stins luminile în bar, iar ea s-a aplecat peste masa laminată udă și m-a sărutat pe gură.

— Încearcă să afli singur.

Fanelli se închidea și am ieșit împleticindu-ne, iar apoi am pornit-o pe pavajul umed spre mansarda mare și întunecoasă. Nu ne-am mai spus mare lucru, dar când am făcut dragoste în seara aceea a fost de parcă am fi vrut să ne sfâșiem unul pe altul, să ne ucidem, să ne devorăm. Să ne ascundem în minunea tainică a pielii celuilalt.

38

Scaunul din avion era prea îngust tavanul prea jos dar apoi Olivier mi-a mai dat încă două pastile galbene și în curând a fost foarte plăcut să fiu deasupra norilor. Tatăl meu n-a văzut niciodată o asemenea priveliște. În toată viața lui.

Nici regii Angliei. Nimeni din Sfânta Biblie nu a fost martorul unei asemenea panorame – decât dacă nu cumva ţi se oferă vedere de sus în timpul ÎNĂLŢĂRII LA CERURI. Blue Bones nu şi-ar fi imaginat că eu, DEZAMĂGIREA lui, m-aş putea afla deasupra pământului, înconjurat de îngeri şi heruvimi, cu inima şi arterele transparente, azvârlit prin văzduh ca o minge de ping-pong într-o cizmă de cauciuc.

Când s-a făcut noapte nu mai era nimic decât fluviul nepieritor al cerului, sufletul meu ca o sugativă căzută în cerneală. Olivier nu se putea uita pe fereastră a zis că îi aduce aminte că era un nimic. Apoi a spus că voia să fie un nimic. A spus că nu o voia decât pe Marlene. Nu-i păsa că incendiase liceul din Benalla. Fusese un şoc să afle una ca asta dar nu mai avea importanţă acum. Era cât se poate de acord cu pârjolitul.

Stewardesa l-a întrebat dacă voia ceva de băut. El a răspuns că se afla deja la nouă mii de metri altitudine. Eu am băut o bere.

Olivier mirosea a parfum şi a pudră de talc ca şi FUNDUL UNUI BEBELUŞ. De când sosiserăm stewardesele ROIAU TOATE ÎN JURUL LUI iar când frumosul lui sacou alb a trecut printre ele am văzut un freamăt de lumină argintie, o creatură sosită în zbor din noapte ca să se atârne de peretele de deasupra patului unei femei.

Mi-a şoptit că nu-i păsa că soţia lui se dovedise a fi o MINCINOASĂ PSIHOPATĂ dar tare şi-ar fi dorit să nu-i mai plângă de milă. De ce nu se putea comporta ca o femeie normală şi să-i dea papucii?

Mi-a mai zis şi că Marlene sau îl iubea pe fratele meu sau îi iubea opera, cine să-şi poată da seama. Era o romantică incurabilă şi habar n-avea ce caractere josnice au artiştii.

I-am spus că înţeleg perfect.

El a răspuns că a înţeles perfect din ziua în care s-a născut.

I-am spus că a fost la fel şi pentru mine. Exact aşa. Când a zis că tatăl lui fusese un porc egoist m-am întins să-i strâng mâna.

Stewardesa a adus cina pe o tavă şi Olivier s-a gândit că ar bea totuşi UNA MICĂ, un whisky în cele din urmă. Eu am băut o bere.

POFTĂBUNĂ MULŢUMIM ŞI LA MASĂ NU VORBIM.

Olivier a ciugulit din ZARZAVATURILE lui dar apoi s-a plictisit şi şi-a aranjat sticlele pe tavă ca şi piesele dintr-un joc de dame.

M-a întrebat dacă voiam să-mi spună pastilele pe care le lua.

N-am avut nimic împotrivă.

A lăudat TEMAZEPAM-ul a zis că şi LORAZEPAM-ul era bun şi dacă n-aş vrea să încerc şi eu un VALIUM GENERIC. Au mai fost şi altele. Acestea erau numele pe care le ştiam deja dar probabil că a luat şi ADDERALL.

A luat o tabletă de CODEINĂ şi încă una sau două capsule asortate şi apoi o gură de pinot noir tasmanian spunând că vinul va POTENŢA efectul medicamentelor zău aşa.

Să nu îţi închipui despre mine că sunt un beţivan, prietene Hughie. Vezi tu, sunt în agonie. O iubesc dar e o femeie teribilă, teribilă.

N-am ştiut ce să răspund pentru că Marlene era prietena mea şi ea şi fratele meu şi-o PUSESERĂ CA IEPURII cu mine în deplină cunoştinţă de cauză. În fond eram COMPLICE. În câte nopţi n-a trebuit să-mi pun perna în cap ca să nu mai aud zgomotul.

Întreabă-mă cu câte femei m-am culcat, a zis Olivier.

Arăta ca o vedetă de cinema cu buzele alea roşii şi părul negru şi ondulat şi pielea pleoapelor îi era moale ca un penis proaspăt îmbăiat. Am zis zece.

Asta l-a făcut să râdă. M-a bătut pe cot şi mi-a ciufulit părul şi mi-a zis că nici una dintre ele nu era ca soţia lui. Oricum fusese un SEMNAL DE ALARMĂ să descopere că Marlene incendiase şcoala. Aflase despre asta în cel mai groaznic mod cu putinţă, de la un client al firmei de publicitate la care lucra cu care lua cina şi care nu ştia decât că soţia lui Olivier era din Benalla.

Câţi ani are? întreabă clientul.

O, douăzeci şi trei, zice Olivier.

Atunci trebuie să fi fost acolo când individa aceea, Marlene Cook, a ars liceul până la temelii. Cum o cheamă pe soţia ta?

Geena Davis, zice Olivier.

Ca pe actriţă.

Le fel, exact.

Nu am să uit prea uşor ziua în care am fost declarat prea încet ca să mă mai întorc la Şcoala de Stat numărul 28 din Bacchus Marsh. I-aş fi ras de pe faţa pământului dacă aş fi avut nişte medicamente ca lumea care să mă facă să nu îmi mai fie teamă că voi fi pedepsit. Doamne ajută-mă şi mă mântuieşte, am ajuns să fiu bun din laşitate nimic altceva.

Olivier a zis că aş face bine să mai beau o bere. La greutatea mea le absorbeam uşor, aşa a zis. M-a întrebat dacă ştiam că Marlene e o hoaţă. I-am spus că era prietena mea.

Când a auzit asta a gemut, spunând că şi lui îi era prietenă, să-i ajute Dumnezeu. În curând a început să zică nişte lucruri absolut înspăimântătoare şi mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că schimbase subiectul şi vorbea de mama lui o femeie foarte rea. Era fericit că murise. Făcea alergie când îşi aducea aminte de ea.

A fost chemat de stewardese şi am crezut că a dat de bucluc din cauza limbajului violent pe care îl folosise dar apoi s-a întors cu nişte şosete pe care le oferea compania aeriană şi pe care trebuia să le încalţ. Toată lumea trebuie să respecte această regulă. Şi MI-A SLUJIT, îngenunchind să-mi dea jos tenişii şi şosetele împuţite pe care le-a legat într-o pungă de plastic. Mi-a spus că ar fi mai bine dacă MI-AŞ LIMITA EMISIA DE GAZE la partea din spate a avionului unde era nevoie de ea, iar apoi am râs mult.

Ar fi trebuit să fii bogat, amice, a zis el. Ai putea să mă angajezi să-ţi schimb ciorapii în fiecare zi.

Stewardesa ne-a adus la amândoi un brandy şi mi-a pus ciorapii şi pantofii în compartimentul de deasupra scaunului.

Olivier a zis că el unul ar fi putut fi bogat fără nici o problemă doar că mama lui fusese o curvă hoață care i-a furat tot și i se făcea rău când se gândea la tot ce făcuse femeia aia. I-ar plăcea să fie bogat, ar fi perfect, ar avea grijă de cal, ar călări în draci, s-a uitat la mine și a zâmbit și am știut exact ce vrea să spună – sângele și inima, totul pompând, cu fericire, cu teamă, ceasornicul uman în fluviul fiecărei zile.

M-a ruinat, a zis el. Am crezut că se referă la mama lui.

Sunt pudelul ei oare, a continuat el, așa că mi-am dat seama că despre Marlene vorbea. Vezi tu, exact asta și sunt, a mai zis. E dispusă să îmi umple bolul de mâncare și să îmi perie blana. Aș prefera să mă împuște.

Aș putea s-o ruinez, a zis o clipă mai târziu. Asta e ironia, bătrâne. Pot s-o distrug. Dar ce rost ar avea, amice? Dacă aș nenoroci-o nu mi-ar mai scărpina urechile.

M-am trezit în văzduhul de deasupra Americii cu gura plină de praf, în mirosuri de ape de gură scumpe, cremă de ras, săpun de femeie.

Acela e Los Angeles-ul, a zis el.

Asta a fost prima imagine și n-am știut ce ar fi putut să însemne, dar mai apoi am văzut roiurile de luminițe înmănunchiate în noapte, orașele și autostrăzile Americii, frumusețea furnicilor albe, termite devorând, cu semnale de împerechere strălucindu-le în cozile care pulsau. Care profet ar fi putut prezice vreodată o asemenea infestare?

Olivier m-a bătut ușor pe genunchi și a zis, sunt într-un hal fără de hal, amice. Mi-a oferit un tub de medicamente și o gură din apa lui. Mi-a zis că dacă mănâncă alune, moare, dacă mănâncă stridii, i se contractă gâtul, dar dacă nu o mai are pe Marlene, mai bine să-și taie singur beregata.

I-am înapoiat pastilele. A luat și el una.

A zis: Tocmai am hotărât că n-am de gând să-i semnez chestia aia.

Am întrebat care chestie.

El a zis: E o mare porcărie, așa că n-o voi face. A venit vremea să am și eu niște principii.

Am întrebat despre ce era vorba.

El a zis: Nici nu-şi imaginează că aş putea avea curajul. Dar să fii atent la ea, amice. Să fii atent la ea când o refuz.

L-am întrebat dacă o va distruge.

Asta l-a făcut să râdă îndelung, oprindu-se şi pornindu-se din nou şi pufnind până ce mi s-a făcut teamă că înnebunise.

În cele din urmă l-am întrebat ce dracu' i se părea atât de haios dar NE PREGĂTEAM PENTRU ATERIZARE, cum se spune, iar când aeronava s-a izbit de sol, întrebarea mea tot nu îşi căpătase răspunsul.

39

Taxiurile sunt un adevărat coşmar în New York. N-am idee cum le suportă lumea şi nu mă plâng de banchetele sfâşiate, de amortizoarele de tot rahatul, de sinucigaşele viraje la stânga, ci mă refer mai degrabă la credinţa împărtăşită de toţi aceşti şoferi – sikh malaezieni, hinduşi din Bengal, musulmani din Harlem, creştini libanezi, ruşi din Coney Island, evrei din Brooklyn, budişti, adepţi ai lui Zarathustra şi cine mai ştie ce – convingerea lor absolută că, dacă foloseşti nenorocitul ăla de claxon, se va despărţi marea în faţa lor. Veţi spune că n-am nici o cădere să comentez. Sunt un ţăran, născut într-o măcelărie din Bacchus Marsh, dar naiba să-i ia, chiar şi aşa. Tăceţi dracului odată.

Da, domnişoară Maniere, e o nebunie să te gândeşti că i-ai putea educa pe fiecare în parte, dar când dau peste vreun cretin care se sprijină de claxon sub geamul meu...

Aşa că a trebuit să merg la supermarket la o oră din noapte când te-ai aştepta ca expediţia să meargă ca pe roate, când toate simpaticele bunicuţe evreice ar trebui să fie acasă în pat sau pregătind perişoare de peşte pentru Rosh Hashanah sau ce altceva vor mai fi făcând ele – probabil însă că

mulţimile de bunici de la Grand Union erau creştine sau tătare, dar, pe legea mea, bătrânele alea erau o categorie aparte şi te zdrobeau cu cărucioarele lor de cumpărături dacă nu reuşeai să fii la fel de rapid ca şi ele. Nu mă adaptasem încă la fusul orar, eram străin şi eram încet. Doamne ajută-mi.

Un supermarket american e una, Dumnezeule, dar un supermarket din New York este un haos complet – trebuie să te fi născut în raionul de alimente ca să îi înţelegi logica. După cum probabil veţi fi ghicit deja, venisem să cumpăr o duzină de ouă. La început nu le-am găsit deloc, iar apoi am dat de ele, chiar lângă brânza feta, atâtea nenorocite de categorii de ouă, mărimi de ouă, culori de ouă, semenii mei care erau şi ei la cumpărături abia aşteptau să mă hotărăsc odată. Le blocam trecerea, aşa că şi-au încurcat roţile în ale mele, s-au adunat de prin celelalte raioane, forfotind ca nişte cretini prinşi într-un trafic blocat la intrarea în Tunelul Holland[1].

Am cumpărat ouă maro pentru că mi s-au părut mai simple – chiar eram un ţăran – dar cinci străzi mai încolo, deasupra intersecţiei dintre Mercer şi Broome, postat în umbra ruginie a scării de incendiu, am descoperit că nenorocitele alea mici şi scumpe aveau coji ca de ciment. V-am spus că la liceu fusesem un aruncător ucigător al mingii de crichet? Încă mai aveam ochi buni şi braţul tatălui meu, dar, indiferent cum le aruncam sau răsuceam, ouăle ricoşau din parbrizele taxiurilor claxonatoare.

Marlene, Doamne ajută-i, n-a încercat nici să mă oprească, nici să mă încurajeze, iar când am revenit înăuntru prin fereastra deschisă, s-a uitat la mine de pe canapeaua şubredă unde stătea întinsă citind *The New York Times*.

— Vino încoace, geniul meu.

Era atât de frumoasă, cu lumina lămpii căzându-i pe obrazul stâng, care părea un nor de pulbere aurie ridicându-se dintr-un câmp albastru-gri.

1 Tunel pe sub râul Hudson, care leagă Manhattanul de New Jersey.

— Ești un cretin.

Și-a deschis brațele și am îmbrățișat-o, mirosindu-i pielea cu iz de iasomie, părul proaspăt spălat. Am zis că o iubeam? Bineînțeles că o iubeam. Mi-am lăsat mâna să alunece pe spatele ei de cățărătoare pe stâlpi de înaltă tensiune, atingând fiecare vertebră din fâșia aceea de viață plină de suișuri și coborâșuri. Era hoața mea, iubita mea, enigma mea, o serie minunată de revelații care mă rugam să nu se mai termine. Era a treia noapte pe care o petreceam în New York. Aveam bani acum. Ne mersese foarte bine în ziua aceea, nu doar din cauza duzinei de sticle de Bourgeuil și a sticlei de Lagavulin, deși contribuiseră și ele la netezirea asperităților, ci din cauză că tabloul cu muscă al lui Dozy Boylan era acum în siguranță într-o fortăreață a lumii artistice din Long Island City. Singura cale de acces la acest loc, mi-a zis Marlene, era printr-un tunel care era inundat în fiecare noapte. Bolțile erau pline de lucrări de Mondrian și de De Kooning, și acolo se afla și neprețuitul ei Leibovitz pe care nebunul ei de soț avea să vină să-l autentifice cât de repede.

— Nu te mai agita cu taxiurile, a zis ea. E New York. La ce te așteptai? O să te obișnuiești.

Avea, bineînțeles, dreptate. Eram din Marsh unde autostrada 31 trecea chiar pe lângă dormitorul meu, camioanele huruiau și zdrăngăneau toată noaptea în timp ce te așteptai ca șoferii să piardă controlul pe Stamford Hill și să se năpustească pe strada principală, unde să smulgă toate terasele de la magazine. Cu taxiurile aveam să mă familiarizez, dar cu ce nu mă puteam obișnui era faptul că Marlene nu țipa la mine. Până acum Curva Pensiei Alimentare ar fi chemat deja poliția, aici în schimb n-am făcut decât să trag o dușcă de Lagavulin – să-i binecuvânteze Dumnezeu pe muncitorii din Islay – și, pe când plecam să cumpăr niște ouă mai bune, Marlene m-a făcut idiot și mi-a băgat limba în ureche.

La ora asta, în Sydney numai barurile ar mai fi fost deschise, dar la intrarea de la Grand Union se îngrămădeau negri șchiopi care veniseră să returneze doze și sticle goale

pe care le vârau într-o mașină automată. Sosise, de asemenea, un contingent nou de bunici – am descoperit ulterior că exista o rezervă inepuizabilă de mame mafiote în cartier și menționez asta numai din cauză că mama lui John Gotti a fost mai târziu jefuită de un cretin ghinionist. Ce știam eu? Norocul meu că am fost politicos cu toți indivizii ăștia periculoși și că, în momentul în care am testat un ou sau două înăuntrul frigiderului, n-a avut nimeni timp să-mi observe fărădelegea.

Există 8 534 de taxiuri autorizate în New York, ceea ce înseamnă aproape douăzeci de mii de șoferi și bineînțeles că nu le puteam da tuturor lecții de bună purtare, dar trebuie să mă credeți că în cele din urmă ouăle mele și-au făcut efectul. Poate vi se pare că e ridicol, dar întrebați-vă doar: Ce își comunică toți acei sikh prin radio?

Am fost mult mai mulțumit de a doua duzină de ouă, mari și cu coajă albă și subțire, care se spărgeau și împroșcau superb. Am stins luminile și hoața mea frumoasă a ieșit pe scara de incendiu să-mi admire precizia.

— Nu ești corect, mi-a zis ea. E pedepsit cine nu trebuie. Lasă taxiurile. Atacă dubele cu număr de New Jersey.

Eram beat când am reintrat în mansardă, cu picioarele un pic înmuiate, iar când a izbucnit următoarea erupție serioasă de claxoane, un pic înainte de miezul nopții, am fost pe punctul de a spune că îmi demonstrasem teoria. Dar eram lângă frigider, așa că nu m-a costat nimic să iau un ou, să sting luminile, să deschid fereastra și să-mi azvârl bomba galbenă înspre parbrizul păcătos, o dubă care s-a dovedit a avea numere de New Jersey.

— Hai înapoi înăuntru. Aprinde lumina.

În fața dubei, ale cărei ștergătoare mânjeau acum albușul și gălbenușul pe geam, se afla un taxi galben din care ieșeau încet doi pasageri.

Fericit cum eram că duba tăcuse, mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că îi cunoșteam pe amândoi bărbații care ieșeau din taxiul de dedesubt.

Din trecut vin multe voci nefericite. Din trecut vin mirosuri de vacs de sobă, lac de podele Johnson, vapori de amoniac, apoi şorţurile pline de sânge ale tatei lăsate la muiat în înălbitor. Aşa numitele mortăciuni în sticle de chihlimbar – Foster, Vic Bitter, Ballarat Bertie, Castlemaine XXXX[1], toate acele certuri care mai bine s-ar fi dus odată cu lăturile dar n-am suportat niciodată să le aud. Poftim, am zis-o. În trecut, era strada principală. Era măcelăria. În spatele ei padocul era plin de cătină, şi pe deal era casa parohială. Eram fericit ascultând clopotele pentru vecernie. Poftim, am spus-o. Fericit ascultând martinii cu croncănitul lor ca un hohot, urmărindu-i cum îşi conturează în zbor teritoriul la asfinţit. Mai bine să n-ai NICI CEA MAI VAGĂ IDEE despre păsările astea, scapă-ne Doamne de toţi cei cu ciocul mare, de mulţimile de viermi şi şoareci.

Cu alte cuvinte, FĂRĂ CERTURI DOMNILOR VĂ ROG. La fel nici acum nu mi-a plăcut să aud cum vorbeşte fratele meu cu Olivier pe Mercer Street, New York, adresa îmi era scrisă pe încheietură. SĂ NU MĂ ÎNŢELEGEŢI GREŞIT – pentru o clipă, la sosire, am fost foarte fericit, dar apoi Marlene l-a rugat pe Olivier să semneze DOCUMENTUL DUBIOS şi în cinci minute am şters-o pe stradă. În curând s-a apropiat de mine un individ. Cine era? N-am nici cea mai vagă idee. Târa după el pe pavajul străin o cutie de carton care făcea zgomot. Ce avea de gând? Era un BĂRBAT DE CULOARE cu o barbă gri şi o pereche de urechi ca ale lui Mickey Mouse sau poate un alt tip de şoarece pentru că urechile îi erau mici şi de un roz NEFIRESC. Sincer să fiu, mi-a plăcut de el.

M-a întrebat, A trecut cumva pe aici Suspender?

I-am răspuns că abia ce ajunsesem.

M-a întrebat unde am fost.

Australia.

---

1 Sortimente de bere.

Mad Max, a zis el, și a mers mai departe pe mijlocul drumului, râzând din toți rărunchii. DECI CARE-I POANTA MĂI PULICĂ? după cum ar fi zis fratele meu. M-am întors la adăpostul mansardei dar Butcher era ocupat să-l amenințe pe Olivier, o să-ți rup asta, o să-ți sfâșii astălaltă. Ce bine e acasă și DE DRAGUL VREMURILOR TRECUTE. Roșu la față de furie descria găleți de plastic pline cu sângele lui Olivier dar vocea îi tremura ca o bucată de tinichea de pe acoperișul unui coteț de găini. Mi-am dat seama că îi e teamă.

Olivier a rămas foarte calm, pliindu-și corpul pe canapea ca și GUMBY[1]. Când l-am văzut că-i zâmbește fratelui meu am știut că se va lăsa cu vărsare de sânge. Mi-am făcut încă o dată IEȘIREA pe scările acelea groaznice de fabrică trecând cu greu printr-o pădure de suluri de covoare arse și umede care miroseau DE ȚI SE FĂCEA RĂU. Mușchii brațelor începuseră să scoată scântei de atâta încordare și simțeam că-mi trepidează capul. Ce bine e să fii afară în aer liber dar apoi mi-am dat seama că probabil mă aflam în CARTIERELE RĂU-FAMATE ALE NEW YORKULUI, Doamne ajută-mi. Odată ce ușa s-a închis după mine n-am mai avut altceva de făcut decât să aștept și să sper că nu voi fi o VICTIMĂ.

Adevărul e că îmi era frică de Suspender. Mai târziu am folosit o dată sau de două ori numele. Cine ești? Sunt Suspender.

Cineva a trecut pe lângă mine pe bicicletă, Doamne, ajută-mi, nu mă așteptasem deloc la biciclete. Nu s-a întâmplat nimic.

Apoi a apărut Olivier.

Mi-a zis: Ți-am adus valiza, dar tu hotărăști.

Ce?

Nu pot să rămân aici, amice, a zis el.

L-am întrebat unde merge.

---

1 Personaj dintr-o serie de desene animate populare în Statele Unite începând de pe la mijlocul anilor '50.

La clubul meu, dar tu probabil o să preferi să rămâi alături de NEAMURI ŞI DE CEI DRAGI.

Pot să vin cu tine? am întrebat.

M-a măsurat din cap până-n picioare. Nu mă voia. Era clar.

Fără îndoială, a zis în cele din urmă. A zâmbit. M-a luat pe după umeri, dar odată ce ne-am urcat în taxi, s-a retras în colţul lui şi a explodat O URĂSC PE CĂŢEAUA AIA NENOROCITĂ!

Doamne ajută-mi şi miluieşte-ne. Nefericirea zilelor de duminică.

O URĂSC.

Ascunde cuţitele, încuie uşile.

SĂ DEA DOMNUL SĂ CRAPE.

Apoi l-a plătit pe şofer şi ne aflam în faţa unui conac.

Acesta era Clubul Bicker orice o mai fi fost şi asta. M-a rugat să aştept afară un pic până DISCUTĂ cu domnul Heavens. Cauzam probleme. Ce altceva puteam face?

Am avut TIMP SUFICIENT să citesc REGULILE VESTIMENTARE PENTRU NEMEMBRI.

URMĂTOARELE ŢINUTE NU SUNT ADECVATE:

PANTALONI ELASTICI, IEGĂRI, PANTALONI PESCĂREŞTI

PANTALONI SCURŢI SAU TĂIAŢI SCURT

BLUZE SAU PANTALONI DE TRENING, ECHIPAMENT DE JOGGING

ROCHII CU SPATELE ŞI BRAŢELE GOALE ŞI ROCHII CU BRETELE

BLUGI DE ORICE FEL SAU CULOARE, INCLUSIV ROCHII, CĂMĂŞI, FUSTE ŞI/SAU PANTALONI

ÎMBRĂCĂMINTE DIN ELASTAN SAU LYCRA

TRICOURI, MAIOURI SAU BLUZE DEASUPRA BURICULUI

Aveam pantaloni PESCĂREŞTI? Ce însemna îmbrăcăminte din LYCRA? Olivier s-a întors, dar nu cu Heavens,

ci cu Jeavons, o creatură ciudată și urâtă echipată în COSTUM CU PAPION și puțind ca și JUDECĂTORUL CARDIN care l-a întemnițat pe fratele meu. Jeavons era chel și avea urechi uriașe și când vorbea ridica dintr-o sprânceană de parcă mi-ar fi trimis mesaje personale. Totul chineză pentru mine.

Jeavons mi-a dat o haină de blană lungă dar eu eram un MOTOR ÎNCINS cum zicea mama întotdeauna. DRAGUL NOSTRU MOTOR CU OPT CILINDRI, așa îmi spunea. Le-am răspuns că nu îmi e frig.

Olivier a zis, costumul de urs nu e tocmai pe vrute amice.

Atunci am înțeles că bădăranul de Jeavons voia să-mi acopăr propriile haine. Adevărul e că odată ce trupul meu Marsh-ian a fost ascuns privirii MEMBRILOR mi s-a permis să intru în Clubul Bicker. N-ai mai văzut așa ceva, prea catolic pentru mama, tavane cu vitralii, lemnul sculptat de parcă ar fi fost un ICONOSTAS așa că era SUPERIOR DIN TOATE PUNCTELE DE VEDERE locului unde îi lăsasem pe bietul Butcher și pe Marlene și unde singurul scaun era cutia de vin. Am strâns haina de blană în jurul meu pentru că acum știam cu certitudine că era imposibil să nu am ceva de LYCRA pe mine iar când Jeavons a zis, Ați avut parte de o călătorie foarte lungă, domnule, eu am răspuns da.

Apoi am adăugat *Mad Max*.

A râs. M-am simțit bine că făcusem o glumă.

În drum spre ceea ce ar putea fi numit un LIFT ARHAIC am trecut pe lângă o galerie lungă cu tavan cu vitralii care arăta la fel de mort ca o pasăre DODO fără vreo rază de soare care să-l însuflețească. Pe pereți atârnau RAHATURI MEDIOCRE și m-am bucurat că Butcher nu era acolo pentru că L-AR FI APUCAT PANDALIILE, ar fi luat un bici și i-ar fi mânat pe așa-zișii artiști în parc să facă muncă manuală. Bineînțeles că nu știam nimic despre Parcul Gramercy – nici despre otrăvirea în secret a copacilor, nici despre lăcătușul de pe First Avenue care avea să taie cheia ilegală pentru poarta parcului, nici despre necazurile cu comitetul, iar când Jeavons mi-a spus că Bowtie Johnson declarase clădirea

drept una din cele mai frumoase din New York, numele ăsta mi-a spus la fel de mult ca şi Suspender.

Oricum, în prima mea noapte în New York am înţeles că eram printre CRÈME DE LA CRÈME. Am dormit ca în puf într-un pat lat de mai bine de jumătate de metru.

41

Prima săptămână în New York mi-am petrecut-o funcţionând după un alt fus orar, bătând darabana şi moţăind în timp ce Marlene încerca să-l convingă pe Olivier Leibovitz să-şi exercite dreptul moral şi să semneze certificatul de autentificare.

Marlene mi-a spus totul, am încasat lovitură după lovitură, şi n-aveţi idee cât mă lecuisem de gelozie, cât de al naibii de matur eram, aşa că abia când m-au întrebat la telefoane ce număr am la asigurare, m-am înfuriat peste măsură. O oră mai târziu, la depozitul de pe Prince Street, am stârnit o încăierare când n-au înţeles că unei „fişe" i se spune de fapt „ştecher". După aceea, aproape a dat o maşină peste mine pe Houston Street. Eram o catastrofă singuratică şi şomeră, un peşte uriaş de nouăzeci de kilograme zbătându-se pe uscat.

Faptul că Slow Bones mă abandonase în favoarea nenorocitului de Club Bicker a fost mai supărător decât v-aţi putea imagina. Dar ce puteam face ? Hugh era întotdeauna acolo, o interferenţă pe ecran, un zumzăit în difuzoare, o durere sâcâitoare când nimic altceva nu te supără. Deci de ce mă plângeam de fapt ? Aveam mai mulţi bani în buzunar decât reuşise tatăl meu să strângă în toată viaţa lui zbuciumată. Aşa că îmi puteam permite să vizitez expoziţia Corot de la Metropolitan sau să recunosc în cele din urmă, chiar dacă numai mie însumi, că nu văzusem niciodată un Rothko decât în reproduceri. Timp aveam. Într-adevăr, apartamentul de pe Mercer Street era plin de timp, o culoare

rece, albastru metalic, care îmbiba toate colțurile, sugând viața din griuri și marouri; după ce m-am văzut gol în fața oglinzii în mărime naturală și am fost nevoit să mă confrunt cu pectoralii aceia scofâlciți, am știut că e mai bine să ies, să mă îndepărtez de Lagavulin și de propriul meu sentiment de vină și prăbușire.

Pe un teren viran de pe Broadway, mi-am cumpărat o jachetă serios uzată de la un coreean ostil care purta mănuși cu un deget. Haina era acceptabilă, sau avea să fie pentru o săptămână sau două. În sfârșit, m-am grăbit să găsesc un magazin unde îmi înțelegeau accentul și am cumpărat un ghid turistic și un bilet la loterie de cinci dolari, după care am trecut pe sub toate firmele alea scrise cu litere grosolane făcând reclamă la lenjerie de calitate și pe lângă rămășite de fabrici, pe lângă morgă, până la capătul dinspre sud al Broadway-ului, apoi mai departe până la Union Square unde mi-a picat fisa că mă puteam duce cu metroul la Muzeul de artă modernă. Apoi, dintr-un impuls, cum se spune, am luat-o în lateral de-a lungul trotuarului gri și negru împestrițat cu gumă de mestecat până în Gramercy Square. Voiam să arunc o privire acelui ridicol Club Bicker. În fond, era menționat în ghid. Philip Johnson a zis că e grozav. Cum nu știam nimic despre clădirile pe care le proiectase, am luat de bună ce zicea.

La fel ca și pe Broadway, și aici pe stradă se țipa într-o anumită măsură, așa că nu m-a mirat, când am intrat în această piață frumoasă și plină de verdeață, să aud din nou voci răzvrătite. Uaaaaaaaa! Mi-am vârât mâinile în buzunarele hainei infecte de douăzeci de dolari și m-am uitat prin grilajul cu țepi, iar acolo, la capătul celălalt al parcului încuiat, am văzut un bărbat alb fugind. În acel moment, pe Twentieth Street a apărut o ambulanță care încerca să-și croiască drum spre Madison folosindu-se doar de sirenă și de lumini. În mijlocul acestei agitații, mi-a luat o clipă să-mi dau seama că bărbatul era cel care producea acel groaznic

Uaaaaa. Alerga de nebun în jurul parcului cu picioarele goale dezvelite de sub pantalonii de cowboy.

Apoi am observat că aceştia erau de fapt pantaloni despicaţi şi că individul era nimeni altul decât Hugh.

Ideea cu Parcul Gramercy e că ai nevoie de o cheie ca să intri. Dar dacă stai la Clubul Bicker poţi să ieşi la plimbare acolo şi se pare că Olivier îl instruise pe Personajul Micuţul şi Drăguţul Majordom, al cărui nume nu îl voi rosti, să îi permită lui Hugh să intre. Din nişte motive perfide pe care numai mintea lui minusculă şi întortocheată le putea şti, Personajul Micuţul şi Drăguţul Majordom nu numai că îi dăduse fratelui meu drumul înăuntru, dar încuiase apoi poarta în urma lui. Şi, cu toate că în momentul în care şi-a dat seama că e prins într-o cuşcă, idiotul savant a încercat să-şi explice problema celor de pe stradă, mai întâi cuiva care-şi plimba câinele, apoi unui şofer de limuzină şi apoi unor fete care păreau a fi un grup de fotomodele englezoaice în drum spre o şedinţă foto, nici unul dintre aceştia – şi se poate să nu fi fost vina lor, ci pur şi simplu cea a accentului australian care în cazul lui Slow Bones era cam pronunţat – nici unul măcar n-a catadicsit să-l bage în seamă, astfel încât comportamentul lui a devenit din ce în ce mai agitat şi mai alarmant pentru cei cărora le adresa apelurile, printre care s-a numărat – cel puţin aşa mi s-a spus – un membru al consiliului de administraţie al Parcului Gramercy, o bătrânică „sprinteană" – ce să-ţi spun – de optzeci de ani, care când s-a trezit încuiată înăuntrul parcului cu un „boschetar", a ieşit fugind în stradă, trântind poarta în urma lui.

Fratele meu a încercat apoi – sau cel puţin aşa s-a susţinut – să se caţăre pe grilajul cu ţepi şi, ca să poată face una ca asta, a smuls o bancă din pământ, izbutind să rupă patru buloane de un sfert de ţol, şi apoi a târât-o într-un strat de flori – totul cât se poate de normal, v-aţi putea gândi – până ce banca a început să se scufunde sub greutatea lui în cel mai nefericit moment cu putinţă şi Hugh s-a trezit cu o ţeapă

de fier înfiptă pe cracul pantalonilor gri de flanel noi-nouţi, pe care apoi l-a sfâşiat de la manşetă până la boxerii largi.

Bietul şi scumpul meu idiot. L-am aşteptat să ajungă înapoi la poartă. Iar când m-a văzut, cum a mai început să bocească, încercând să se caţăre, alunecând, apoi îmbrăţişându-mă prin grilaj. Voia să meargă acasă, numai acasă. I-a trebuit un moment să-şi recapete suflul şi mult mai mult până să aflu cum a ajuns în parc şi cine i-ar putea da drumul afară.

Aşa se face că m-am înfăţişat la burtă-verde ăla dispreţuitor de la clubul Bicker, iar când a dat semne că nu-i plăceau haina mea de douăzeci de dolari şi nici urmele proaspete de muci pe care fratele meu mi le lăsase pe mânecă, l-am luat pe sus pe acest majordom – nu prea era mare lucru de el, dar o parte din ce era era prinsă într-un corset – şi l-am cărat prin trafic ca pe un covor făcut sul, iar când am ajuns în cele din urmă lângă poartă l-am întrebat ce preferă: să-l elibereze pe fratele meu sau să i se alăture.

A ales să-l elibereze, aşa că l-am aşezat uşor pe trotuar şi i-am urmărit mâinile mari şi stranii cum scot la iveală un mănunchi des de chei şi deschid poarta larg. Hugh s-a uitat la mine, a clipit, apoi m-a îmbrâncit violent la o parte.

Am dat să-l apuc, dar s-a ferit, luând-o la fugă nebuneşte. S-a împiedicat de bordura trotuarului de vizavi, apoi s-a repezit în sus pe scările clubului.

Trebuie să-i dau Personajului Majordomului ce e al lui şi să recunosc că nu s-a enervat şi nu a ameninţat. S-a oprit pentru o clipă, trăgând de nasturele costumului de majordom.

— Eşti beat, a zis el.

Iar apoi, fără să arunce nici măcar o privire costumului Armani care se vedea acum de sub haină, s-a întors ţeapăn înapoi la conac.

După aceea am luat un taxi înapoi pe Mercer Street şi mi-am turnat încă un Lagavulin la care am adăugat – naiba s-o ia de Societate a malţului din Edinburgh – un pumn de gheaţă zdrobită. Nenorocitul de Hugh. Mai târziu, când

s-a făcut dimineață la Tokio, m-am trezit, m-am spălat pe față și, după ce am dovedit scările dezgustătoare, am străbătut Mercer Street până pe Canal Street unde am găsit un magazin de vopsele Pearl Paints. La etajul al patrulea am cumpărat un bloc de desen și o cutie de condeie subțiri.

42

Marele artist era turbat dându-și seama că nimeni în afară de Marlene nu auzise de el. Era un NIMIC fără așa-zisa lui artă care era reazemul lui, o crăcană care sprijină o sfoară cu rufe întinse la uscat.

Hugh Bones însă era o cu totul altă poveste. Mă simțeam în oraș ca un PEȘTE ÎN APĂ. M-am așezat pe un scaun pliant pus de reclamă în fața bazarului de pe Third Street. Dacă unul dintre picioare nu i-ar fi fost prins cu un lanț ai fi zis că sunt o GORILĂ în spatele unor CORDOANE DE PROTECȚIE de la vreun club sau vreo petrecere de vipuri. Eram îmbrăcat într-o haină italiană moale și groasă și pe cap aveam o căciulă neagră de lână și mi-am încrucișat BRAȚELE URIAȘE pe piept. Apoi a apărut poliția. Au ieșit dintr-un McDonald's și s-au îndreptat direct spre locul unde stăteam eu, cu pistoale și bastoane și cătușe atârnându-le pe fundurile mari și late.

M-am gândit – sunt un STRĂIN care ocupă loc pe o cale publică de acces și sunt în plină CONTRAVENȚIE A LEGII. Dar polițailor li se rupea, cum se spune. Aveau treburi mai importante – cine știe care erau acestea? – poate căutau UN SUL DE HÂRTIE IGIENICĂ pentru FUNDURILE LOR MARI ȘI LATE.

Atunci am observat prima dată COMPORTAMENTUL NEREGULAMENTAR GENERALIZAT, pietonii ignorau complet lumina roșie a semaforului de pe Third Street și de pe așa-numitul AVENUE OF THE AMERICAS. În Melbourne

polițiștii i-ar fi tras pe DELINCVENȚI înapoi pe trotuar și le-ar fi ținut o predică zgomotoasă despre sănătatea lor mintală. Polițiștilor de pe Third Street nu le păsa NICI CÂT NEGRU SUB UNGHIE. Și-au dus mai departe posterioarele mari – ar fi trebuit să se folosească de o roabă – iar eu eram încă un om liber când Olivier a ieșit din bazar cu un scaun pliant nou-nouț sub braț costase treișpe dolari și era negru și strălucitor ca un Mercedes-Benz. Olivier m-a luat pe după umeri și apoi m-a dus să-mi arate de ce ar trebui să fiu foarte fericit cu viața pe care o aveam.

Ăsta-i orașul tău, bătrâne.

Mâncărimile lui Olivier se mai calmaseră de când luase HIDROCORTIZON nu mai avea decât umflătura de pe gât care era ascunsă sub gulerul ridicat al HAINEI DE IMPORT. Era foarte chipeș, ca un as de la Wimbledon întorcându-se pe linia de fund cu genunchii relaxați și capul aplecat ca răspuns la aplauze.

Olivier m-a învățat să nu folosesc niciodată numele de Avenue of the Americas ci doar Sixth Avenue. Așa toată lumea va ști imediat că sunt din New York. Odată ce am lămurit chestia asta am mai mers o vreme și apoi am luat-o la dreapta pe Bedford Street unde am aflat că pot sta în fața spălătoriei automate fără permis. În curând am întâlnit un bărbat pe numele lui Jerry care avea o voce răgușită și o basma legată în jurul capului. Jerry a zis că pot să vin acolo cu scaun cu tot ori de câte ori am chef. A mai zis că întotdeauna își dorise să meargă în Australia. I-am răspuns că e o țară foarte faină dar să nu încerci să stai pe scaun în stradă fără permis.

După aceea mi-am instalat scaunul pe Sullivan Street între Prince și Spring. Apoi am stat pe Chambers Street.

Bătrâne, ești un geniu la chestiile astea.

În cele din urmă m-am așezat pe Mercer Street sub mansarda pentru artiști pe care Butcher o furase de la ADMINISTRAȚIA STATULUI NEW SOUTH WALES. Am sunat

la ușă dar nu era nimeni acasă. Sau asta sau fratele meu se prefăcea că doarme.

Olivier mi-a mărturisit atunci că trebuia să se ducă să rezolve ceva cu Marlene în altă parte în oraș.

L-am întrebat dacă o va distruge.

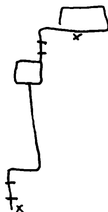
De data asta nu l-am făcut să râdă. S-a holbat la mine și mi-a zis că acum o să mă învețe cum să merg singur de pe Mercer Street la Clubul Bicker.

Mi-am cerut scuze pentru ce spusesem.

Hugh, a zis el, ești un om mare. Ești minunat.

Dar îmi era teamă că nu voi putea ajunge la Clubul Bicker fără ajutor. Simțeam deja scântei în mușchii lungi din brațe și un clic în cap ca și acela al unui zăvor care trebuie uns.

Olivier mi-a dat o tabletă cu dungi pe care am înghițit-o fără apă. Vino, bătrâne, a zis el, ești newyorkez de-acum. A scos un carnețel și mi-a desenat o hartă. Așa:

Vezi, amice. Cum nu se poate mai simplu.

Tableta nu își făcea efectul.

Dacă te rătăcești, a zis Olivier, te sui într-un taxi și zici du-mă până la parcul Gramercy.

I-am zis că n-aș ști cât să plătesc.

Dă-i zece dolari, a zis el. Spune-i să păstreze restul.

Apoi mi-a dat un teanc de bancnote prins cu un elastic.

Când a făcut semn unui taxi, mi-am strâns scaunul, dar a trântit uşa după el, Doamne ajută-ne, şi taxiul a plecat. Am luat-o la goană după luminile maşinii, dar tot nu s-a oprit. Am alergat înapoi la apartament dar fratele meu n-a auzit soneria, bietul căţel, aşa că am pornit-o în fugă spre celălalt capăt al lui Mercer Street, până pe Canal Street unde mi-am strâmbat din greşeală scaunul izbindu-l de un stâlp de metal. Luminile maşinii dispărând în noapte.

Am uitat numele de GRAMERCY.

Pe Houston Street mi l-am reamintit.

Gramercy, Gramercy, Gramercy.

Bietul căţel, nu l-a auzit nimeni lătrând. Eram asudat, miroseam mai rău ca un preş. Trei taxiuri au vrut să treacă peste mine pe Houston Street. Al patrulea a oprit.

Parcul Gramercy, i-am zis şoferului.

Care parte, m-a întrebat el. Cred că era chinez.

Oricare.

Cum era chinez, am ţinut harta în mână ca să mă asigur că ştie pe unde merge dar el a pornit-o într-altă direcţie şi până la urmă a ridicat fereastra despărţitoare ca să nu îi pot vorbi.

Fără îndoială că miroseam deja foarte GREŢOS când m-am uitat pe geam şi l-am văzut, din întâmplare, pe Olivier stând sub porticul de la clubul Bicker.

Opreşte, am zis. I-am dat douăzeci de dolari. Păstrează restul.

Olivier voia acum să mă întorc pe Mercer Street. L-am întrebat ce joc îşi imagina că joacă cu mine. Era prietenul meu şi nu voiam să-i fac rău dar a căzut la pământ.

Olivier mi-a ridicat de jos scaunul şi i l-a dat lui Jeavons. Jeavons a periat haina italiană. Olivier şi-a pus mănuşile.

A zis că Jeavons o să-mi facă un sandviş cu pui şi o să-mi aducă o bere în cameră.

L-am întrebat cum se simte.

Cât se poate de bine, a zis el. Cât se poate de bine, bătrâne.

Din cauza oboselii și a diferenței de fus orar am început să plâng pe scări.

43

N-am putut niciodată să mă uit la tablouri împreună cu o altă ființă umană – toți erau sau prea superficiali, sau prea solemni, sau prea nerăbdători, sau prea înceți. Dar acum Marlene Leibovitz și cu mine ne mișcam prin Muzeul de Artă Modernă de parcă am fi valsat. Ea era un înger. Eu eram un porc, beat, veșnic comentând, holbându-mă la *L'Estaque* al lui Cézanne, înțelegând în cele din urmă – la vârsta mea – că Braque n-avea nici un pic de simț al umorului, ciondănindu-mă cu un nenorocit de paișpe ani care îmi bloca intenționat vederea în fața tabloului *Les Demoiselles d'Avignon*.

— Sst, a zis Marlene. Lasă-l în pace. E un copil.

Adversarul meu era un băiat înalt și plin de coșuri cu un ac de siguranță în urechea micuță, ca de fată. Nu pot să spun chiar că-l uram, dar mi se rupea inima gândindu-mă cum trebuie să fie să te afli acolo în pantofii lui împuțiți, să știi – sau să contești – capodopera asta încă de la paisprezece ani și să faci totul cu aceeași ușurință cu care mersesem eu cândva pe trotuarul banal care ducea de la măcelărie în sus pe Gell Street până la abatorul improvizat de pe Lerderderg Street.

— Știu, a zis ea, deși nu scosesem o vorbă și aș fi venerat-o numai pentru asta, dar Doamne Dumnezeule, mai erau forma feței, oasele, ochii ușori îngustați, buza de sus, întinsă, frumoasă, caraghioasă.

— Cum de-a intrat Leibovitz-ul la apă?

În loc de răspuns, m-a sărutat.

Mă întrebați dacă îmi plăcea New Yorkul? O iubeam *pe ea*. Dacă ar fi fost cu mine în fiecare zi, mă îndoiesc că

aş mai fi cumpărat condeiele, dar treaba cu autentificarea tabloului trena. Aşa că, în momentul în care geniala mea hoaţă pleca de-acasă ca un spiriduş pus pe şotii, îmi îmbrăcam şi eu haina de douăzeci de dolari şi îmi luam blocul de desen şi condeiele, mergând mai întâi pe strada noastră până la Canal Street, apoi mai departe până în Chinatown, East Broadway, pătrunzând după aceea în umbrele de mangal de sub podul Manhattan, iar apoi ajungând într-un loc oribil de sub autostrada FDR în dreptul lui Twenty-first Street, unde se afla şasiul unei maşini zdrobite şi abandonate, din care cădeau bucăţi de rugină şi ciment în timp ce lucram.

Existau multe alte locuri unde aş fi putut merge să desenez, dar nu m-am oprit să mă întreb de ce mă îndepărtam din ce în ce mai mult de străzile şi locurile pe care le inaugurasem cu Marlene. Acum însă mi-e destul de clar – sufletul meu de provincial era înspăimântat de moarte de metropolă, acesta fiind motivul care mă împingea tot mai departe, într-un efort ridicol de a o cuceri, de „a o dovedi", o căutare donquijotescă ce m-a făcut în cele din urmă să mă urc în trenul spre Tremont unde am devenit, se pare, singura fiinţă umană de pe acea nemiloasă autostradă Cross Bronx. Aici m-au găsit poliţaii Secţiei Patruzeci şi opt, chiar în faţa podului George Washington, chiar în locul în care camioanele uriaşe intră într-o treaptă inferioară de viteză înainte de a coborî în pântecele boltit şi năprasnic al bestiei însăşi.

— Intră dracului în maşină, dracu' să te ia de căcănar, mi-au zis poliţaii aceia drăguţi.

După cum mi-a spus Milton Hesse mai târziu, am avut noroc că m-au dus la staţia de metrou şi nu la spitalul Bellevue. Nu i-am arătat lui Milt desenele, dar n-am nici un dubiu că nu m-ar fi salvat de Bellevue pentru că erau negre şi impenetrabile ca şi funinginea de pe un opaiţ, o carapace roasă şi crăpată de întuneric în jurul luminii care se zbătea. Aceste lucrări sunt al dracului de bune, dar n-ar fi fost nici pe departe astfel dacă aş fi cumpărat materialele „adecvate". Aşa însă paginile blocului de desen erau prea

mici, hârtia prea fragilă pentru ștersăturile mele continue și nu numai o dată am trecut prin suprafața uzată. După cum se dovedește de multe ori, limitele impuse de material sunt cele care dau naștere adevăratei arte, iar aceste lucrări sunt pline de un soi de înverșunare sălbatică și urâtă care n-a făcut decât să se amplifice când, revenit în cele din urmă pe Mercer Street, am lipit A peste B și unit A cu C așa mai departe. Anticipând acest ultim stadiu, am luat trenul înspre Village, cu mâinile negre ca și ale unui miner, cu ochii reci și bezmetici pe față.

Marlene a înțeles exact ceea ce făcusem. Vedeți, asta era unul dintre motivele pentru care puteam întotdeauna să am încredere în ea. Când stătea alături de mine în fața unei lucrări de artă, spunea adevărul. Marlene a fost cea care nu numai că s-a dus la magazin și a mai cumpărat materiale, ci a și aranjat – drept cadou de ziua mea de naștere – ca domnul Mauri să ne împrumute două dintre tablourile mele.

Nici unul dintre noi n-ar fi avut cum să prevadă consecințele, dar rezultatul a fost că ea, cu acordul meu deplin, a putut aduce oameni să îmi vadă lucrările.

Asta s-a dovedit a fi o idee groaznică pentru că, în momentul în care *Eu, Ecclesiastul* și *Dacă ai văzut vreodată pe cineva murind* au fost prinse de perete, au putut fi tratate de sus sau neînțelese de tot soiul de idioți care credeau că viitorul artei era trasat de, să zicem, Tom Wesselmann, pentru numele lui Dumnezeu.

Presupunerea lor era că venisem la New York să-mi fac un nume, că ajunsesem în centrul universului și ca atare nu exista nici o îndoială că voiam să mă dau bine pe lângă vreo galerie, să obțin o expoziție, să îi întâlnesc pe Frank Stella sau Lichtenstein. Nimic nu m-ar fi putut face să mă simt mai prost. Este oricum o sugestie ridicolă, să „te ajungi“ la treizeci și șapte de ani. Pur și simplu nu se face.

Bineînțeles că mai mergeam la câte o petrecere din când în când, un vernisaj la Castelli, Mary Boone, Paula Cooper. În cele din urmă l-am întâlnit până și pe apucatul de Milton

Hesse, prima dată ca să fiu plictisit cu scrisoarea de la Leibovitz, a doua ca să se uite la lucrările mele. Ce prost eram. Chiar și acum mi-e jenă când îmi aduc aminte cum, în fața tabloului *Eu, Ecclesiastul*, a început să spună povestea unei certe pe care o avusese cu Guston în 1958. Am așteptat cât se poate de răbdător să facă legătura cu părerea pe care o avea despre pânza mea. Dar în cele din urmă s-a dovedit că nu fusese decât o asociere de cuvinte, iar el nu a manifestat de fapt nici un fel de interes pentru ceva ce ar fi avut de-a face cu mine.

Cearta cu Guston, ne-a zis el, fusese înregistrată pe bandă la clubul artiștilor. Se întreba – întorcându-și spatele larg și ușor cocoșat către tablou – dacă Marlene avea un pic de timp să îi dactilografieze textul.

Și bineînțeles că eram, în general, provincial și nu foarte la modă, iar o parte din mine chiar era impresionată să stea în restaurantul Da Silvano și să îi vadă pe Roy Lichtenstein și Leo Castelli mâncând ficat și ceapă la masa alăturată, dar, chiar dacă eram dat pe spate ca orice țăran, reacția mea nu i-a fost de nici un folos lui Lichtenstein, a cărui operă se îndreaptă rapid spre momentul în care va fi abandonată de muzee, adică cel în care custozii încep să se scape treptat de toate surplusurile de proastă calitate.

Se crede mai jos de Ninety-sixth Street că New Yorkul scoate la iveală tot ce e mai bun în artiști, dar nu pot să spun că s-a întâmplat la fel în cazul meu. Bineînțeles că pe undeva eram gelos. Știam ce însemna să fii Lichtenstein în Sydney, dar n-aveam cum să fiu vreodată Lichtenstein în New York. Eram un nimeni. Am mers la Elaine's ca un turist și am acceptat umil masa pe care mi-au oferit-o lângă bucătărie. La toate astea mă așteptasem. De ce să fi fost altfel?

Greșeala mea a fost că mi-am imaginat pentru o clipă că s-ar putea să mă înșel și apoi că am permis ca dealerii de artă să se uite la *Eu, Ecclesiastul*; că le-am văzut astfel privirile cum devin opace, că mi-am dat seama că veniseră pentru că voiau ceva de la Marlene. Dar nici măcar această

înjosire nu trebuie exagerată. Artiştii sunt obişnuiţi cu umilinţele. Cu ele începem şi suntem întotdeauna gata să revenim la fiasco, la cea mai adâncă mizerie, să ne înecăm talentul în alcool sau disperare. Trăim cu conştiinţa faptului că, pe lângă Cézanne sau Picasso, noi nu suntem nimic, că asta am fost întotdeauna şi că vom fi uitaţi înainte de a ajunge în mormânt.

Ruşine, îndoială, ură de sine – pe toate astea le mâncăm în fiecare zi pe pâine. Ce nu puteam suporta, ce chiar îmi strepezea dinţii, era să văd totala siguranţă de sine a unor mediocrităţi absolute când erau puse în faţa... „artei“, haideţi să-i spunem aşa. Pentru că aceiaşi oameni care îşi trecuseră ochii sticloşi peste pânzele mele erau deseori prezenţi la licitaţii la Sotheby's, Christie's, Phillips. Şi acela a fost momentul în care ceva s-a rupt, în care le-am înţeles în cele din urmă nu numai încrederea plină de sine, ci şi faptul că nu aveau nici urmă de ochi pentru aşa ceva.

Într-o zi geroasă de februarie, m-am dus la Sotheby's. Aveau două lucrări de Léger, loturile 25 şi 28. Primul, pictat în 1912, era însoţit de şase pagini de documentaţie, care constau practic în reproduceri de lucrări foarte bune ale pictorului, pe care Sotheby's le vânduse cândva pe bani grei. Astea două erau de rahat. Au fost vândute pentru opt sute de mii de dolari. Aceasta era pentru mine adevărata problemă a New Yorkului. De unde să ştii cât să plăteşti dacă habar n-ai cât valorează?

Mai era şi un de Chirico, *Il grande metafisico*, 1917, un metru pe şaptezeci de centimetri, fost în proprietatea fundaţiei Albert Barnes, acum abandonat. A stat cineva să se întrebe, pentru o nanosecundă măcar, de ce era pus pe piaţă? Lucrări autentice de-ale lui de Chirico datând dinainte de 1918 sunt la fel de uşor de găsit ca acul în carul cu fân. Dealerii de artă italieni obişnuiau să spună că patul Maestrului era înălţat la doi metri de podea ca să facă loc pentru „lucrările timpurii“ pe care le tot „descoperea“. Şi dintr-odată toată grămada asta de rahat era autentică? Valora trei milioane?

Mi se făcea rău. Nu atât din cauza banilor murdari, cât din cauza lipsei complete de discernământ, din cauza freneziei modei. De Chirico e la modă. Renoir nu. Van Gogh e tare. Van Gogh a atins apogeul. Îmi venea să-i omor pe nenorociți, zău că da.

La scurt timp după aceea, Olivier a semnat în cele din urmă certificatul. N-am întrebat de ce durase atâta, ce fel de dovezi de afecțiune fuseseră oferite, la ce înțelegere ajunseseră, dar bănuiala mea era că dragul de neurastenic strâmbase din nas și apoi își luase o felie serioasă din plăcintă. Bineînțeles că putea face tot ce îl tăia capul, nu era treaba mea. Putea fi dădaca fratelui meu și responsabil pentru privirea ostilă a lui Hugh. N-avea decât să mi-l fure pe Slow Bones, dacă asta voia.

Marlene și cu mine am rămas în continuare pe Mercer Street. La început am luat-o ca pe o economie – de ce nu, în fond? era pe gratis – așa că mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că de fapt ne ascundeam. Aveam un soi de viață socială în care se subînțelegea că eu mă țin deoparte de dealerii de artă, dar ne-am împrietenit cu restauratori, autentificatori și cu un om minunat, Sol Greene, un individ minuscul, care avea o afacere de familie cu vopsele pe Fifteenth Street. Era mult mai plăcut să discuți istoria ciudată a, să zicem, roșului de roibă decât să asculți drama ultimului circ de la Sotheby's.

Marlene scormonea pe ici-colo încercând să disponibilizeze niște Leibovitz-uri – avea un colecționar care aștepta – dar cele mai plăcute zile ni le-am petrecut plimbându-ne. Apoi, la începutul toamnei, am început să închiriem mașini și să patrulăm prin magazinele de vechituri și proprietățile abandonate de-a lungul râului Hudson. Nu pot să spun că n-a fost interesant să descopăr America în acest fel, iar într-una dintre aceste expediții am găsit chiar, într-un hambar muced din Rhinecliff, o pânză mediocră cu o inscripție perfect lizibilă – Dominique Broussard, 1944. Era o lucrare grosolană de cubism sintetic, de genul celor peste care dai

cu ușurință dacă ieși din Melbourne într-o excursie cu mașina – linii negre și grele, pete neglijente de culoare – un grad de ignoranță pe care îl găsești probabil și în Rusia, dar la care nu te aștepți de la adresa de pe rue de Rennes, numărul 157.

Hambarul avea pământ pe jos și tabloul era sprijinit de perete. Nu era artă, era sub-artă. Era acolo de atâta timp deja că puteai simți cum toată umezeala din Rhinecliff i se infiltrase în ramă, dar, într-o anumită privință, această neglijență era neprețuită pentru că era la fel de valoroasă ca și rahatul unei specii de termite despre care se crezuse până atunci că e dispărută.

Am îndepărtat o porțiune de mizerie cu un pic de scuipat și ce am văzut m-a făcut să râd pentru că îți dezvăluia atât de ușor caracterul femeii. Era o hoață – îi furase șefului ei vopseaua și pânza. N-avea nici un simț al culorii – în mâinile ei paleta lui Leibovitz era de prost-gust. Era și încrezută.

Puteai să ți-o imaginezi cu capul într-o parte admirându-și propria pensulă cum se mișcă la fel ca un șarpe veninos prin iarba verii. N-avea încheietură, nici vână, nici gust, nici talent. Era, pe scurt, dezgustătoare.

Dacă această reacție de repulsie poate părea nemiloasă sau excesivă, ea nu a fost *nimic* pe lângă cea manifestată de Marlene.

— Nu, mi-a zis ea. Nici să nu te gândești să cumperi așa ceva.

Am râs. N-o înțelegeam, nu-mi dădeam seama de halul în care îi lua încă apărarea lui Olivier când venea vorba de mama lui. Bineînțeles că știa prea bine tușa dușmancei, dar nu văzuse niciodată o lucrare originală, iar acum avea în față dimensiunile complete și dezastruoase ale acestei lipse nu numai de talent, ci și de aproape orice altceva. Înțelegând în cele din urmă marele nimic, lui Marlene i s-a făcut fizic greață – sau cel puțin așa mi-a spus ulterior.

Perfect ignorant, am dus tabloul în micul birou amenajat sub forma unui șopron înăuntrul hambarului. O femeie

căruntă şi plăcută se uita la un meci de fotbal american la televizor, cu picioarele umflate încălzindu-se la căldura unui radiator.

— Cât costă?

S-a uitat peste ochelari.

— Eşti artist?

— Da.

— Trei sute.

— E un rahat, a zis Marlene.

— E istoria noastră, iubito.

— Am să pun pe foc căcatul ăsta, a zis Marlene, dacă încerci fie şi să-l aduci acasă.

Femeia s-a uitat la Marlene cu interes.

— Două sute, a zis ea calm. E un original în ulei.

Întâmplarea face că aveam exact două sute de dolari la mine. Aşa că am sfârşit prin a plăti o sută optzeci şi cinci plus taxe.

— Sunteţi căsătoriţi?

— Nu.

— Vă comportaţi ca şi cum aţi fi.

A scris chitanţa încet, iar când a terminat de împachetat noua mea achiziţie într-un ziar, Marlene plecase deja la maşină.

— Acum du-te şi cumpără-i ceva frumos, a zis femeia.

Am promis că aşa voi face şi apoi mi-am dus iubita înapoi la New York City – parcul Taconic, apoi Saw Mill – şaizeci de minute de tăcere de gheaţă.

44

Olivier a semnat documentul dubios era atât de slăbit că mi-a spus că nici nu poate să moară. Se târa înapoi la viaţă, amice, se întorcea la fosta lui slujbă de la McCain.

Nu le place de mine, Hughie, dar sunt poponarul perfect pentru clientul lor. Poponar, a strigat el către barmanul irlandez care a răspuns Aşa e domnule.

Olivier a băut un COCTEIL şi a înghiţit o pastilă albastră.
Să bem pentru munca cinstită, a zis el.

Jeavons stătea în picioare în dreptul umărului lui şi acum şi-a trecut şi el DISCRET mâna mare şi moale peste gură. Avea şi el de înghiţit medicamente.

A zis, Să-i fiţi recunoscător mamei dumneavoastră pentru cei doi bani şi-un brânci, domnule. Asta era o GLUMĂ AUSTRALIANĂ pe care o învăţase de la mine cu câteva zile înainte.

Apoi mi-am luat şi eu pilula. Ce se va întâmpla cu mine acum ?

Aşezat la măsuţa joasă, Olivier m-a întrebat, L-ai întâlnit vreodată pe tatăl ei, Hughie ? Se referea la tatăl lui Marlene.

I-am spus că nu fusesem niciodată în Benalla.

A fost şofer de camion poţi să-ţi imaginezi una ca asta ?

Jeavons avea respect pentru şoferii de camion. S-a îndepărtat de parcă ar fi fost la bal, cu braţele îndepărtate de trup.

Mi-am imaginat nişte şoferi de camion. I-am văzut aliniaţi pe toţi la mina Madingley.

Şi vezi tu, cu aşa ceva concurez.

Ce voia să zică cu asta ? Era trist şi tăcut şi a deschis o hartă a New Yorkului pe măsuţă. A început să o taie felii cu un cuţit pentru brânză.

L-am întrebat ce voia să spună cu camioanele.

Îi plac indivizii mari şi cărnoşi care miros a bere. Asta e tot. În fond. Iar dacă dă peste un bădăran de-ăsta care miroase a ulei de in, e ca o pisică în călduri. Înţelegi ce vreau să spun ?

Singurul lucru pe care îl înţelegeam era că acel cuţit pentru brânză nu era unealta potrivită pentru a decupa o hartă şi mă durea să-l văd cum o măcelăreşte. În curând rupsese jumătate de hartă. WEST VILLAGE în litere mari albastre a căzut pe jos.

M-am apucat cu mâinile de cap. Tot ce se poate să fi produs şi un zgomot. Cine n-ar fi făcut-o ?

Ce s-a întâmplat amice ?

I-am spus că mă ameţea cu tatăl lui Marlene. Tare aş fi vrut să pună deoparte harta aia.

Harta, amice, te va lecui de ameţeală. Aşa că încetează cu mugetul ăsta. Mugeşti, a zis el, exact asta faci.

Dar ce e cu tata lui Marlene?

A murit de cancer la plămâni, a zis el, dar asta nu înseamnă că nu face şi azi probleme.

A îndepărtat o bucată de hartă. Am prins-o din cădere dar a smuls-o înapoi şi a mototolit-o şi a azvârlit-o peste bar. ASTA NU M-A CALMAT DELOC.

Cu Central Park nu avem ce face, a zis el.

Dar ce e cu tatăl ei?

Tot ce vreau să spun e că proletarul de frate-tău e un tip norocos.

A lovit uşor harta cu beţişorul de la cocteil. Acum! Ţine minte! Totul e în linie dreaptă mai puţin Broadway. Să fii atent acolo, amice. A însemnat Broadway pe hartă cu pixul. Un şarpe în iarbă.

Tatăl ei?

Broadway. De asemenea West Broadway. Să nu te încurci.

Ca să-mi termine harta a rupt-o mai sus de Fifty-fifth Street. Aici se sfârşeşte lumea, a zis el. Biroul meu. În colţul de sus al hărţii.

Iar acum, a zis el, test.

Am pornit-o spre Fifth Avenue unde am găsit un Duane Reade o FARMACIE adică unde mi-a prezentat produsele clientului lui adezivul dentar de asemenea tabletele efervescente pe care le foloseau cei vizaţi ca să-şi cureţe dinţii noaptea, biata mama fusese ceea ce se numeşte PUBLIC ŢINTĂ.

Pe Sixth Avenue Olivier a cumpărat PROVIZII inclusiv o sticluţă de whisky care i-a încăput numai bine în buzunarul din interiorul hainei. Ăsta-i oraşul tău, amice. Să nu-i laşi vreodată să-ţi spună altceva. A aşteptat în timp ce eu am consultat harta. Am văzut exact unde mă aflam.

Acum, amice, o să mergem mai departe fără hartă. Nu intra în panică. Fii atent ce se întâmplă.

În curând am ajuns pe Twenty-fourth Street unde am găsit un grup de bărbaţi în faţa unei biserici. Nu toţi aveau scaune ca şi al meu, dar cel puţin patru da. Alţii preferau hidrantul, treptele bisericii, ŢEAVA CONDUCTEI. O adunare foarte asemănătoare cu a unor PROPRIETARI DE PLĂCINTĂ cu boli care le umflau gleznele şi le colorau picioarele în albastru şi negru.

Indivizi din aceeaşi breaslă, a zis Olivier. Tovarăşii tăi.

Mi-am desfăcut scaunul. Olivier era îmbrăcat în costumul lui gri lucios şi avea în picioare pantofi de domnişoară. Nu avea scaun dar când a scos sticla de whisky şi-a făcut rapid prieteni.

New Yorkul e un oraş foarte prietenos, mi-a zis.

Primul tip care a luat o duşcă ne-a dat cartea lui de vizită.

Vincent Carollo

Muzician de film * *Chelsea Diner*

Părul îi era înnegrit cu vopsea de ghete. Avea trasată pe frunte o linie dreaptă şi freza îi era dată pe spate de acolo. Mi-a zis poţi să-mi spui Vinnie. Cântase la banjo în *Chelsea Diner*, un film faimos se pare. De asemenea, să nu mergem niciodată să stăm în adăpostul de pe West Sixteenth Street şi nu uitaţi că supa de la St. Mark's e mai bună decât ce-ţi dau la St. Peter's. M-a mai învăţat de asemenea să nu îmi las niciodată scaunul nesupravegheat şi apoi am cântat IMNUL AUSTRALIEI. Şi-a luat cartea de vizită înapoi pentru că urma să aibă nevoie de ea mai târziu. A zis că mă va băga şi pe mine în următorul lui film însă când l-am invitat la Clubul Bicker Olivier a zis că trebuie să plecăm.

Dar îmi arătase că îmi puteam face prieteni. Nu mai aveam nevoie de el acum. Asta era toată ideea. Avea de gând să mă abandoneze. Nu mi se putea da voie să stau cu el în birou, şi nici să-l vizitez la orice oră. Spera să poată schimba această regulă, dar nu conta pe asta, Hughie.

Chestiunea, amice, e că sunt nişte indivizi foarte superficiali.

L-am întrebat dacă puteam sta afară în stradă.

El a zis ai un TALENT UNIC, amice. Adică, amice, tu ştii cum să FII.

Se referea la talentul meu de a sta pe un scaun în timp ce Butcher se repezea încoace şi încolo într-o frenezie dementă, ca o coţofană care încearcă să fie pescăruş. Nu ştia că am TALENT la desen. Când m-au trimis acasă de la şcoală nu le-am dat foc. M-am apucat în schimb să lucrez liniştit cu pixul pe cearşafuri şi până să mă VERIFICE MAMA ce fac desenasem deja întregul Marsh. Blue Bones s-a ocupat de asta în stilul obişnuit.

Marsh era locul meu şi nu altul. Nu numai scaunul, ci şi trotuarul. Ştiam toate canalele şi rigolele, lungimea fiecărei străzi şi unde se întâlneau. De la Mason's Lane până la trecerea de cale ferată de la Madingley erau 6 450 de bătăi de inimă. Cine altcineva din acea populaţie de 5 000 de locuitori mai ştia acest fapt simplu? Da, era un talent, dar eram se pare prea încet ca să merg la şcoală.

Când Olivier m-a părăsit luni dimineaţa am luat harta şi am întins-o pe covor în cameră. Aveam explozii în ceafă dar nimic foarte grav. Am desenat strada principală din Bacchus Marsh de-a lungul bulevardului Broadway şi Gisborne Road de-a latul lui Thirty-fourth Street. Lerderderg Street s-a întins ca o fantomă alături de Eighth Avenue.

M-am simţit mai bine, m-am simţit mai rău. Apoi n-am mai putut suporta harta. Am plecat.

Să traversez până pe Third Avenue şi apoi în sus pe ea. Ăsta era planul meu. Twenty-second Street, Twenty-third Street şi aşa mai departe. Nu exista nici o îndoială că puteam ajunge la Fifty-fifth Street. Bătăile inimii se apropiau de 200, o bucată mare de muşchi roşu cuprins de tumult, nu mai contează. Când am ajuns pe Fifty-fifth Street un bărbat într-un costum maro mi-a interzis să intru în clădire.

Am mers pe jos înapoi în centru. Am urmat harta lui Bacchus Marsh şi am ajuns la Măcelăria de lângă Duane

Reade unde am cumpărat un pachet de leucoplast a fost JAF LA DRUMUL MARE.

Olivier a revenit în cele din urmă la club MAI BINE MAI TÂRZIU DECÂT NICIODATĂ i-am dat leucoplastul și i-am spus să lipească o bucată de fereastra lui ca să îi văd biroul din stradă.

Amice, a zis el, am să lipesc leucoplastul exact la unu și zece.

Când ne-am așezat la bar, Olivier mi-a spus că își reface viața.

Hai, a zis el, ia una din astea.

Acum avea să divorțeze de Marlene.

A dat pe gât un gin tonic mare și a mestecat gheața. Asta o va da complet peste cap pe cățea, a zis el. Odată ce e divorțată nu va mai autentifica niciodată vreun tablou și nici nu va mai încerca să mă facă să semnez ceva.

Uite, a zis el, mai ia și asta.

I-am atras atenția că a doua tabletă avea altă culoare decât prima. El mi-a răspuns că suntem disperați nu decoratori.

Se suise pe CALUL DE BĂTAIE și galopa de zor. N-avea decât să se întoarcă la dactilografiat, amice, în balta din care s-a ivit și apoi a înșirat toate numele de BURUIENI care cresc în bălți cum ar fi MĂTASEA BROAȘTEI.

Jeavons a venit să spună ceva.

SÂNGE PE ȘAUA EI a recitat el versurile dintr-un cântec cine știe care. Jeavons i-a făcut un semn barmanului și am înțeles că Olivier o lua razna.

A doua zi dimineață am știut că trebuie să-mi iau o vacanță pe care s-o petrec la fratele meu. Era treaba lui să aibă grijă de mine. La sosire am cerut cârnați și ouă. Știa foarte bine care îi erau îndatoririle.

Marlene dormea pe o saltea pe jos. De sub plapumă îi ieșea un picior dezgolit și i-am putut vedea poponețul, Doamne ajută-mi, era așa de frumos că a trebuit să mă uit în altă parte. Din MOTIVE PE CARE NUMAI EL LE ȘTIA fratele meu

cumpărase o bucată de sticlă şi măcina culori, adunând şi strângând praful colorat cu o spatulă.

L-am întrebat de ce nu cumpăra nişte tuburi frumoase de jumătate de kilogram.

Mi-a zis că pot să mă duc să mă fut.

Foarte drăguţ. Am stat şi m-am uitat la el până m-a întrebat dacă voiam să încerc. Deci era nevoie de mine când venea vorba de MUNCA DE JOS.

Nu avea ulei de in ci altceva care se numea NOVOLAC. Mi-a făcut plăcere să-i demonstrez cât de bine produceam consistenţa păstoasă de care avea nevoie. Culoarea era foarte liniştitoare înainte ca el s-o transforme în ceva furios. Oceane de galben, culoarea lui Dumnezeu, lumină fără de sfârşit.

Deci, a zis el, ce mai face amicul tău, doctorul Goebbels?

Cine?

Olivier.

I-am spus că Olivier avea de gând să divorţeze de Marlene. Am vrut să-l fac fericit. Poate că am reuşit. În orice caz am auzit-o pe Marlene mişcându-se în pat dar se poate la fel de bine să fi fost adormită pentru că n-a scos o vorbă.

45

Pânza prăfuită a lui Dominique Broussard era acum întoarsă permanent cu faţa la perete, iar dacă mai exista o oarecare tensiune între mine şi Marlene, era în totalitate plăcută.

Adică, iubita mea avea un secret – cum micşorase tabloul? Iar eu aveam la rândul meu unul – borcane de vopsea în culori pe care refuzam să i le explic. Am lăsat aceste cinci enigme la vedere pe blatul uzat de lucru din bucătărie şi m-am apucat de făcut schiţe la vreo cinci metri de ele, într-un colţ lângă fereastră, aşezat pe o cutie de lemn cu spatele la strada murdară. Ce aveam de gând? Refuzam să îi

spun şi ea nu întreba. Ne zâmbeam tot timpul şi făceam dragoste mai mult ca niciodată.

Apoi şi-a cumpărat un aparat de ridicat greutăţi, asamblându-l cam în acelaşi spirit în care lucram şi eu la vopselele mele şi studiile în creion. Uneori îmi lăsam la o parte proiectul secret ca să îi desenez braţele subţiri şi frumoase, tendoanele întinse de la gât. Transpira uşor când lucra la aparat dar în aceste desene, pe care încă le mai am, dorinţa mea este cea care îi luceşte pe piele.

Era 1981 şi singura regulă era NU LĂSA ÎNĂUNTRU NECUNOSCUŢI. Dar, când în orele târzii ale unei dimineţi de iarnă a sunat interfonul, i-am deschis străinului şi ne-am aruncat apartamentul în voia sorţii. Avusesem de ales între asta sau a coborî cinci etaje pentru a constata că nu era decât vreun tip de la UPS.

De data aceasta, l-am lăsat înăuntru din greşeală pe nimeni altul decât inspectorul Amberstreet.

Marlene a coborât greutăţile.

— Ce cauţi aici ? a întrebat ea.

— Ce cauţi tu aici, Marlene ? a zis Amberstreet, cu faţa albă şi ridată iţindu-i-se dintr-o haină neagră lungă şi căptuşită. E o întrebare mai pertinentă.

— Frumoşi pantofi, am zis eu, dar fusese întotdeauna imun la insulte iar acum s-a uitat doar satisfăcut la pantofii sport Converse plini de zăpadă care i se iveau de sub poalele paltonului negru.

— Mulţumesc, a zis el. N-au costat decât şaizeci de dolari.

A clipit.

— Marlene, ideea e că această mansardă e proprietatea Administraţiei statului New South Wales. Sper, pentru binele tău, că ai aprobare să stai aici.

Dar chiar atunci a zărit *Eu, Ecclesiastul* şi în acel moment atitudinea sarcastică i s-a topit pe neaşteptate iar în ochi i-a apărut acea privire ciudată şi adoratoare. Cu ochii aţintiţi în continuare pe tablou, şi-a dat jos paltonul ridicol, scoţând

la iveală o bluză de trening pe care scria „OS NEW YOR“, „J“-ul și „K“-ul fiind ascunse sub brațe.

— Deci, a zis el, strângându-și paltonul la piept de parcă ar fi fost o plapumă, deci, Michael, ai fost cumva prieten cu Helen Gold?

Marlene mi-a aruncat rapid o privire. Ce dracu' mai era și asta?

— E o pictoriță groaznică, am zis eu. De ce m-aș obosi să cunosc pe cineva de genul ăsta?

— Ea stătea de fapt în mansarda asta.

— A fost o prietenă de-a mea, a zis Marlene.

— Deci, doamnă Leibovitz, știai că Helen s-a sinucis.

— Bineînțeles.

— Așa că înțelegi că ați contaminat locul faptei?

— Îmi pare rău, mi-a zis ea mie. N-am vrut să te înspăimânt.

— Lumina e proastă, a anunțat Amberstreet, mai strângându-și cu o gaură cureaua de șaptezeci de centimetri. Nu știu cine ar cumpăra un astfel de loc pentru un artist. Lucrezi la ceva, Michael? Produci?

A privit în jur, capul țepos repezindu-i-se spre borcanele cu vopsea pe care le aliniasem pe blatul din bucătărie.

— O schimbare de paletă!

S-a îndreptat spre bucătărie în timp ce podeaua îi scârțâia sub pași. Marlene mi-a aruncat o privire de avertisment, dar de ce oare?

Detectivul era ca un câine, amușinând aici, pișându-se mai încolo, fugind de la un miros la altul. Și-a pus haina pe blat și a luat în mâini două borcane, unul roșu și unul galben.

— Ce interesant.

Gâfâit, gâfâit, limba de-un cot. Apoi și-a îndreptat nasul ascuțit înspre *Eu, Ecclesiastul*, îngustându-și ochii, strângându-mi borcanele la piept. Dacă ar fi deschis vreunul și ar fi simțit mirosul de Novolac... Dar n-a făcut-o.

— Dumnezeule, a zis el, chiar dacă lumina a fost un pic prea bună. La Mitsukoshi, adică. S-a dus tot, adică în sensul

bun, Michael, s-a vândut tot. Sper că ai căpătat nişte articole bune în presa de-acasă.

— Habar n-am.

— Bineînţeles, nici pe-acasă n-ai mai ajuns. Mauri a fost, nu? Hiroshi Mauri – cel care a cumpărat expoziţia aia nenorocită cu totul. Cu o clasă deasupra amicului tău, Jean-Paul.

— Aşa e.

— Un asociat de-al tău, Marlene, corect?

Marlene stătuse până atunci pe marginea aparatului, dar acum s-a ridicat, înfăşurându-şi un prosop în jurul umerilor.

— Las-o baltă, a zis ea. E aşa de plictisitor totul.

— Da, ştii la ce m-am gândit, Michael?

Imediat mi-a dat înapoi borcanele cu vopsea să le ţin.

— Ştii la ce m-am gândit când am auzit de expoziţia ta? M-am gândit, Aşa va scoate Marlene Leibovitz-ul domnului Boylan din Australia.

Nu era greu deloc să râd de amărâtul acela.

— Mda, mă rog, te-ai cam înşelat acolo.

— Nu, nu cred, Michael. Nu m-am înşelat deloc. Dumnezeule, tabloul ăsta a fost superb restaurat.

Ridurile în formă de V din jurul ochilor i se adânceau ca nişte tăieturi într-un bloc de granit. Şi-a ridicat capul şi, în ceea ce părea a fi un soi de frenezie de curiozitate, şi-a răsucit înverşunat braţele sârmoase în jurul pieptului.

— Serios, nu e nici o scuză pentru ce i-am făcut, dar chiar arată mai bine, nu crezi?

M-am uitat la Marlene. Amberstreet mi-a surprins privirea.

— Marlene, am auzit ca ar fi un nou Leibovitz pe piaţă în New York. Ex-Tokio. Aşa că mi-am dat seama, Marlene, că pânzele lui Michael erau de fapt menite să deruteze. Am deschis toate cutiile la aeroportul din Sydney, dar tu aveai Leibovitz-ul în bagajul de mână. În bagajul pentru costume, aş zice.

Futu-i, m-am gândit, au prins-o. S-a sfârşit. S-a întâmplat aşa, pur şi simplu. Dar Marlene nu arăta „prinsă" deloc. Mai mult, a zâmbit.

— Ştii foarte bine că n-are cum să fie tabloul domnului Boylan.

Amberstreet şi-a înclinat capul şi a privit-o, fără urmă de servilism sau sarcasm, ci dezvăluind pentru o clipă ceva ce aducea a admiraţie.

Marlene a fost cea care a vorbit în cele din urmă.

— L-ai măsurat?

Detectivul n-a răspuns, dar, cu un gest ciudat de politicos, mi-a luat borcanele din mână şi le-a pus înapoi în bucătărie unde, rapid, a deschis uşa bufetului, a închis-o cu grijă, şi-a trecut degetul peste blat, a deschis robinetul, şi-a spălat degetul şi, în cele din urmă, a dat semne că va vorbi. Dar atunci a zărit dosul idioatei de pânze a lui Dominique şi i s-au aprins ochii. A întors-o. Mi-am ţinut respiraţia.

— Ghici de unde vin, a întrebat el.

— Spune-ne, am zis eu. În gând m-am întrebat unde naiba aveau să ducă toate astea.

— De la o întâlnire cu Bill de Kooning în Hamptons.

— Da. Şi?

— Nu mi-a spus nimeni niciodată că e chiar atât de chipeş, a zis Amberstreet.

Nu-l puteam urmări.

— Şi mai e şi soţia. Elaine. S-a întors la el.

Ochii lui Marlene nu arătau nici urmă de îngrijorare. Erau strălucitori şi limpezi, foarte concentraţi. Mi-a întins haina.

— Aşteaptă, s-a rugat Amberstreet. Vă rog. Priviţi.

A luat din buzunarul caraghioasei lui haine un plic din care a scos un sandviş făcut din două coli de carton, care, la rândul lui, proteja o mâzgălitură minusculă în creion. Mi-a întins-o pe aceasta din urmă, cuibărită în palme, fragilă ca un fluture.

— E un De Kooning?

— Toată lumea trebuie să se mai ducă şi la veceu.

— Nenorocitule, a zis Marlene. Ai şterpelit-o.

— Nu chiar, nu. Nici măcar nu e semnată.

Dansa de pe un picior pe altul, cu colţurile gurii coborâte într-o grimasă de negare.

— Cine ar putea crede una ca asta în Sydney ? a zis el. Cine ar avea cea mai vagă idee ? Plecaţi amândoi ? Am să cobor cu voi, dar spuneţi-mi, am vrut să vă întreb. Aţi văzut expoziţia aia a lui Noland ?

Nu s-a mai spus nimic despre Mauri sau Leibovitz-ul furat.

— Ei bine, a zis el când am ajuns jos în stradă. Am plecat spre Greenwich. Am o hartă cu casele artiştilor.

— Vrei să spui ai plecat spre Village.

— Ştii bine că am să te prind, Marlene, a zis el. Ai să înfunzi puşcăria.

Şi apoi a făcut cu ochiul, nenorocitul, şi l-am urmărit cum se îndreaptă către Houston cu haina aceea idioată fâlfâindu-i în urmă ca o sepie prin furtuna de zăpadă.

Marlene mi-a luat braţul şi l-a strâns.

— A fost o manevră de derută ? am întrebat-o.

Bineînţeles că nu credeam că fusese şi ar fi trebuit să mă înfurii când am văzut-o zâmbindu-mi înapoi atât de prompt. De fapt, eram pur şi simplu bucuros că nu fusese prinsă. Am râs şi am sărutat-o. Toţi prietenii îmi spun că ar fi trebuit s-o urăsc. Of, ce escroacă era. Şi eu ce fraier să înghit tot rahatul acela cu Tokio. Cel mai bun tablou pe care reuşisem să îl produc fusese folosit pe post de mantie de matador. Trebuia să fi fost furios.

Ei bine, nu.

Dar nu era adevărat că în acel moment în care mergeam de-a lungul lui Canal Street şi intram în tăcerea imensă şi întunecată de pe Laight Street, printre fantomele acoperite de funingine ale fostei gări de marfă, nu era oare adevărat şi la fel de sigur ca şi faptul că acel şobolan traversa în fugă pavajul, că şapte din cele nouă tablouri ale mele dispăruseră de pe faţa nenorocitului de pământ ? Din câte-mi puteam

da eu seama, tot ce e posibil ca la ora aceea să fi fost aruncate ca şi hârtia de împachetat frumoasă smulsă de pe cadourile de Crăciun, îndesate în saci negri de plastic în care se pun cadavrele şi azvârlite pe străzile din Roppongi.

Ei bine, nu.

Dar nu-mi vedeam oare propria orbire? Chiar fuseseră uitate toate anostele mele discursuri despre arta mea?

Ei bine, nu.

Dar de ce nu i-am întors spatele, chiar în acel moment, când am trecut pe lângă uşa aceea zgâriată de metal de sub care ieşeau mirosuri inexplicabile de chimion şi scorţişoară?

Nu voiam să-i întorc spatele.

Deci credeam cu adevărat că o mincinoasă autodeclarată şi o impostoare îmi aprecia cu adevărat tablourile.

N-am avut nici o îndoială. Niciodată.

Dar cum aşa?

Pentru că opera e grozavă, idiotule.

Cum mergeam în jos pe Greenwich Street, cu un vânt năprasnic biciuind dinspre Hudson şi pagini de ziare ridicându-se în văzduhul singuratic ca nişte pescăruşi, Marlene s-a cuibărit sub braţul meu şi nu eram deloc furios pentru că ştiam că n-o iubise nimeni până atunci. Înţelegeam exact cum se inventase, cum – la fel ca şi mine – intrase într-o lume în care nu ar fi trebuit să i se permită niciodată să pătrundă, aceeaşi lume în care se târâse şi Amberstreet în momentul în care şterpelise bucata aceea de hârtie de la Bill de Kooning de pe jos.

Ne născuserăm izolaţi de artă, nici măcar nu ghicisem că există, până ce nu ne-am strecurat pe sub poartă, n-am incendiat căsuţa portarului sau n-am forţat geamul de la baie, iar apoi am văzut lucrurile la care nu avusesem acces din camerele noastre de vară, veceurile din curte, barurile duhnind a bere la halbă, şi aproape că am înnebunit de bucurie.

Trăiserăm fără să știm că Van Gogh existase, sau Vermeer sau Holbein, sau bietul și tristul Max Beckmann, dar odată ce am aflat, ne-am lipit viețile de ale lor.

Acesta este și motivul pentru care nu îl puteam detesta serios pe Amberstreet, cât despre mireasa mea palidă și rănită, hoața mea superbă, nu-mi doream decât să o țin în brațe și să o duc așa. Și puteam vedea, chiar și în întunericul din partea aceea de lume căreia i se spune acum Tribeca, linoleumul de doi bani din bucătăria mamei ei. Era aproape o viziune, un Kandinsky diluat, cu detalii demente și înspăimântătoare: frigiderul cu absorbție, aragazul Kookaburra, galben și cu smalțul sărit, vecinii pe care îi chema Domnul Cutare și Doamna Cutare, nici unul neavând nici cea mai vagă idee că erau înfometați de moarte. Cine e Filippino Lippi, doamnă Cloverdale? M-ați prins, domnule Jenkins. Trebuie să recunosc că habar n-am.

Nu vă bateți joc de clasele de jos, puteți să dați de bucluc, puteți să căpătați amendă, să fiți luat pe sus, denunțat, turnat, redus la tăcere, nenorocit, vai de capul meu. O națiune care își începe existența fără o burghezie se confruntă cu oarecari dezavantaje și nu ajută nici faptul că toate au început prin a construi un lagăr. Bineînțeles că acum Sydney e atât de al naibii de culturalizat că e imposibil să te urci în vreun tren fără să trebuiască să asculți cum se ceartă lumea la telefonul mobil despre Vasari.

Cine e Lippi, doamnă Cloverdale? Mă scuzați, domnule Jenkins, vă referiți la Filippo sau Filippino?

Dar în vremurile și locurile în care Marlene și cu mine apăruserăm pe lume, lucrurile stăteau cu totul altfel și numai întâmplarea a făcut să dăm peste ceea ce avea să devină obsesia vieților noastre împrăștiate și chinuitoare. Gândiți-vă doar la toate crimele și prăpădul în urma cărora a ajuns în Marsh dragul și efeminatul de Bruno Bauhaus. Și ce a avut să-mi ofere când a ajuns acolo? Nimic în afară de patima lui dementă pentru Leibovitz. Nici măcar un tablou adevărat în ulei. Nu exista nici unul pe o rază de cincizeci de kilometri.

Trebuie să pleci din rahatul ăsta, mi-a zis.

Şi l-am ascultat, am ascultat-o pe miniatura aia ciudată cu ochi albaştri. Mi-am lăsat mama şi fratele la cheremul lui Blue Bones şi m-am suit în trenul de Melbourne, o halcă de om, incult, cu şosete albe şi pantaloni până la gleznă. N-am avut de ales, a trebuit să joc cărţile care mi se dăduseră şi am încercat să le transform în aşi, venind intenţionat la lecţia vieţii cu mâinile încă pătate de sânge. În fond, ce altceva s-ar fi putut crede despre mine decât că eram un porc nebun? Nu-l citisem pe Berenson şi nici pe Nietzsche sau Kierkegaard dar chiar şi aşa mă contraziceam. Dennis Flaherty, iartă-mă, n-am avut nici un drept să te lovesc. N-am avut nici un drept *să-mi deschid gura*. Nu ştiam nimic, nu văzusem nici pe dracu', nu fusesem la Florenţa sau Siena sau Paris, nu studiasem istoria artei. L-am citit pe Burckhardt în pauzele de prânz de la măcelăria lui William Angliss. L-am citit şi pe Vasari şi am văzut cum îl tratează de sus pe Uccello, nenorocitul. Bietului Paolo, a scris Vasari, i s-a cerut să producă o lucrare cu un cameleon. Neştiind ce e acela, a pictat în loc o cămilă.

Ei bine, dracu' să te ia, Vasari. Cam la nivelul ăsta se situa răspunsul meu. M-am gândit – te-ai dus la cele mai bune şcoli, foarte bine, dar tot un bârfitor şi un lingău al lui Cosimo de Medici ai rămas. Eu eram măcelar şi intrasem pe fereastra de la baie şi ce altceva aş fi putut face în afară de a o lua în braţe pe Marlene? Nu fusesem niciodată atât de apropiat de o altă fiinţă, nici măcar, să mă iertaţi, de dragul meu fiu. Şi mi-am sărutat hoaţa la zece seara, pe Greenwich, între Duane şi Reade, nu pentru că aş fi fost orb sau nebun, ci pentru că o cunoşteam prea bine. Eram de partea ei şi nu a celor de la Christie's sau Sotheby's sau a rahaţilor cu ochi morţi de pe Fifty-seventh Street care îndrăzneau să-mi judece mie tablourile şi apoi să se ducă să liciteze pentru Wesselmann sau pentru vreun de Chirico de doi bani. I-am sărutat pleoapele umede şi mânjite şi apoi, în lumina albastră şi cu părul de culoarea paielor ridicându-i-se în vânt, mi-a zâmbit.

— Vrei să știi de ce Leibovitz-ul are alte dimensiuni decât tabloul lui Boylan?

Am așteptat.

— Dominique, a zis ea.

— Catalogul!

— Dominique era o bețivă, a zis ea. Catalogul zice șaptezeci și cinci pe cincizeci și cinci. E greșit. Cred că eu am fost prima care l-a măsurat vreodată.

M-a sărutat pe nas.

— Și îți știu și ție secretul.

— Nu-i adevărat.

— Pictezi un nou Leibovitz.

— Tot ce se poate.

— Esti un băiat neastâmpărat, dar te-ai gândit, măcar pentru o secundă, cum ar putea un nou Leibovitz să capete o proveniență?

— O să găsești tu o modalitate, i-am zis și vorbeam serios pentru că mă gândisem la asta de multe ori.

— Așa e, mi-a zis și apoi ne-am sărutat, împletindu-ne, apăsând, împingând, înghițind, lut umed, o singură ființă, o singură istorie, o singură conștiință, nici urmă de aer rămas între noi.

Vreți să știți ce e iubirea?

Nu-i ce crezi tu, copilul meu drag.

46

M-am mai întors de atunci în acel colțișor unde ne-am declarat oficial unul altuia intențiile criminale. Ar trebui să se pună o placă albastră comemorativă, dar nu este decât un salon de manichiură și pedichiură coreean, un magazin de animale de companie, o prăvălie de vinuri de genul celor care vând producții de Bordeaux în avans. Străzile sunt pline de cărucioare de mii de dolari, pe roți imense ca de jeepuri, fiecare al treilea cu gemeni în el. Realitatea științifico-fantastică

a fertilizării in-vitro. N-are importanță. Nu mă deranjează. Aici am devenit falsificator, ce mare rușine. Bineînțeles, însuși Leibovitz făcuse parte din ceea ce se numea „fabrica de Rembrandt-uri". Asta se întâmpla în München, pe vremea când era adolescent. A fost desenator în slujba unui soi de Fagan german, adică el era cel care se ducea prin ghetouri să deseneze „personaje". Acestea erau apoi date unui elvețian care le ducea la Pinacotecă unde le spoia pe deasupra cât să aducă cu un Rembrandt. Leibovitz, care venise pe jos printr-un noroi până la glezne tocmai din Estonia, încerca doar să își câștige o pâine și, din punct de vedere moral sau artistic sau ce-o mai fi, falsurile lui nu pot fi comparate cu ceea ce făceam eu în încăperea aceea rece și de un albastru lichid de pe Mercer Street. Aici, în spatele ușii zăvorâte, am început să lucrez la acel faimos Leibovitz pierdut, care fusese atât de admirat de Picasso și descris de Leo Stein în jurnalul său. Originalul atârnase o vreme pe unul din pereții din sufrageria de pe rue de Rennes numărul 157, dar nu apare în nici una dintre fotografiile anoste de la petrecerile lui Dominique. Patruzeci și opt dintre acestea au supraviețuit, toate identice, adică oaspeții fuseseră rugați să se întoarcă spre gazdă cu paharul ridicat. Bănuiesc că tabloul se afla în spatele ei, ascuns privirilor subiecților ei și istoriei.

E cât se poate de plauzibil ca pictura să fi fost subtilizată în noaptea aceea înzăpezită de ianuarie din 1954 și dusă în garajul de lângă Canal Saint-Martin, dar în fond cine poate ști? Tot ce ținea de acest tablou pare să fi fost remarcabil, nu în ultimul rând faptul – menționat de Stein – că fusese pictat pe pânză într-o perioadă în care pânza era practic imposibil de obținut.

Așa că, în momentul în care citești semnătura și data – Dominique Broussard, 1944 – ce spune asta despre Dominique, că a îndrăznit să folosească o bucățică de pânză prețioasă pentru ea însăși?

E de asemenea important să nu uităm că artistul era un evreu care trăia în Franța regimului de la Vichy și, prin simplul

fapt că a refuzat să părăsească Parisul, s-a expus unui pericol de moarte. Seriozitatea extremă a acestei situații a coincis cu decizia sa de a abandona stilul rural popular și sentimental spre care deviase după vârful atins în 1913.

Leo Stein descrie o lucrare cubistă, compusă din conurile și cilindrii caracteristici lui Leibovitz, o lucrare care îi sugerează cititorului, în absența imaginii ca atare, mai degrabă opera de tinerețe a artistului. Stein însă se străduiește din răsputeri să arate că avem de fapt de-a face cu „un salt neașteptat". Cel mai mult l-a impresionat un golem furios ca „un animal de la circ", un robot galben intens, împănat cu sârme și un generator, la care cinci țărani învârteau înspăimântați de parcă ar fi fost un troliu. Oricine a văzut *Chaplin mécanique* (1946) va recunoaște stilul descris aici, un stil mai apropiat de Léger decât de Braque, păstrând însă caracteristicile unui Leibovitz incontestabil. Scriind într-un moment în care *Chaplin mécanique* nu exista încă, Stein evocă superb planurile mecanice austere, griul metalic, griul fumuriu și victimele în armuri ale mâniei robotului, „arcuri ca niște trupuri omenești, miriapode ucigașe cuprinse de groază", rostogolindu-se spre colțul din stânga jos, cuie, șurubelnițe, șaibe, toate în „cel mai elegant haos geometric al înfrângerii".

Dacă suna cineva la ușă, nici nu mă clinteam. Hugh? Vino mai târziu. Marlene? Avea cheie, dar nici măcar ea n-avea voie să ia parte la procesul aflat în desfășurare, chiar dacă mare parte din el nu se întâmpla decât în mintea mea. Adică făceam schițe și citeam, umplându-mi imaginația ne-iudaică de demonii lui I.B. Singer și golemi, Marsden Hartley, Gertrude Stein. Ceea ce nu era Leibovitz. Nici n-am pretins așa ceva.

M-am documentat la nebunii aceia de dinainte de război, futuriștii și vorticiștii despre care se poate măcar spune că au avut bunul-simț să scrie mai mult decât să picteze. Am făcut asta nu pentru că Leibovitz Evreul s-ar fi inclus vreodată în rândurile lor, ci pentru că a nutrit întotdeauna o mare speranță comunistă pentru viitorul tehnologic al omenirii.

Într-o librărie ridicolă aflată la etajul unei clădiri de pe Wooster Street, printre o grămadă de benzi desenate înfiorătoare și niște lucrări de-ale lui Aleister Crowley, l-am găsit pe Gaudier-Brzeska:

MULȚIMILE UMANE forfotesc și se mișcă, sunt distruse și se ivesc din nou.

CAII sunt epuizați în trei săptămâni și mor pe marginea drumului.

CÂINII hoinăresc, sunt distruși și alții le iau locul.

Trebuia să ajung să simt trecutul ca și cum avea să se întâmple mâine, să îl simt cum se naște în vine, să simt vectorii violenți în coliziune, contradicțiile vehiculate de Cossacks, Isaac Newton, Braque, Picasso, teama și speranța, pe groaznicul Bosch.

ÎMI VOI CULEGE EMOȚIILE EXCLUSIV DIN ARANJAMENTUL SUPRAFEȚELOR, îmi voi prezenta emoțiile prin ARANJAMENTUL SUPRAFEȚELOR MELE, PRIN PLANURILE ȘI LINIILE CARE LE DEFINESC.

Toate acestea pot fi categorisite drept *intrarea în atmosferă*. Așa că nu aceasta era problema, ci... vopseaua. Dacă voiam să îi fraieresc pe adversarii mei de la Sotheby's, nu-mi puteam permite să fiu prea plin de mine. Am pregătit baza cu o vopsea de plumb albă, iar peste aceasta am făcut o schiță în creion, conturul mare al lucrării care avea să se vadă la examenul cu raze X când își vor chema amicii de la muzeul metropolitan. Lucrarea trebuia să fie „despre" golem – și nu golemul însuși – linii și planuri doar, spațiu frânt și rearanjat de un înger al viitorului târându-se pe ruta dinspre Mont Sainte-Victoire și Avignon.

Mai era apoi amprenta personală, tușele mici și apăsate pe care bătrânul țap le îngrămădea în grupurile acelea de hașuri paralele. Sunt sigur că sună al naibii de ușor, dar e nevoie de mult mai mult decât o încheietură și o pensulă din păr de samur. Depinde și de cum stai, cum respiri, dacă

pictezi pe o suprafață orizontală sau pe șevalet. Și mai era modelarea deosebită a cilindrilor și cuburilor cu care aveam intenția să fiu o idee – doar o vagă idee – mai puțin ferm decât *Chaplin*.

În timp ce lucram la schițe, am descoperit și apoi adoptat veselia nebună cu care l-am înzestrat pe golem. Pe umăr îi ardea un glob de lumină electrică și ochii îi erau de un albastru strălucitor, niște sfere de cobalt. Astfel că, deși împroșca răzbunare, era – cum spusese Stein – „un animal de circ". Nici măcar nu planificasem așa ceva. Se întâmplase pur și simplu, parțial din cauza paletei, dar numai parțial. *Le Golem électrique, 1944*, după cum am scris mai apoi pe spatele pânzei, era ca o vizită la un bâlci posedat de ură, care o luase razna.

Niciodată nu mă deranjase să lucrez în public, dar de data aceasta nu voiam s-o las pe Marlene să mă primească pășind pe sârmă până ce nu aveam să ajung în siguranță de cealaltă parte.

Avea ochi bun și era inteligentă – toate acestea le-am mai spus deja – dar în acest moment, astfel de calități nu puteau fi de nici un folos sarcinii care trebuia executate. De aceea mi-am văzut mai departe de treabă și mi-am copt capodopera înainte să i-o arăt spre aprobare. Pânza s-a potrivit perfect în cuptorul General Electric, unde am lăsat-o preț de șaizeci de minute pline de tensiune la o temperatură de patruzeci de grade Celsius. Uleiul de in n-ar fi fost suficient, dar, pentru că substanța era Novolac, s-a așezat ca bachelita. Suprafața era tare și uscată de parcă ar fi fost expusă la aer timp de șaizeci de ani.

Am lăsat *Le Golem électrique* să se răcească asemeni unei plăcinte cu mere pe pervazul american și m-am dus să arunc vopselele într-un container, nu cel mai apropiat, de la colțul cu Prince Street, ci tocmai pe Leroy Street, aproape de autostrada West Side unde nu avea să ajungă nasul roșu al căposului și periculosului Amberstreet. Tot acolo am descoperit, alături de bucăți de tencuială și cărămizi dintr-un garaj

demolat, o ramă superbă şi pretenţioasă de un gri deschis cu ciorchini de struguri şi ghirlande în relief discret. Era prea mare, dar mai bine aşa decât să fie prea mică. Am dus-o triumfător acasă pe străzi ce începeau să-mi devină cunoscute – Leroy, Bedford, Houston, Mercer. Am intrat, deprins în sfârşit cu întunericul de pe scări.

Marlene nu sosise încă acasă. Am montat şevaletul, am pus tabloul pe el, găsind un unghi din care să prindă puţina lumină disponibilă. Era un obiect frumos, frumos de tot, credeţi-mă, şi tocmai eram pe punctul de a sărbători, căutam un tirbuşon pe masa de lucru, când am auzit un strigăt. De fapt nu un strigăt, un ţipăt ascuţit. Marlene!

47

Am fugit la uşă, fără nici o altă armă în afară de tirbuşon, m-am repezit în beznă, am pătruns în haosul de mizerie şi covoare, am căzut, m-am rostogolit, n-am spart nimic şi am ajuns în cele din urmă la parter unde am găsit-o stând pe pragul uşii deschise. Viermele era deja în măr, dar eu n-aveam de unde să ştiu. Am ridicat-o în picioare, dar m-a dat la o parte violent. A scăpat din mână un plic Kodak. L-am cules. Ea a zis: „M-a întrebat: Sunteţi Marlene Leibovitz ?"

La fel cum îmi imaginasem cândva că eram evacuaţi din cauza metacarpului lui Evan Guthrie, acum m-am gândit că de fapt criza avea de-a face cu plicul Kodak. Când l-am deschis, am găsit înăuntru fotografii ale tabloului lui Dominique, cel pe care îl şmirgheluisem ca să fac golemul. Mi-am spus, ne-au prins. Au prins-o.

— Nu, nu ăla.

Mi-a smuls fotografiile din mână şi mi-a aruncat în faţă un alt teanc de hârtii, dar nu mă puteam concentra pe ele pentru că aveam deja un alt scenariu gonindu-mi ca un tren prin minte, pe nişte şine de oţel care duceau direct la închisoare.

— Cum a pus mâna pe așa ceva?
— Cine?
— Amberstreet.
— Nu! Nu! a țipat ea, și era îngrozitor de furioasă, pe mine, pe întreaga lume. Citește!

Eram tot în ușa deschisă, pe jumătate afară în stradă, și abia atunci am înțeles ce era cu teancul de hârtii. O citație. Un nenorocit în balonzaid îi înmânase o citație, acțiunea de divorț intentată de Olivier Leibovitz (reclamant) împotriva lui Marlene Leibovitz (pârâtă).

— Asta te-a supărat?
— Tu cam ce crezi?

Dar de ce să fie necăjită? De iubit, nu îl iubea. Bani nu avea. Reacția ei m-a surprins cu totul. În plus, noi nu ne vorbeam în halul acela, nu eram niciodată mușcători, sarcastici, ostili. Mă transformasem într-un dușman? Un tâmpit? Nu erau roluri pe care îmi plăcea să le joc. Mă înrăiau.

— Și cu fotografiile astea ce e?
— Fotografiile nu contează. Nu au nici o importanță.

Îi tremura vocea și am luat-o în brațe, încercând să ne smulg pe amândoi din această furie, dar nu s-a lăsat îmbrățișată și m-am simțit cuprins de o iritare imensă când m-a respins.

— Eu sunt autentificatorul, a zis ea. Eu.

La dracu', m-am gândit. Cui îi pasă?

În timp ce urcam scările, la două trepte în urma ei, am simțit efectiv cum radiază căldură. Când am ajuns în mansardă, unde aștepta tabloul meu, obrajii îi erau roz, ochii îngustați. A aruncat o privire rapidă pânzei și a dat din cap.

— Ascultă-mă, a zis. Uite ce vom face.

Și cu pictura mea cum rămânea? Fără îndoială că văzuse golemul dar nici urmă de „Bravo, Butcher, cine altcineva ar mai fi putut face așa ceva?“

În schimb, și-a făcut de lucru aruncând citația prin casă, iar apoi înșirând pozele Kodak ca la o partidă de pasiență. Originalul lui Broussard se lăfăia în ele în toată vanitatea

sa năclăită. Fotografiile erau însă tulburătoare în alte privințe, dezvăluind un interes pe care Marlene reușise să-l ascundă de mine.

— Tu le-ai facut ?

— N-ai înțeles că am știut ce faci ?

— Dar de ce ?

Îi pierise orice urmă de umor, era înfierbântată și închisă în sine.

— Ai zis că trebuie să îi stabilesc proveniența. Ei bine, așa o vom face. Vei picta tabloul lui Broussard înapoi peste ce ai acum.

M-a apucat râsul.

— N-ai vrea să-ți arunci totuși o privire înainte să îl acopăr ?

— Bineînțeles că m-am uitat. La ce crezi că m-am tot gândit, iubitule ?

— Ai tras cu ochiul.

— Bineînțeles că am tras cu ochiul. Ce ți-ai închipuit ?

— Îți place ?

— E genial, OK ? Acum vei picta asta înapoi peste golem.

A aranjat fotografiile de parcă juca alba-neagra pe Broadway.

— Nu chiar identic, dar aproape. Ascultă-mă. Vei folosi exact aceleași vopsele.

— Le-am aruncat.

— Ce-ai făcut ?

— Hei, calmează-te, iubito.

— Ce-ai făcut ? Unde le-ai aruncat ?

— Într-un container de gunoi.

— Un container unde ?

— Leroy.

— Leroy colț cu ce ? Dar avea deja un adidas în picioare.

— Leroy colț cu Greenwich.

Și-a legat șireturile la al doilea adidas și a dispărut. M-am uitat după ea de pe scara de incendiu. Deși o văzusem deseori pornind la jogging, nu o văzusem niciodată fugind cu adevărat. Cu orice altă ocazie mi-ar fi făcut inima să bată

mai tare, pentru că fugea peste bucățile acelea de pavaj gri și rece ca și cum ar fi fugit pe suprafața unui grătar, atât de drept de parcă ar fi avut o sfoară legată de moțul acela sârmos de păr de culoarea paiului. Văzând-o acum – pe ea, iubita mea, susținătoarea mea, îngerul meu tandru și amuzant – m-am înspăimântat de cât de mult mă complăcusem.

48

În ceea ce privește contactul sexual. Se spune NU TE UITA LA ȘEMINEU când ațâți focul așa că am ațâțat-o, Doamne, ajută-mi, ce bușteni înfocați, și a țipat și URLAT ca și cum ar fi fost mistuită de un TUFIȘ ÎN FLĂCĂRI, frunzele care pluteau aveau contururi stacojii, fir-ar să fie a trecut mult timp între băuturi.

E adevărat că BARONEASA nu era ZÂNA ZÂNELOR. Nu avea copii la școală la Sydney și așa mai departe iar dacă Olivier n-ar fi avut serviciu n-aș fi ajuns niciodată să vizitez clădirile Rousseau. Olivier mergea la birou, luându-și flacoanele de LORAZEPAM și ADDERALL, dar nici o SUBSTANȚĂ nu îl făcea fericit și spunea încontinuu lucruri rele despre Marlene. Când a început să plângă la micul dejun am înțeles că alesesem să fiu de partea învinsului, să fiu iertat, Doamne ajută-mi, aș fi vrut să fiu un om mai bun.

Am încercat să mă întorc la Butcher dar nu mi-a deschis.

Îmi făcusem prieteni NEPOTRIVIȚI, cine era de vină? Mulți dintre ei erau artiști de pe scenă sau ecran, cum ar fi Vinnie și Baronul. Mergeam să-i vizitez cu scaunul și ei m-au încurajat să-mi bag cârnatul în baroneasă. Se gătise prea mult porc în apartamentul ăla. Nici urmă de LILIAC și ROZMARIN cum se recomandă în revista *A TOUCH OF CLASS* pe vremea când Butcher stătea afară în mașină citind *ART NEWS* sperând că-și va regăsi numele de mult pierdut.

Baronul a zis că te respect omule dar mi-a luat banii din buzunarul din spate precum și VALIUMUL lui Olivier. Dar mă PUSESEM PE TREABĂ, începeam să urc panta, cum se spune, tocmai se precipitau lucrurile, plantele pluteau, peștișorii înotau, Doamne ajută-mi. Atunci Vinnie și Baronul au luat ANTENA DE CAMERĂ de pe televizor și au început să mă împungă în fund cu ea. Apoi au mers prea departe. Camera era mică și întunecată cu șase lămpi mici împrejur și l-am lovit pe Vinnie peste RÂTUL lui roșu așa că a lăsat o DÂRĂ de cremă de pantofi neagră pe tapet în cădere. Ar fi trebuit să-l aranjez pe Baron cu o CAVILĂ dar cum nu eram un personaj din *Plăcinta fermecată* am fost nevoit să folosesc în loc scaunul meu pliant. Baroneasa, cum i se zicea, guița ca o SCROAFĂ ÎNJUNGHIATĂ din curtea unei case din STARKVILLE MISSISSIPPI de unde venise sperând să devină dansatoare deși nu avea decât un metru cincizeci. N-am lovit în viața mea o femeie. Mi-am luat hainele și AM LUAT-O DIN LOC. PA PA LA REVEDERE.

Îi dădusem deja Baronesei douăzeci de dolari, suficient să mai tragă o PETRECERE DE CARTIER ca pe Twenty-fourth Street Doamne ajută-mi dar a trebuit să cobor pe jos douăzeci de etaje pentru că ASCENSORUL cum zic americanii se blocase între paliere cu oameni în el care țipau și urlau. Fusesem fericit. Acum nu mai eram. Aș fi vrut să fiu în Marsh unde nu exista nici urmă de LIFT, abia dacă erau scări mai mari de zece trepte mă refer la Biserica Prezbiteriană, unde erau întotdeauna probleme cu coșciugele i se spunea TOBOGANUL.

La etajul cinci am trecut pe lângă apartamentul lui Vinnie pe tăblița de pe ușă scria MUZICIAN DE FILM *CHELSEA DINER*. Era un STRÂNGĂTOR cum se zice în CONTRAVENȚIE cu toate regulamentele contra incendiilor din cauza teancurilor de REVISTE DE MUZICĂ și de *BIG BUTT MAGAZINE* îngrămădite de-a lungul peretelui.

La etajul al doilea am apucat să mă îmbrac dar capul îmi era numai scântei și mușchii într-o stare foarte proastă și

am mers mai departe tot încercând să-mi trag pe picioare şosetele noi CALVIN KLEIN în timp ce ieşeam ţopăind pe Tenth Avenue. Am început să alerg alături de traficul de seară şi apoi mi-am dat seama că nu era bine ce făceam. Mi-am pus pantofii ca lumea şi apoi am fugit înapoi pe Tenth Avenue în direcţia din care venisem până ce am ajuns la autostrada West Side unde m-am oprit să mă odihnesc. Să fiu a' dracului, pune-mi-o din părţi cum ar fi zis tata.

Aş fi putut merge la Clubul Bicker ce mult aş vrea să fiu mai curajos dar nu sunt. Voiam o pauză de la Olivier. Trecea printr-o PERIOADĂ DIFICILĂ îşi zdrobea medicamentele de HDA şi le inhala cu un pai aşa că mucii îi erau roşii şi vâscoşi şi pleoapele i se coloraseră mov ca o vânătaie, sau orhidee sălbatică dacă vreţi să fiu politicos, cu pielea obosită de efortul pe care îl făcea să nu lase lumina zilei să pătrundă. Se bălăcea într-o mare de fantome era înţepat de meduze pe mâini şi pe gât îi apăreau blânde roşii.

Mai era şi casetofonul în fiecare seară acelaşi cântec. MUŞTELE ROIND ÎN JURUL ŞANŢULUI. SÂNGE PE ŞAUA TA. Cu mine fusese întotdeauna foarte bun, avusese grijă de mine, îmi plătise camera, îmi cumpărase haine, stătuse cu mine, mă dusese la mai multe spălătorii şi îmi prezentase mulţi oameni interesanţi, Prinţi şi Cerşetori amice, dar acum îmi era frică.

Şosetele nu îmi erau întinse ca lumea în pantofi dar nu m-am oprit să le aranjez şi până am ajuns în cele din urmă pe Mercer Street picioarele îmi sângerau în întuneric.

Am sunat la interfon.

Mi-au deschis.

Mulţumesc lui Dumnezeu şi fiului lui, Iisus, Doamne ajută-ne pe toţi. Nu mi-ar fi păsat nici dacă Blue Bones m-ar fi aşteptat cu vreun cablu electric sau cureaua de ascuţit briciul am pătruns în întunericul de pe scări ca un wombat care se întorcea la mirosul de pământ şi rădăcini.

Marlene a recuperat cele cinci borcane de vopsea din containerul de pe Leroy Street şi s-a întors în mansardă cu picioarele lucind şi ochii întunecaţi de furie sau supărare, nu-mi puteam da seama.

Golemul meu era încă la vedere, poziţionat în aşa fel încât să-i atragă atenţia când intra pe uşă şi n-am nici o îndoială că înţelesese deja ce realizare fantastică era, nu doar datorită pânzei din 1944, veridicităţii amprentei, compoziţiei îndrăzneţe, ci şi faptului că lucrarea exista deja în scrierile lui Leo Stein şi John Richardson. Dar n-a scos un cuvânt. Dracu' să te ia, m-am gândit. Era pentru prima dată.

Trebuia să pictez peste golem, a zis ea, să-l îngrop ca pe o capcană arheologică.

Dracu' să te ia. A doua oară.

Am băut whisky. I-am explicat, de cele mai multe ori cu calm, că nu puteam picta peste golem nu numai pentru că îl distrugeam, ci şi pentru că nu avea să mai fie găsit niciodată.

Ea m-a contrazis, dar nu mi-a spus pe ce se bazează. Nu mă mai izbisem până atunci de zidul de granit dur şi lucios al încăpăţânării ei. Dar nici ea nu-l văzuse pe Blue Bones cu pânzele sus, umflate de uraganul vreunei furii.

Apoi a sunat interfonul, un sunet îngrozitor întotdeauna, dar de data asta m-am gândit, ce bine. Am aruncat o cârpă peste tablou, l-am sprijinit de perete şi am deschis uşa vizitatorului necunoscut care, pufăind şi trăgând vânturi şi scoţând un „of Doamne“ tare, s-a dovedit a fi fratele meu Hugh.

Nici n-a apucat să bea o înghiţitură din ceaiul cu lapte că Marlene încerca deja, nu foarte subtil, să-l facă să se întoarcă la Clubul Bicker.

— Ce păcat, a zis ea, că nu avem nici un pat pentru tine.

Pe moment am crezut că e doar pusă pe harţă, dar bineînţeles că era vorba de fapt de citaţie, îşi imagina că Hugh devenise spionul soţului ei.

Pe Hugh însă Olivier ajunsese să îl înspăimânte și – de disperat ce era, bănuiesc – a scos la iveală un teanc boțit și ud de bani și ne-a anunțat că va cumpăra o saltea și chiar știa exact unde să se ducă. O astfel de independență era ceva cu totul nou. A ieșit din nou în noapte și ne-a lăsat să ne ciocnim violent paharele de Lagavulin cu gheață.

O oră mai târziu, trecuserăm prin *Război și pace* în ambele direcții. Hugh s-a întors cu salteaua pe care o cărase tocmai de pe Canal Street. Și-a aruncat povara umedă dedesubtul blatului de lucru din bucătărie și, de atunci, acela a fost teritoriul din care ne-a urmărit activitățile neobișnuite. Departe de a fi spion, nu era decât un câine bătrân și umil care dormea, citea benzi desenate și pretindea să îi gătesc cârnați de patru ori pe zi.

Bineînțeles că în cele din urmă a zărit și Leibovitz-ul.

— Cine l-a făcut pe ăsta ? a vrut el să știe, o întrebare ce a alarmat-o pe Marlene, care a devenit dintr-odată plină de o afecțiune oarecum agresivă față de el, momindu-l să o însoțească într-o expediție la magazinul de delicatese Katz, numai ca să-l îndepărteze de *Golem* și de mine care tocmai îl îngropam.

Doar că bineînțeles că n-aveam chef să îngrop golemul așa cum ar fi vrut ea. Asta e problema cu artiștii. Suntem ca niște mici proprietari de magazine, obișnuiți să ne conducem propriul domeniu. Dacă nu-ți convine ce fac, ieși din magazinul meu, din taxiul meu, din viața mea. Eu eram stăpânul și n-aveam de gând să îngrop nimic.

Marlene era femeia care se urcase pe stâlpul de înaltă tensiune și tăiase sârmele și acum era nerăbdătoare, furioasă, îngrijorată, nici nu-mi dădeam seama în ce măsură. Mi-a suportat refuzul trei zile lungi la capătul cărora m-am întors acasă – după o după-amiază minunată petrecută în compania problemelor dentare ale lui Hugh – și am văzut că întinsese un strat de lac dammar peste *Golem électrique*.

— Lasă pensula jos, i-am zis.

M-a măsurat cu ochii îngustați, obrajii înfierbântați, sfidătoare și temătoare în același timp.

În cele din urmă, spre ușurarea mea, a aruncat pensula în borcanul cu lac, ca un polonic într-un bol de supă.

— Și să nu te pună dracu' să te mai atingi vreodată de o lucrare de-a mea.

A izbucnit în plâns și bineînțeles că am luat-o în brațe, i-am sărutat obrajii umezi și buzele înfometate, și, după ce i-am gătit lui Hugh cârnații, am ieșit la plimbare cu ea, îmbrățișați strâns, plini de dragoste și discutând în contradictoriu printre verzele putrezite din Chinatown până sub umbrele podului Manhattan.

N-am susținut niciodată că ideea ei nu era genială. Doar că științific ce voia ea era imposibil. Eu aveam dreptate. Ea se înșela la fel de amarnic ca și oricine altcineva în stare să arunce o pensulă într-un borcan cu lac. Nimeni nu s-ar fi bazat pe un strat de dammar ca modalitate de a separa cum trebuie o lucrare de valoare și rahatul care trebuia s-o acopere.

În plus, dacă voiam s-o îngropăm, trebuia să plănuim și cum urma să fie descoperită și aveam nevoie de oameni cu diplome de la Yale care să dezgroape Leibovitz-ul lipsă. Voiam – nu-i așa – să aibă senzația că geniul lor fusese acela care îi condusese la aurul de sub mormanul de bălegar. Vom duce pânza lui Broussard pentru a fi curățată la un restaurator dintre cei mai buni – adică Jane Threadwell – și prin manevre atente o vom face pe această Threadwell să descopere misterul care se ascundea dedesubt.

Era iubita lui Milt, sau cel puțin așa se spunea. Adică așa pretindea Milt. Nu contează, nu asta e ideea. Chestiunea stă în felul următor: restauratorii – chiar și cei destul de nesăbuiți să și-o pună cu Milt Hesse – erau precauți ca niște furnici. Chiar dacă nu era vorba decât despre curățarea unei lucrări banale de Dominique Broussard, Jane Threadwell avea să înceapă prin a curăța o porțiune minusculă – patru milimetri pătrați – și nu din mijlocul pânzei, nici măcar

din colț, ci din partea laterală care este de obicei ascunsă sub lambă.

Acesta era animalul inteligent și fremătător pe care trebuia să-l prindem în capcană. Și, oricât ne-am fi dorit să frece pur și simplu Broussard-ul până ce ajungea la golem, așa ceva nu avea să se întâmple. La cea mai mică urmă de culoare pe bețișorul de curățat, o va lăsa baltă.

Deci cum o puteam îndrepta spre *Golem* în ciuda precauției ei?

— Sfâșie pânza, a zis Marlene. Va vedea straturile.

— Femeii ăsteia i se cere să restaureze tabloul unui pictor de rahat. E o plictiseală, o porcărie. S-ar putea să nici nu observe. Și dacă o face, de ce s-ar gândi că dedesubt se ascunde o capodoperă?

— Atunci cum?

— Habar n-am.

Ca să fiu sincer crezusem că exista și o modalitate mai simplă de a stabili proveniența Golemului. Era o lucrare bună, pentru numele lui Dumnezeu, nu o pastișă oarecare de mâna a doua de-a lui Van Meegeren. De ce să riști să strici totul când, fără îndoială, putea foarte bine să o ducă în Japonia, de exemplu, sau să o facă să apară printre niște bunuri lăsate moștenire?

O, nu, nu putea.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Era prea complicat, dar nu.

De ce?

Nu acum.

Era tulburată și iritată, iar uneori și eu eram iritat. Chiar și așa am încercat să-i fac pe plac – cine n-ar fi făcut-o? Credeam cu adevărat că, dacă ne ieșea figura asta, am fi putut s-o ștergem, departe de Olivier și – Doamne ajută – de drama de trei parale a mamei lui. Aveam momente în care îmi imaginam că îi cumpăram lui Jean-Paul casa din Bellingen – o idee ridicolă, nu-i nevoie să mi-o spuneți, vă rog.

Nu mă gândisem niciodată la bani în toată această poveste, dar când am început să-mi imaginez cum vom scăpa de dreptul moral, un milion de dolari clar nu erau de aruncat. Am cumpărat un exemplar din *Manualul de materiale și tehnici ale artistului* al lui Mayer în ale cărui opt sute de pagini am încercat să găsesc soluțiile acestui rebus bazat pe chimie și cronologie, vopsele credibile, un solvent rezonabil care să dizolve vălul fără complicații. Dormeam foarte prost, prins într-un vârtej de chimicale, vopsele Ripolin, guașe, white spirit, terebentină, toate terminându-se dezastruos, cu mine în închisoare într-o țară străină și golemul șters. Am devenit victima unor tresăriri violente, țipete, treziri bruște. Marlene nu era nici ea mai brează.

— Ești treaz?

Bineînțeles. Și ea era, întinsă pe spate, cu ochii lucindu-i în întuneric.

— Fii atent, a zis ea. Ascultă-mă. Dădea din opera lui taică-su pentru niște nenorocite de căni de cafea. Nu-nțelegi? Era un ignorant filistin din cap până în picioare.

— Taci și dormi. N-are importanță.

— Era leneș și împrăștiat. Singurul motiv pentru care și-a păstrat slujba din publicitate a fost că îi permitea să zboare în Texas să-și vadă clientul care îl scotea la cină și apoi i-o trăgea în fund.

— Nu se poate! Vorbești serios?

— Nu, nu tocmai, dar l-am salvat pe nenorocit de propriul lui coșmar. L-am îngrijit. Chiar am avut mare grijă de el. Am făcut în așa fel încât să-și poată călări caii și participa la curse de mașini. Și aș fi continuat să fac toate astea, dracu' să-l ia.

— Lasă-l în pace. Nu ne poate face rău.

— A făcut-o deja, nemernicul.

Cu toate acestea, s-a ghemuit la pieptul meu, iubita mea dragă, cuibărindu-și capul frumos între gâtul și umărul meu și sexul fierbinte pe coapsa mea și am simțit-o cum îmi

miroase clavicula, cum îmi inhalează pielea, şi cum i se mula supleţea pe masivitatea mea proletară de măcelar.

— Să mă iubeşti întotdeauna.

Am stins lumânările şi am mângâiat-o pe gât până a adormit. Respiraţia îi mirosea a pastă de dinţi şi în aer era fum şi iz de ceară ca după o vecernie, cândva, într-o vară.

50

Depozitul de materiale de pe Third Avenue avea în spate o încăpere grozavă, un soi de talcioc cu vopsele şi pensule, şi acolo am dat peste o piesă de muzeu, adică peste douăzeci şi trei de eşantioane de vopsea Magna de treizeci şi cinci de ani. Dacă aţi auzit de Magna, este din cauză că a fost folosită de Morris Louis, Frankenthaler, chiar şi de Kenneth Noland cred.

Magna a fost inventată de Sam Golden, un mare chimist, partenerul lui Leonard Bocour, un mare propovăduitor. Începând cu 1946, anul în care Magna a început să fie produsă, Bocour a trimis aceste cutii cu eşantioane peste tot în lume. Poftim, Morris Louis, încearcă asta. Poftim, Picasso, încearcă. Poftim, încearcă, Leibovitz, Sidney Nolan. A aruncat la întâmplare o mână de nuanţe de verde şi galben, o amestecătură extrem de ciudată de culori în fiecare cutie. Nu mi-a făcut deloc viaţa uşoară, dar când în cele din urmă m-am ridicat de pe podeaua prăfuită a depozitului, alesesem treisprezece cutii care, pe scurt, conţineau cantitatea şi paleta de care aveam nevoie.

Dacă sunteţi pictor, vă e deja clar ce urmează. Ştiţi că Magna a fost o descoperire revoluţionară, un acrilic care se putea combina cu ulei. Produsul final arăta ca făcut în ulei, nu în Dulux.

Dacă foloseam Magna pentru Broussard, în momentul în care avea să examineze finisajul şi văzând data, restauratoarea avea să presupună plină de încredere că era o pânză în ulei.

Haha. Imaginați-vă numai. Mica furnică – tatonând, tatonând, ușor, ușor – bețișoare cu vată, o idee de dizolvant, și... să vezi și să nu crezi: culorile se dizolvă șuvoaie.

Un semnal de alarmă, cum se spune.

Ăsta nu e un ulei. Amușină, amușină.

Dumnezeule sfinte, e Magna! Un alt semnal. Magna nu a început să fie produsă decât după patru ani de la data înscrisă pe tablou.

În acest moment, atenția îi va fi clar captată. Știe foarte bine că Broussard e măritată cu Leibovitz. Dacă se va gândi o secundă doar, își va da seama că titlul nu se potrivește cu tortul lui Broussard.

Nimic din toate astea nu e suficient, dar e aproape suficient. Dacă aș putea s-o atrag pe creatură numai puțin mai aproape, dacă aș putea s-o conving cumva să continue să aplice dizolvantul, ar putea îndepărta toată suprafața de Magna și scoate la iveală uleiul superb de dedesubt. Dar e restauratoare. Nu va face una ca asta.

Oricum, m-am întors pe Mercer Street plin de optimism, cu cele treisprezece pachete de Magna originală în două plase uriașe. Le-am scos la iveală pe masa de lucru, în fața iubitei mele. Eram un geniu, un criminal înrăit. Am avut nevoie de clește ca să îndepărtez dopurile, dar conținutul fiecărui tub era la fel de proaspăt ca și în ziua în care fusese împachetat.

V-ați putea imagina că asta era suficient să o facă pe Marlene să se calmeze în legătură cu dreptul moral, dar n-a fost așa. Oricum, trecusem și eu printr-un divorț, nu e ușor. Când avea să se termine totul, va continua probabil să se înfurie din cauza dreptului moral. La fel cum și eu mă înfurii pe tema curvelor pensiilor alimentare. Dar între timp vom fi obținut în particular o victorie extrem de satisfăcătoare în New York. Nu va ști nimeni. Nici n-aveam nevoie.

A durat exact patru ore să pictez Broussard-ul și, chiar și așa, cred că am avut mai multă grijă decât avusese Dominique. Cum folosisem Magna, s-a uscat repede și nu peste mult timp am putut să stropesc suprafața cu o soluție de zahăr

și apă. Am lăsat apoi tabloul pe acoperiș ca să culeagă niște jeg de New York.

Credeți că mi-a zis cineva, ah, ce deștept ești?

Nu, dar n-a avut nici o importanță. Am pus pânza pe raftul de deasupra plitei unde se frigeau cârnații lui Hugh și, după ce aceștia și-au adus și ei contribuția de grăsime, am „curățat“ grosolan suprafața cu un burete mizerabil.

Hugh urmărea toate astea, dar atenția îi era în principal absorbită de un exemplar din *Plăcinta fermecată* pe care Marlene îl găsise pe Strand.

Noaptea propteam pânza murdară de vreun obiect aflat în apropierea patului și aprindeam cele patru lumânări în fața ei, observând bucuros cum depunerile de carbon se așază peste grăsime. Tabloul ăsta chiar va avea nevoie de o curățare zdravănă.

Întins pe o parte, cu Marlene lipită de spatele meu, mă gândeam uneori la bani. Era foarte plăcut.

„Uite Broussard-ul, iubito, avea să-i spună Milton Hesse lui Jane Threadwell. Știu că e o porcărie, scumpete, dar are o oarecare valoare istorică și, oricum, familia vrea să-l curețe.“ Ceva de genul ăsta. „Nu te strofoca prea tare va mai spune catârul. N-au nevoie de nimic prea sofisticat.“

Jane Threadwell nu se va apuca de tablou imediat, iar apoi va fi prea ocupată încercând să salveze vreun Mondrian crăpat sau vreun Kiefer scofâlcit ca o fermă în timpul secetei. Va pasa Broussard-ul cuiva care lucra cu ea în studio, o corvoadă mică, o favoare de suflet pentru Milt Hesse. Dar apoi umilul asistent va începe să curețe pânza, după care, Doamne sfinte, Marlene avea să primească un telefon de la Milt.

Nu era vorba doar de vopseaua anacronică. După ce vor îndepărta rama, vor descoperi, sub lambă, că aceasta frecase și ștersese o parte din vopsea și acolo – cum se poate așa ceva – ieșea la iveală ceva ce părea a fi o lucrare în ulei mai veche. Având în vedere istoria conjugală a artistei în cauză, ce dorea Marlene să facă?

În acest moment, Marlene avea să fie adecvat de nehotărâtă și apoi Milt o va suna pe Threadwell și Threadwell

îl va suna pe amicul ei Jacob de la Muzeul Metropolitan şi apoi îi vor examina suprafaţa cu lumină din lateral, îl vor supune la infraroşii şi raze X, iar în cele din urmă îşi vor ieşi cu toţii din minţi. *Le Golem électrique*.

„Doamnă Leibovitz, părerea noastră e că ar trebui să-i permiteţi lui Jane să înceapă lucrul."

Acum vor avea cea mai mare grijă din lume la îndepărtatul stratului de Magna, adulmecare, adulmecare, adulmecare. Puţin white spirit. Ah, vopseaua se va scurge şuvoaie.

Sunaţi la *Times*, sunaţi la *Times*. Milton îşi va avea propriul moment de glorie. „Am plâns, o să spună. Am plâns ca un copil când a murit Jacques."

Şi bănuiesc că era într-adevăr ceva răutăcios în satisfacţia mea, răzbunarea ţărănoiului, a omului din copac împotriva bărbierului de la oraş, totul fiind o chestiune perfect provincială, tipică pentru Bacchus Marsh – nu foarte zgomotoasă, nici foarte publică, dar al naibii de satisfăcătoare pentru cei care erau în cunoştinţă de cauză. Ah, ce drăguţ, domnule Bones, ce îngrozitor de drăguţ. Felicitări dumneavoastră şi familiei.

51

CINE SĂ-MI FI FURAT SCAUNUL?

Am întrebat şi Marlene a zis că probabil l-am pierdut pe scări aşa că am luat lanterna şi am căutat prin tot praful şi jegul acela am găsit un şoarece mort biata inimă uscată cine să-mi fi furat scaunul?

Trebuie să fi făcut ceva CE MI-A IEŞIT DIN MINTE. Odată când eram copil am umblat în somn şi nu m-am trezit decât când picioarele goale mi-au ajuns pe cărarea udă care ducea la veceu. Altă dată am desenat cu pixul pe cearşafuri. Doamne ajută-mi, nu puteam să-mi explic. Poate că mi-am furat singur scaunul. În încăpere plutea o taină ca şi duhoarea de carne stricată, o putoare groaznică, atât de FAMILIARĂ, de la naşterea mea tristă şi dezamăgitoare, după-mesele lungi,

soarele strecurându-se prin sita de la fereastră, bâzâitul muştelor afară URLÂND DUPĂ SÂNGE, respiraţia mamei mirosind a trandafiri, a vinul de la împărtăşanie.

CINE MĂ VA MAI SALVA ACUM?

Butcher picta într-o TĂCERE MORMÂNTALĂ exact pe invers faţă de obiceiul lui de A-ŢI FACE CAPUL CALENDAR până să te aducă cu nervii la pământ LĂUDÂNDU-SE şi BĂTÂNDU-SE cu pumnii în piept era în stare să vorbească DE PARCĂ AR FI VRUT SĂ-ŢI IA PIELEA DE PE TINE. Uită-te la asta, Hugh, o să fie o frumuseţe. O să îi dea pe spate. O să îi gâdile în toate părţile. Pe vremuri obişnuia să întindă pânza pe jos pe podea după care avea nevoie de mine ca să execut ACTUL BINECUVÂNTĂRII DIVINE dar acum avea un cuib dubios de beţe ca un topograf ieşit la lucru pe Darley Road. Se transformase, Doamne iartă-l, într-un PICTOR DE ŞEVALET aşa că mă puteam aşeza de cealaltă parte a pânzei de parcă aş fi fost podeaua.

Toată viaţa mea am trăit printre mirosuri de taine, sânge, trandafiri, vin de împărtăşanie, cine poate spune ce s-a întâmplat cu noi toţi pe strada principală din Bacchus Marsh, eu sigur nu. Am fi putut rămâne măcelari în continuare, trasând nişte limite, împărţind moarte cu milostenie. Cum aş mai fi iubit dobitoacele alea, mai mult ca oricare alt om înaintea mea. Nu mai contează. N-au vrut să-mi dea cuţitul aşa că am mers să locuiesc cu aşa-zisul măcelar şi băiatul lui drag, piersici în iarbă, aroma de putregai dulceag a căsniciei lui, ştiam dar nu-i puteam da un nume pe când mă învârteam în jurul copilului, încercând să-l feresc de rău şi apoi eu am fost cel care i l-am făcut. Totul pe dos întotdeauna, numai rău în miezul lucrurilor, sunetul muştelor zburând excitate în soare, scârţâitul subţire şi trântitul plin al uşii când unul intra şi altul ieşea. Acesta era Marsh, voci într-o altă încăpere. Nu m-am născut încet la minte, ştiu asta.

În New York stăteam pe SALTEAUA cumpărată de pe CANAL STREET şi mă tot întrebam în mintea mea de ce ţinea fratele meu acum să picteze ca o MEDIOCRITATE.

El nu mi-a spus, eu n-am întrebat. Era senzaţia cea mai rea cu putinţă.

În Marsh mi-am băgat nasul în sertarul mare de sub dulapul mamei, când eram singur ÎMI BĂGAM NASUL UNDE NU-MI FIERBEA OALA, să mă iertaţi. Mi-au spus că m-am născut încet la minte şi i-am frânt mamei inima. Dar mi-a fost luat ceva. Ceva s-a întâmplat, şi n-a mai fost niciodată găsit, n-a rămas decât mirosul de camfor din sertar. Ne-am învârtit în jurul lui atunci la fel cum acum ne învârteam în jurul scaunului dispărut, ca şi cum am fi încercuit un lucru ciudat şi murdar căci de ce altceva ar picta o MEDIOCRITATE ? îmi dădea dureri de cap. Nu-l puteam ţine într-un loc, se zvârcolea ca o râmă în faţa cârligului.

Fratele meu venise la New York şi nimeni nu-l cunoştea prin restaurante şi era furios că nu se închina nimeni la marele EX-MICHAEL BOONE aşa că s-a micşorat şi s-a sfrijit, negru la faţă ca şi cărbunele scos din mina de la Madingley. Şi-a cumpărat condeie de cerneală de la Pearl Paint şi a luat-o din loc, ştergând şi ştergând, de parcă s-ar fi putut şterge şi pe sine, de parcă s-ar fi putut freca până să se transforme în praf.

Nu putem şti ce s-a întâmplat.

Ne învârtim, ne învârtim.

Marlene Cook din Benalla. Michael Boone din Bacchus Marsh. Regi şi regine pe Mercer Street. S-a suit pe acoperişul clădirii şi şi-a expus acolo tabloul în faţa ochiului nopţii. Albuş de ou, pietriş negru, suflete arse căzând.

CINE MĂ VA MAI SALVA ACUM ?

52

Hugh nu s-a mai schimbat niciodată din dimineaţa în care l-am luat să-l duc la Melbourne. Încercase să-şi înece tatăl, precum şi viceversa, dar tot mie îmi arunca priviri ucigaşe de parcă eu eram cauza nenorocirii lui. În ziua aceea

l-am găsit în bucătăria joasă a mamei, așezat în dreptul ferestrei dinspre Gisborne Road și blocând lumina, ca un Martor al lui Iehova uriaș cu pantofii lui negri de biserică, pantalonii Fletcher Jones, o cămașă albă cu mâneci scurte și cravată. Gelul îi transformase culoarea părului într-un maro ars și ud, iar urechile mici ca niște cochilii îi ardeau. Ochii erau și ei la fel, aceiași ochi mici lugubri pe care îi ațintea acum asupra lui Marlene.

Pe Mercer Street, l-am întrebat:

— Ce dracu' e cu tine?

Nici un răspuns.

— Ți-ai luat medicamentele?

S-a holbat la mine pus pe harță, apoi s-a retras în încâlceala groaznică din patul lui, de unde – în compania firimiturilor de pâine prăjită și la adăpostul plapumei – o urmărea pe iubita mea citind *New York Times*, acordându-i o atenție cu totul deosebită, ce s-ar fi potrivit mai degrabă unui șarpe veninos.

Marlene era îmbrăcată pentru jogging, în pantaloni scurți largi și jerpeliți și un tricou alb soios. Până în acest moment ignorase complet atenția fratelui meu, dar când s-a ridicat, Hugh și-a ițit și el capul și a înălțat întrebător din sprânceană.

— Ce-i? a întrebat ea.

În acel moment a sunat interfonul.

Hugh a tresărit și s-a băgat înapoi sub plapumă.

O fi fost Hugh un prostălău, dar nici relația mea cu interfonul nu era mai bună. Nu mi-l doream deloc prin preajmă pe Inspectorul Puță punând întrebări despre tabloul pe care îl învelisem cu atâta grijă în ziare în seara dinainte. Stătea acum exact unde stătuse când fusese proaspăt șmirgheluit, adică sprijinit de perete.

M-am ridicat cu gândul să-l mut de acolo, dar, până să apuc, Milt Hesse intrase deja pe ușă. Nu-mi făcuse niciodată până atunci plăcere să-l văd pe bătrânul fustangiu, dar acum venise să ia comoara și să o ducă la curățat. Când a pășit în casă, fratele meu i-a aruncat o privire atât de înverșunată, încât m-am temut că se va repezi la el.

— Ho, am zis. Ho, mânzule.

Înainte să apuce să înţeleagă în ce situaţie se afla de fapt, Milt a dat să se apropie cu braţul întins de uriaşa creatură înfofolită.

— Nu cred că am avut plăcerea, domnule. Sunteţi cumva vreun alt geniu de la antipozi?

Dar Hugh a refuzat să-l atingă, iar Milt, care poseda, fără îndoială, judecata bine calibrată a newyorkezului care putea să recunoască orice specie de nebuni, a virat într-o parte spre masă, unde a sărutat-o pe Marlene.

— Păpuşico.

Braţul stâng, pe care şi-l rănise într-o căzătură, era susţinut de un bandaj petrecut pe după gât, aşa că acum o lăsa pe Marlene să-i potrivească pachetul sub braţul drept.

Între timp, Hugh era tot ghemuit, cu genunchii la piept, legănându-se într-o parte şi-ntr-alta. Dacă nu-l cunoşteai, ţi-ai fi putut imagina că nu-l băga în seamă pe musafir, dar eu unul n-am fost deloc surprins când, în momentul în care Milt a dat să plece, fratele meu s-a ridicat împleticit în picioare.

— Te conduc, i-a zis Marlene brusc lui Milt.

Hugh a căzut înapoi în genunchi, răscolind prin încâlceala de haine de pat unde şi-a găsit în cele din urmă jacheta şi a scos-o dintre plapumă şi cearşaf, după care a pornit-o spre uşă, Marlene şi Milt nu cu mult în faţa lui.

— Nu, amice, nu vrei să faci una ca asta.

I-am blocat drumul, dar m-a îmbrâncit la o parte.

— Te rog, amice. Fără scandal.

S-a oprit.

— Cine e ăsta?

— Cineva care va curăţa tabloul.

— Aha.

S-a dat în spate, nedumerit la început, dar afişând apoi un rânjet tâmp şi plin de înţelesuri, ca şi cum tocmai el s-ar fi aflat în posesia unui adevăr tainic.

— La ce te gândeşti, amice?

S-a ciocănit peste creştet.

— Deci?

— Acoperişul, a zis el.

Rânjetul acela nenorocit era pur şi simplu insuportabil fizic.

— Ce acoperiş, amice?

S-a retras şi mai mult, în spate, către saltea, iar gura îi era acum incredibil de mică, în timp ce urechile i se umpleau încet de sânge. Când s-a aşezat din nou în cuibul acela, părul uscat i s-a ridicat încet în cap, stârnit de electricitate. Când Marlene s-a întors de la jogging, l-a găsit în aceeaşi stare de spaimă îngrozitoare şi rânjitoare.

Ea era, la rândul ei, gata să explodeze, sau cel puţin aşa fusese, şi, indiferent cât alerga sau ridica la greutăţile alea, nimic nu părea să-i dea măcar o fărâmă de linişte.

S-a aşezat la masă şi s-a reapucat imediat de citit ziarul.

— Ai dat foc liceului, a zis fratele meu.

Oh, Hugh, m-am gândit, Hugh, Hugh, Hugh.

Marlene era deja colorată la faţă, un roz minunat care îi scotea în evidenţă până şi pistruii cei mai palizi.

— Ce i-ai zis lui Marlene?

Hugh şi-a îmbrăţişat genunchii mari şi rotunzi şi a chicotit.

— A dat foc liceului din Benalla, a zis el.

Marlene a zâmbit.

— Hugh, tare mai eşti ciudat.

— Şi tu, a zis fratele meu, părând cumva mulţumit, ca şi cum tocmai ar fi fost rezolvată o ghicitoare. Am auzit că ai dat foc liceului din Benalla.

Marlene se holba acum la el şi pentru o clipă ochii şi gura i s-au îngustat, dar apoi chipul i s-a relaxat.

— Ei bine, Hugh, a zis ea zâmbind, eşti la fel de plin de dume ca şi un sac plin de pureci.

— Şi tu.

— Şi tu.

— Şi tu, şi tot aşa până ce au izbucnit amândoi în hohote de râs, iar eu m-am dus la veceu ca să scap.

La prânz a sunat Milt să spună că tabloul ajunsese la Jane care zicea că pânza stătuse atârnată într-o bucătărie. În seara

aceea i-am gătit cârnaţi lui Hugh şi după ce Marlene s-a întors de la joggingul de seară, ea şi cu mine ne-am dus să luăm cina la Fanelli, unde am băut două sticle fantastice de vin roşu.

Nu mă simţeam beat deloc, dar m-am prăbuşit în pat şi am adormit instantaneu. M-am trezit când am simţit-o pe Marlene că se strecoară înapoi în aşternuturi. Aveam o durere de cap înfiorătoare. Ea era îngheţată. La început am crezut că tremură, dar când i-am atins faţa mi-am dat seama că era scăldată în lacrimi. În timp ce o ţineam în braţe, trupul i se scutura convulsiv.

— Gata, iubito, linişteşte-te. E în regulă.

Dar nu se putea opri.

— Îmi pare rău, a zis Hugh din uşă.

— La naiba, du-te dracului înapoi la culcare. E trei dimineaţa.

— Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

— N-are nimic de-a face cu tine, idiotule.

L-am auzit suspinând şi pe Marlene sufocându-se aproape, scoţând un sunet groaznic, asemeni cuiva care se îneacă. O puteam distinge la lumina de pe stradă, cu toate trăsăturile ei frumoase şi netede zdrobite şi mototolite într-un pumn. Era din cauza nenorocitului de divorţ, m-am gândit, a rahatului de drept moral. De ce ţinea neapărat să-l aibă, chiar nu îmi dădeam seama.

— Mă mai poţi iubi?

Cu sau fără durere de cap, o iubeam cum nu mai iubisem niciodată în viaţă, îi iubeam isteţimea, curajul, frumuseţea. O iubeam pe femeia care îi furase tabloul lui Dozy, femeia care citea *Plăcinta fermecată*, care falsificase catalogul, dar chiar şi mai mult o iubeam pe fata care reuşise să scape din încăperea aceea spurcată din Benalla în care puteam simţi mirosul de vopsea roşie cu plumb cu care mama ei dădea pe sobă în fiecare duminică, gustul de cafea falsă şi greţoasă făcută din cicoare, sfecla din conservă pătând albuşul de ou fiert din salată.

— Sst, taci, te iubesc.

— Habar n-ai.

— Sst.

— Nu mă vei mai iubi. N-o să poţi.

— Dar te iubesc.

— Am făcut-o, a strigat dintr-odată.

— Ce ai făcut.

Am privit-o şi i-am văzut întipărită pe chip o panică alarmantă, un recul groaznic ca răspuns la întrebarea mea tandră. A scos un geamăt înfundat, şi-a ascuns capul la pieptul meu şi a început să plângă din nou. Prin toate astea, l-am zărit pe Hugh. Stătea acum chiar deasupra noastră.

— Du-te înapoi în pat.

Şi-a târât picioarele goale pe podea.

— Am făcut-o, a zis ea.

— A incendiat liceul din Benalla, a zis Hugh pe un ton funebru. Îmi pare rău.

Am luat-o de bărbie şi i-am ridicat faţa spre mine, şi toată lumina care venea din stradă se adunase într-o maree în jurul ochilor ei adânci.

— E adevărat, iubito?

A dat din cap.

— Aşa ai făcut?

— Sunt o ticăloasă.

Am luat-o în braţe şi am ţinut-o, toată colivia aceea de mister care era viaţa ei.

53

Mă înşelam, tot ce-i posibil, păcătuisem, foarte probabil, perpetuasem MĂRTURII FALSE, devenisem un BÂRFITOR DE DUZINĂ. Aţi auzit? Se zice că Marlene Cook a incendiat şcoala? Cine zice? În fond, n-a fost decât Olivier. Aşa că n-au fost decât CLEVETELI şi VORBE DIN AUZITE, Doamne ajută-mi, şi nu le-aş fi repetat niciodată dacă n-aş fi mirosit că nu e ceva în regulă, cum se spune. Am fost

ÎNTORS PE DOS – e bună asta – aşa că am repetat ca un prost ceea ce PRETINSESE un DROGAT şi am făcut-o pe Marlene să plângă în toiul nopţii, o fiinţă pierdută în spaţiu sau într-o pungă de plastic, sufocându-se, BUNUL EI NUME supt de la ea ca şi cu ASPIRATORUL, aspiratorul care absoarbe şi oxigen, vuind ca şi morile Domnului.

Ce drept aveam? Nici unul, eram numai nedrept. Iartă-mă, Iisuse, a fost o agonie să o aud cum suferă şi abia aşteptam să se facă ziuă să mă întorc la Clubul Bicker şi să ÎL LĂMURESC PE Olivier că inventase povestea pentru că o ura.

Când lumina s-a făcut gri, am stat deasupra lor. Aş fi vrut să fiu un înger, dar pe spatele meu păros nu aveau să crească niciodată aripi. Ea dormea, ca întotdeauna cu capul pe pieptul fratelui meu. El a deschis un ochi şi s-a uitat la ceas.

Ieşi? a întrebat el.

Plimbare, am spus eu.

Era o dimineaţă senină, abia trecuse de ora şapte, porumbeii gângureau deja pe scara de incendiu ruginită, presupun că pentru ei nu există nici o diferenţă între o zi şi alta, numai între ud şi uscat, cald şi rece, inimi cât un cocoloş de gumă, sânge nici cât să umpli o ceaşcă. Nimic care să se compare cu agonia prin care treceam eu pentru ei, m-am gândit, dar de fapt cine poate să-şi imagineze cum îi chinuiesc păduchii tot timpul, ce dureri au de la boli pe care numai ei le ştiu, ce orori tainice, nici mai bine, nici mai rău. În sus pe Mercer Street cu capul în jos. Peste tot în jurul meu pungi negre de plastic, în erupţie, scuipând tot felul de lucruri, peşte de la restaurant, de exemplu. Ce ştie un peşte? Cine ar putea să prevină un biban despre viaţa de apoi, despre acest purgatoriu de pe Mercer Street? Aceste gânduri groaznice m-au urmărit ca nişte DUHORI DIN IAD şi cum mă grăbeam pe Broadway, aproape că am fost omorât. Apoi Union Square, parcul Gramercy, dar unde era Jeavons? Nu contează. Aveam propria mea cheie. După cum am mărturisit. După cum am redat faptele în ordinea în care se întâmplaseră. După cum a fost înregistrată povestea, rolă după rolă.

AM ÎNAINTAT până la etajul al doilea şi am descuiat uşa, Doamne ajută-mi. Nu-mi dădeam seama ce făcusem.

Olivier în pijama neagră, cu faţa ascunsă de scaun, cu picioarele scaunului încrucişate ca nişte foarfece în jurul gâtului alb învineţit, un semn din naştere mare şi albastru, un lac de adâncime care i se revărsase sub piele. Ochii îi erau deschişi. Era nemişcat. Ce ÎMI IEŞISE DIN MINTE nu pot să-mi dau seama. L-am atins cu piciorul şi s-a mişcat ca un animal mort dar atât.

Nu am atins trupul cu mâinile. Am luat-o la fugă din club cu Jeavons strigând după mine OPREŞTE-TE. Am fugit în jos pe Broadway urlând NU TRAVERSAŢI NU VĂ BĂGAŢI. Salvează-ne de mine, spune-mi ce-i de făcut.

54

Ne-a trezit Slow Bones. Ca o coală de metal căzând, izbindu-se, trântindu-se pe pat. N-a mai fost timp de şosete sau chiloţi, am pornit-o, toţi trei împreună, spre Clubul Bicker, iar acolo l-am găsit pe aşa-numitul Jeavons într-o stare de zbucium chinuitor.

El a fost cel care a atras poliţiei atenţia asupra „soţiei" şi, ca urmare, Marlene a avut privilegiul de a fi dusă la locul faptei – poliţiştii devenind foarte intimi cu mine când mi-am imaginat că aveam dreptul s-o însoţesc – şi astfel ea a devenit „martorul" care a declarat sub jurământ că „rămăşiţele" aparţineau celui care fusese cândva Olivier Leibovitz.

Eu am aşteptat pe treptele conacului, mai aproape de atâta nu mi-a dat nimeni voie să mă apropii de Olivier. Hugh şi cu mine stăteam unul lângă altul, amorţiţi şi şocaţi. Marlene a ieşit, a deschis gura să vorbească şi a vomitat pe verandă.

Hugh i-a însoţit pe poliţişti în biblioteca Clubului Bicker. Marlene era pe trotuar şi se simţea tot mai rău, dar mi s-a spus să-l însoţesc pe Hugh o bucată de drum. I-am urmărit

interogatoriul înregistrat din pragul unei uși înalte și arcuite în timp ce pe el l-au așezat dedesubtul unui afiș oribil pentru o reprezentație *Hamlet* cu John Wilkes Booth. N-auzeam ce se spunea, dar se pare că până la urmă a mărturisit crima. L-am crezut întru totul. Când i-au pus cătușele, fratele meu s-a uitat înspre mine – se oprise din plâns, iar ochii mici îi erau ciudat de calmi și întunecați.

L-au ridicat în picioare, l-au întors și l-au lăsat să stea așa, cu fața spre colțul bibliotecii.

Apoi s-a întâmplat ceva, numai Dumnezeu știe ce – un du-te-vino pe scări. Apoi polițistul cel mai tânăr, un individ cu părul tăiat periuță și îmbrăcat în blugi și adidași, i-a desfăcut lui Hugh cătușele, iar bătrânul taur s-a repezit spre mine, cu capul în pământ.

— Hugh!

A trecut mai departe.

Cu freza lui de soldat, tipul nu semăna cu nici unul dintre polițiștii pe care îi știam, aducea mai mult cu libanezul care vindea hașiș la Johnny's Green Room din Melbourne.

— E fratele tău?

— Da.

— E un pic mai încet la minte?

— Cam așa ceva.

— Du-l de-aici.

— Ce?

— E liber să plece.

Hugh aștepta cu ochii lui mici și plini de reproșuri. Mi-a dat voie să îmi pun brațul pe după el și să îl însoțesc pe scări în jos.

— Așază-te o clipă, amice.

Mi-am dat jos puloverul și tricoul, apoi mi-am pus lâna ciupitoare înapoi pe mine și am folosit tricoul ca s-o curăț pe Marlene care se înfipsese între două mașini parcate și încă mai trăgea adânc aer în piept și înghițea în sec, deși acum nu mai producea decât fiere. Eu nu văzusem ce văzuse ea și nici nu simțeam nevoia. I-am șters gura și bărbia, pătând

bluza cu verdele acela amar, iar când am terminat am aruncat-o – dracu' să-i ia – peste gardul parcului Gramercy.

A sosit o ambulanță, dar nu s-a deranjat nimeni să se dea jos. Era mohorât afară, noros, umed, sufocant. Eram complet lipsiți de viață, vlaga ne fusese suptă în gura cine știe cărei dimensiuni.

Poliția a venit și a plecat. Taxiurile claxonau ambulanța, dar nimeni nu se grăbea să-l coboare pe fiul faimosului artist de la etaj.

Bineînțeles că nu știam încă despre metacarpul proaspăt rupt de la mâna dreaptă a lui Olivier. Mă întreb ce aș fi făcut dacă aș fi știut. Aș fi încercat să-mi denunț propriul frate? Să-l pârăsc? Să-l bag în rahat? De unde dracu' să știu? Adevăratul mister, însă, nu era caracterul meu, ci crima însăși. Ucigașul sau avusese o cheie – și toate cheile erau unde trebuie – sau intrase pe o fereastră deschisă cățărându-se pur și simplu pe un zid de cincisprezece metri.

Hugh, care avea o cheie, era încă pe Mercer Street dormind când Jeavons a servit ceaiul și a găsit cadavrul. Oare Jeavons o fi făcut-o? Nimeni nu credea una ca asta. Când Hugh a luat-o la goană de la locul faptei, după ce apucase să vadă trupul, acesta era deja neînsuflețit de cinci ore.

Deci nu avea nimic de-a face cu Hugh, dar cu toate acestea cadavrul conținea un mesaj către toți cei care îi cunoșteau lui Hugh trecutul.

Cei de la Institutul Medico-Legal nu îl cunoșteau pe Hugh și habar n-aveau că există un mesaj, deși numai Dumnezeu știe câte săpături au făcut. Au luat eșantioane din Creierul, Ficatul, Sângele lui Olivier. Avea Adderall și citalopram și morfină în creier, dar nu drogurile îl terminaseră. Cauza morții era asfixierea. Autopsia a scos la iveală elementele revelatoare: congestie cardiacă majoră (inima mărită; ventriculul de pe partea dreaptă), blocaj venal deasupra rănii și cianoză (învinețirea buzelor și vârfurilor degetelor). Toate acestea au fost realizate cu picioarele scaunului pliant al lui Hugh.

Suficient, veţi spune, dar nu şi pentru ei. L-au tăiat ca pe un porc de la Draybone Inn, deschizându-i trupul frumos prin „incizia obişnuită". Muştele bâzâiau. I-au cântărit bietul creier. Au stabilit că vasele de la baza creierului aveau pereţii subţiri şi erau larg deschise, orice va fi însemnând asta. I-au cântărit plămânii, inima şi ficatul. Mai doriţi ceva, doamnă Porter? Esofagul i l-au găsit normal. I-au zgândărit stomacul şi au scris în raport că s-au găsit „alimente nedigerate cu bucăţi identificabile de carne şi legume şi un miros pregnant de alcool".

I-au tăiat penisul. „Caliciul, pelvisul, uretrele şi vezica urinară nu prezintă anormalităţi. Membrana de suprafaţă se îndepărtează cu uşurinţă dezvăluind suprafeţe corticale netede şi foarte deschise la culoare." Nici măcar nu voiam să ştiu ce însemnau toate astea, dar ce făcuse bietul ca să merite aşa ceva? Se născuse în cetatea artei? L-au tăiat de la colon la intestine şi au notat conţinutul fecalelor. Aceasta era o viaţă, un om, în părţi, întreg.

Ziarele de scandal au fost aproape la fel de conştiincioase – au menţionat că mama sa, Dominique Broussard, murise într-un fel asemănător la Nisa în 1967. S-au năpustit imediat asupra acestei coincidenţe. Cât de educativ e să citeşti că strangularea este de obicei soarta femeilor şi copiilor. Un singur detaliu le-a scăpat, deşi era consemnat cât se poate de clar în raportul autopsiei – dacă ar fi avut cineva chef să se gândească la ce ar putea să însemne – ucigaşul îi rupsese lui Olivier Leibovitz metacarpul.

Hugh nu comisese o astfel de crimă.

Eu nu comisesem o astfel de crimă.

În tot New Yorkul nu mai era decât o singură persoană care ar fi înţeles că o asemenea rană, indusă în momentul morţii, avea o legătură directă cu trecutul fratelui meu.

Bineînţeles că n-am ştiut toate astea imediat. Olivier a murit într-o dimineaţă de sâmbătă şi abia miercuri – oricum foarte repede pentru legişti, sau cel puţin aşa mi s-a spus la poliţie – am primit raportul autopsiei şi l-am adus pe Mercer

Street. I-am gătit lui Hugh cârnați și piure de cartofi și apoi am început să-l citesc. A durat un minut sau două până am ajuns la metacarp.

Marlene stătuse foarte tăcută și liniștită citind *Manualul materialelor artistului* al lui Mayer, dar și-a ridicat capul atât de brusc, încât era clar că mă aștepta să reacționez.

— Ce e, iubitule?

Am împins foaia printre firmiturile de pâine prăjită, subliniind cu unghia cuvintele „osul metacarp".

I-am văzut o tresărire pe buze. Nu un zâmbet, doar o contracție plină de înțeles. Mi-a susținut privirea în timp ce împăturea încet raportul.

— Ce nevoie ai de așa ceva, a zis ea.

Am înțeles în cele din urmă – ea avea dreptul moral acum. Olivier era mort.

Lângă mine Hugh continua să-și îmbucătățească mâncarea, tăind migălos cârnații în bucățele de jumătate de centimetru lățime.

— Știu că arată rău, a zis ea. Nu e rău, iubitule. E doar prudent.

Ceea ce spunea era monstruos, dar stătea liniștită la masă, cu mâna așezată pe a mea, la fel de tandră ca și întotdeauna.

— Ce arată rău?

— Rana aceea, a zis ea, aruncând o privire în direcția fratelui meu.

— Fractura?

— Pe post de asigurare, a zis ea.

A fost a doua oară când aproape că a zâmbit.

Acum avea nenorocitul de drept moral. Doamne miluiește-ne. Am traversat camera, am deschis cufărul în care își ținea lucrurile de jogging – uneltele de furat, dacă vreți să știți adevărul. Nu mai rămăsese nimic în afară de adidașii împuțiți și o pereche de pantaloni scurți.

— Unde ți-e frânghia?

La ce răspuns mă așteptam oare? Oh, m-am folosit de o frânghie ca să pătrund în camera nenorocitului meu de

bărbat. După ce l-am omorât, am aruncat-o. Apoi am venit acasă și m-am culcușit în pat. Ce a spus de fapt a fost:

— Frumusețea constă în detalii.

Și atunci mi-a întins solemn mâna.

— Acum nu se va mai întâmpla nimic rău, iubitule. Trebuie doar să fiu sigură că secretul nostru e în siguranță.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am zis, dând din cap înspre fratele meu care mânca, dormea buștean când se întâmplau toate astea. A fost aici tot timpul.

— Din punct de vedere al dovezilor, e ușor problematic. Oricum, nimeni nu vrea să deschidă cutia Pandorei, a zis ea. Eu sigur nu.

Am pufnit într-un râs incredul, de tâmpit.

— Iubitule, nu va trebui să recurg la așa ceva. Te comporți ca și cum asta aș plănui. Nu e cazul.

— Și cum ți-ai imaginat că mă voi simți eu la faza asta?

— Mi-am imaginat că am putea merge toți trei în sudul Franței. Și am putea fi fericiți împreună. Lui Hugh i-ar plăcea la nebunie. Știi foarte bine.

Hugh își sorbea ceaiul. Cine știe ce a auzit sau ce gândea.

Marlene a înconjurat masa și s-a postat direct în fața mea, mai scundă cu vreo optsprezece centimetri chiar și pe tocuri.

— Australia e OK. Nu trebuie să merg în Franța.

I-am simțit mâna ușoară pe braț și, uitându-mă în ochii ei, am văzut în izbucnirea de iris din jurul pupilei stâncile de pe fundul oceanului, nori nebuloși, o ușă care se deschidea înspre ceva cumplit de ciudat.

Atunci, în cele din urmă, mi s-a făcut teamă.

— Nu? m-a întrebat.

N-am putut face nici o mișcare.

— Butcher, te iubesc.

M-am cutremurat.

Ea a dat din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Orice ai putea crede, voi dovedi că nu e adevărat.

— Nu.

— Ești un mare pictor.

— Te omor.

A tresărit, dar apoi mi-a atins obrazul înghețat.

— Voi avea grijă de tine, a zis. Îți voi aduce micul dejun la pat. Am să-ți expun tablourile oriunde vrei în lume. Când vei fi bătrân și bolnav, te voi îngriji.

— Ești o mincinoasă.

— Nu când vine vorba de asta, iubitule.

Apoi, ridicându-se pe vârfuri, Marlene Leibovitz m-a sărutat pe gură.

— A fost o chestiune tehnică, a zis ea.

A așteptat o clipă de parcă printr-o minune m-aș fi putut răzgândi și apoi, oftând, și-a strecurat raportul autopsiei în geantă.

— N-o să mai găsești pe nimeni ca mine.

A așteptat din nou să răspund, în timp ce Hugh se holba fioros în cană.

— Nu ? a întrebat ea.

— Nu, i-am spus eu.

A ieșit pe ușă fără vreun alt cuvânt. Cine știe unde s-a dus ? Eu și Hugh am zburat de pe aeroportul JFK a doua zi dimineața.

— Marlene nu vine ? m-a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns eu.

55

Pilotul a spus, Doamnelor și Domnilor, Dragilor și Dragelor – vocea tatălui nostru, un personaj – TOT ÎN JOS de-acum până la Sydney. L-am întrebat pe fratele meu ce se va întâmpla acum cu ARTA lui el mi-a răspuns că era pierdută pentru totdeauna, în proprietatea unui japonez spera ca ticălosul să moară. Sus în aer a băut multe sticle mici de vin roșu și nu s-a oprit decât când TICĂLOSUL ĂLA ÎNȚEPAT a refuzat să-i mai ÎNTÂLNEASCĂ PRIVIREA.

O noapte foarte lungă săltând deasupra pământului.

Apoi a urmat o PERIOADĂ NASOALĂ pe la varii adrese din Sydney – Tempe, Marrickville, St Peter's. Butcher era complet DISTRUS, munca de-o viață fiindu-i furată de RECLAMANTĂ și de JAPONEZ.

M-AM UITAT CU LUARE-AMINTE LA TOATE LUCRĂRILE CARE SE FAC SUB SOARE ȘI IATĂ: TOTUL ESTE DEȘERTĂCIUNE ȘI VÂNARE DE VÂNT. N-a știut niciodată ce pictează.

O lună sau două A FĂCUT ARTĂ dar apoi a auzit la radio Sydney că Reclamanta și Jean-Paul au vândut toate lucrările de Michael Boone japonezului. Fratele meu fusese cândva Rege, dar acum era un Porc eviscerat. Întoarce animalul pe o parte și începe să tragi de intestine. Ai grijă să nu sfâșii stomacul sau intestinele. Când ai scos cât de mult se poate din stomac și intestine o s-o găsești atârnând chiar dedesubtul ficatului. Odihnească-se în pace. A aruncat cinșpe metri de pânză bună la groapa de gunoi din Tempe.

CÂNDVA FAIMOSUL Michael Boone și-a făcut apoi o firmă de tuns gazoane. Nici o altă ocupație nu m-a făcut mai fericit dar fratele meu era leit taică-său, veșnic furios pe gâtuirile din traficul de pe Parramatta Road, pe prețurile la combustibilul pentru motoare în doi timpi, pe gazoanele care erau prea ude pentru a fi îngrijite ca lumea. CĂ UNDE ESTE MULTĂ ÎNȚELEPCIUNE ESTE ȘI MULTĂ AMĂRĂCIUNE, ȘI CEL CE ÎȘI ÎNMULȚEȘTE ȘTIINȚA ÎȘI SPOREȘTE SUFERINȚA.

Picioarele lui goale îmi tulburau somnul, târșâindu-se prin casă, mintea îi era un haos, inima-i pompa în continuare, pe rinichi i se aduna grăsime. Nu puteam uita că propria mea fericire fusese dobândită la un preț teribil pentru el. DAR... ÎMI VENISE ȘI MIE RÂNDUL. Tare mi-aș dori să fiu un om mai bun. Îmi plăcea să tai iarba, firele de primăvară, mirosul dulce, tripși zburând în lumina cețoasă, fluturi monarhi, și alții pe care nu îi știam după nume.

Cinci veri la rând am avut O VIAȚĂ NORMALĂ.

Apoi a sosit o scrisoare de la FOȘTII NOȘTRI DUȘMANI din Germania și totul s-a schimbat. Îi BOMBARDASERĂM

DE I-A LUAT DRACU' dar nu se spunea nimic despre asta în epistola care îi aducea lui Butcher la cunoștință ULTIMELE NOUTĂȚI. Scrisoarea era de la MUZEUL LUDWIG ha-ha nu mai era nevoie de baterii. Îl invitau pe fratele meu să-și vadă tablourile expuse în cadrul IMPORTANTULUI LOR MUZEU după cum mi-a spus nu o dată. În același timp însă se temea să nu fie O GLUMĂ PROASTĂ.

Îmbătrânise și se îngrășase, capul îi era foarte ars de la soarele verii, colțurile gurii îi coborâseră, mâinile îi erau veșnic prin buzunare căutând mărunțiș, era veșnic LEFTER. Dar în seara în care a deschis scrisoarea de la muzeul Ludwig a zis LA DRACU' CU BANII va vorbi cu ei LA TELEFON ca de la bărbat la bărbat. Astfel că în bucătăria apartamentului nostru drăguț din Tempe i s-a confirmat oficial că fusese salvat din GRĂMADA DE GUNOI A ISTORIEI. Japonezul donase două dintre tablouri Muzeului Ludwig și aceste două pânze – care fuseseră ultima dată văzute pe Mercer Street, New York, NY 10 013 – erau acum LA LOC DE CINSTE. Ei bine, să fiu al dracului.

Acum eram falimentari – n-aveam bani de nimic în afară de oase de miel – în următoarea secundă ne puteam permite bilete de avion până în Germania, nu numai noi doi, ci și Billy Bones, care se transformase într-un tinerel înalt și chipeș, nu că domnul nostru ar fi avut vreun merit. De unde apăruseră toți banii ăștia ? IA VEZI-ȚI TU DE TREABĂ.

Asta a fost SALVAREA fratelui meu. Ați putea spune și REVENIREA. De la gara din Köln ne-am dus direct la Muzeul Ludwig, unde am descoperit două dintre cele mai bune tablouri ale lui față în față în propria lor încăpere.

EU, ECCLESIASTUL, Michael Boone (Australia), n. 1943 – Donație a Corporației Dai Ichi

DACĂ AI VĂZUT VREODATĂ PE CINEVA MURIND, Michael Boone (Australia), n. 1943 – Donație a Corporației Dai Ichi

Cum mă pricepeam mai bine la ÎNTREȚINEREA GAZONULUI n-am înțeles că această lovitură avea să se repete și în alte locuri, Doamne ajută-mi, Londra, New York, Canberra, biata mama, dincolo de ce putea ea pricepe, rugăciunile ei tainice expuse acum în public, un mister plin de furie în văzul întregii lumi. Tristul și șubrezitul tăietor de iarbă și-a privit LUCRĂRILE cu ochi sălbatici și un zâmbet tremurat.

— Dumnezeule, a zis când a citit plăcuța și a văzut numele TOVARĂȘULUI DE TICĂLOȘII al lui Marlene.

Habar n-ai, mi-a zis mie.

Dar bătrânul Slow Bones înțelegea întocmai. Aceasta era o scrisoare de dragoste de la Marlene. Era ceea ce îi promisese în ziua în care o amenințase că o omoară.

Alături de noi la această vizionare se afla și un CUSTODE DOCTOR și după ce Butcher a găsit o batistă și și-a suflat nasul individul a întrebat plin de politețe dacă voiam să vedem și colecția de Leibovitz.

Răspunsul lui Butcher a fost atât de categoric încât a sunat nepoliticos. N-U.

M-am gândit doar, a spus individul, că vă va face plăcere legătura personală. Am achiziționat un nou Leibovitz de la domnul Mauri, prestigiosul colecționar al tablourilor dumneavoastră.

Aha, a zis fratele meu. Am înțeles.

A stat holbându-se la Custode de parcă i s-ar fi strecurat cineva pe la spate și i-ar fi înfipt o mătură în fund.

Dă-i drumul, Macduff[1], a zis el.

Apoi am pornit-o la galop prin galerii, toți bărbați mari, picioare mari, pantofi de piele răsunând pe podelele de la Muzeul Ludwig până ce am ajuns în fața unui tablou cu un Charlie Chaplin mecanic care pe franceză era *LE CHAPLIN MÉCANIQUE*. Eram îngrijorat că o să dau drumul unui

---

1 Personaj din piesa *Macbeth* de William Shakespeare, cel care îl ucide pe Macbeth în cele din urmă.

vânt aşa că am stat la o oarecare distanţă dar Butcher şi-a vârât nasul ars de soare cât a putut de aproape.

A întrebat când fusese cumpărat de la Mauri.

Nu, a zis Custodele Doctor. Nu acela. Acesta. Aceasta este noua noastră achiziţie.

Şi chiar acolo în spatele nostru, Doamne ajută-mi, se afla porcăria aia pe care fratele meu o dusese sus pe acoperiş în SoHo. De atunci se transformase în *LE GOLEM ÉLECTRIQUE*. Mi-am ţinut gura, dar ar fi trebuit să-i vedeţi fratelui meu faţa, ca şi vremea din Melbourne, ploaie, soare, grindină, zâmbet, încruntare, fulgere din ochi, suflă nasul, Doamne ajută-mi, ce se va întâmpla în continuare?

Cât?

Trei virgulă doi a zis Custodele liniuţă Doctor.

Mărci germane?

Dolari.

În faţa tabloului se afla o băncuţă de lemn şi fratele meu s-a aşezat. Era foarte calm. În cele din urmă a scos un râset drept prin nasul lui lucios. S-a uitat la noi de la unul la altul ca şi cum ar fi încercat să aleagă cine era demn de ce avea să spună. Nici unul dintre noi. A vorbit fără să se adreseze cuiva anume: Cel mai bun tablou pe care l-a pictat Leibovitz vreodată.

După aceea s-a îndreptat spre bar, un bărbat mare şi gras cu o mână în buzunar, cu cealaltă scărpinându-se pe creştetul pătat şi pistruiat de soare.

56

Vreau să mă placă lumea, să-şi amintească de mine cu afecţiune, aşa că ar trebui să fiu un idiot să mă înfăţişez aşa gol în faţa voastră, dar ce altceva am făcut oare?

Muzeul de Artă Modernă din New York, Muzeul Ludwig, Galeria Tate – nu pot să trec în revistă toate muzeele cărora Mauri le-a donat lucrările mele, şi nici să-mi

imaginez deal-urile dubioase de care vor fi fost legate aceste daruri. E suficient de știut că în curând am renăscut ca un Phoenix din cenușa vieții mele de măcelar.

Salvatoarea mea? O ucigașă. De fapt, e mai rău de-atât pentru că, deși plecasem de lângă ea, tot un Bones eram, și toate culorile de alb și negru, care fuseseră atât de clare în dimineața aceea în New York, erau acum destinate să se suprapună, fluide, ambigue, o maree oscilând mereu între frumusețe și oroare. Mi se umfla sub piele, îmi umplea gura.

În suburbiile acelea cu verile lor poluate, unde Hugh și cu mine trăiam încătușați de mașinile de tuns Victa, eram încă – în ciuda morții și a înșelăciunii – prizonier al acestui trecut încâlcit. În timp ce curățam bordurile cu flori din Bankstown, retrăiam acele zile de dinainte de cădere, când iubita mea și cu mine priviserăm împreună lumina, băuserăm Lagavulin cu gheață, ne plimbaserăm de mână prin Muzeul de artă modernă, acele nopți când își cuibărise capul frumos între gâtul și umărul meu, iar eu inhalasem iasomia care plutea în aerul din jurul frunții ei.

O persoană mai bună ar fi luat-o îngrozită la goană, dar eu am iubit-o și nu voi înceta s-o fac. Poftim, am spus-o cât se poate de clar. A dispărut, n-a dispărut, există undeva acolo, trimițându-mi mesaje prin intermediul celor de la Sotheby's și Institutul de artă din Chicago. Mă tachinează sau îi e dor de mine? Cum voi putea să aflu vreodată? De unde să știi cât să plătești dacă habar n-ai cât valorează?

Mulţumiri

La sfârşitul anului 2002, m-am împrietenit cu Stewart Waltzer, pe vremea când amândoi locuiam mult prea aproape de localul 'Ino de pe Bedford Street. După multe prânzuri luate împreună, mi-a devenit clar că lumea artei din New York, pe care Stewart o ştia în felul său propriu şi personal, era în contradicţie cu lumile specific australiene care se conturau în acel moment în caietele mele.

Stewart îşi cumpăra uneori câte o *bruschetta* în plus, deşi mult mai rar decât ţine el minte. Cu siguranţă, însă, că mi-a servit mii de povestiri scandaloase – probabil adevărate – şi m-a prezentat primului din mulţii experţi care, la rândul lor, aveau să-mi ofere ceea ce îmi trebuia pentru a-mi face plăsmuirile să se ridice şi să înceapă să umble.

Primul dintre aceşti voluntari (fără vină) a fost restauratoarea Sandra Amman, din New York, care, la rândul ei, m-a condus spre Tom Learner, un specialist în conservarea operelor de artă de la Galeria Tate din Londra. Dr. Learner s-a implicat cu entuziasm în problema tehnică pe care Butcher Bones o va avea de rezolvat. Ajutorul lui Jay Krueger, restaurator-şef la Departamentul de Pictură Modernă de la Galeria Naţională din Washington, s-a dovedit la fel de nepreţuit, el fiind cel care mi-a atras ulterior atenţia asupra eşantioanelor de vopsea Magna pe care Butcher urma să le găsească mai târziu la depozitul de materiale artistice din New York.

Sculptorul Michael Steiner – un alt prieten de-al lui Stewart – a fost extrem de deschis cu mine, şi mi-am însuşit şi reconstruit bucăţi întregi din părerile sale înainte de a i le da lui Milt Hesse pentru a o înzestra pe Marlene Cook cu ele.

Scriitorii sunt, bineînţeles, fiinţe obsesive, aşa că nu pot să spun că a existat vreun prieten care să nu fi contribuit în vreun fel – David şi Kristen Williamson, David Rankin, Patrick McGrath, Maria Aitken şi Paul Kane, Philip Govrevitch şi Frances Coady, vă mulţumesc tuturor. Toţi merită întreaga mea recunoştinţă.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU

DTP
FLORINA VASILIU
CARMEN PETRESCU

Corector
LUCIA RUXANDRA MUNTEAN

Apărut 2007
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la **PRO EDITURĂ ȘI TIPOGRAFIE**